

பொருளடக்கம்

௧. வேளாளர் வாழ்க்கை
௨. சூரியர் வாழ்க்கையில் வேளாளர் நடவடிக்கை
௩. சூரியர் வேளாளர் தாழ்த்தல் செய்த குழிச்சி
௪. அந்நாள் அன்பும் உடையாரே உயர்த்த னாதியார்
௫. சூரியர் பார்ப்பனர் தமிழையுந் சிவந்ததையும் இசைத்தல்
௬. வேளாளர் சூரியத்தையும் பார்ப்பனாரையும் இரண்டாடல்
௭. நெய்க்காப்பியரும் வேளாளரும்
௮. உடையார் குடியேறிய வேளாளர்
௯. இரீதியான வடமேற்கத்தி குடிபுகுந்த சூரியரின் புலையொழுக்கம்
௧௦. வேளாளர் சூரியரை அகலுக்கு அரியத்தில் அறியுதல்கள் இயற்றினமை
௧௧. மாயவாதி ஒருவர் உருத்தி வழிபாடு தமிழரதன்று என்றமை பொருந்தாமை
௧௨. சூழியுடைய சூரோப்பிய ஆசிரியர் உருத்திர வழிபாடு தமிழரதன்று என்றமை
௧௩. உருத்திரனினுந் தெற்ற சிவத்தைத் தமிழர் மறைத்த வைத்தமை
௧௪. தமிழர்கள் 'உபசிடதம்', 'சாக்யம்' முதலிய அறிவுரை நல்கள் வகுத்தமை
௧௫. இரீதியான முதலிய பெயர்கள் சிவந்ததைக் குறியாமை
௧௬. நம் என்னும் பிரணவம் தமிழர்க்கே உரித்தாதல்
௧௭. வேளாளர் உபசிடதங்கள் இயற்றினமைக்குச் சான்று
௧௮. புரண இடிகாசக் கருத்து
௧௯. சூரியர் தம்மை உயர்த்தச் செய்த குழிச்சி
௨௦. சேக்கிழாரும் வேளாளரும்
௨௧. பழையவேதங்களை உண்பன தமிழ்மணிக்களையாம்
௨௨. மக்கட் பிறவியின் இழிபும் ஒப்பும்
௨௩. தாயரவார் எல்லாம் வேளாளர் ஆத்திடு உரியர்
௨௪. சூரியர்சேர்க்கை தமிழர்க்கும் தமிழ்க்கும் சுகாத

பக்கம்

- ௧
௨
௩
௪
௫
௬
௭
௮
௯
௧௦
௧௧
௧௨
௧௩
௧௪
௧௫
௧௬
௧௭
௧௮
௧௯
௨௦
௨௧
௨௨
௨௩
௨௪

வேளாளர் நாகரிகம்

௧. வேளாளர் வாழ்க்கை

இப்போதிருக்கும் தமிழ்நாட்களில் மிகப் பழையதாகிய தொல்காப்பியத்தின் வேளாளர்களும் அவர்களுக்கே சிறப்பாக உரிய உழவுதொழிலும் ஒருங்கேவைத்துச் சொல்லப் படுதல் பெரிதும் கிணைப்பு பதிக்கற்பாற்ற. தொல் காப்பியம் ஐயாவிரத்த ஐந்துது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட நூலாகையால், அதிற் குறிக்கப்பட்ட வேளாளர்கள், அந் நூலுக்கும் முற்பட்ட காலத்திலேயே அந்தாவது ஆளுகிற ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே உழவுதொழிலைக் கண்டறிந்த பெருக்கி, அதனால் தாமும் நாகரிகத்திற் சிறந்த, சிறையுந் சிறப்புறச்செய்து வாழ்ந்தமை புலனும். ஆடு மாடு மேய்க்கும் தொழிலை மேற்கொண்டு, ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு இடத்திற் குடியேறிக், கடைசியாக இப் பாத நாட்டிற் புகுந்த 'சூரியர்,' அந்நான்று வடக்கே வாழ்ந்த வேளாளரின் உழவுதொழிற் சிறப்பும், அதனால் அவர் பெற்ற நாகரிக வாழ்க்கையுள் கண்டு வியந்து, அவ் வேளாளரை அண்டிப் பிழைக்கலாயினர். வேளாளரும் தமக்குள்ளே சொல்வப் பெருக்களும், இரக்க நெஞ்சுத்தாலும் தம் பால் வந்து தமது உதவியை அவரவிய சூரியர்க்கு உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் இருக்க இடமுந் தந்து பல வார்த்துறும் அவர்களைப் பாதுகாத்தவர்களர். ஆகவே,

கிளர்த ரெல் தவளா முதவள பண்டங்களைத் தம்போற்
பலியால் வகுத்தும் ஏனைமக்கட்கும் பகுத்தற்கொடுக்கும்
நா ரெஞ்சமும் சகையுள் கிளப்பவாயினா கிளர்த பண்டம்
கிளப் பாதுகாத்த வழங்குதற்கு அரசுறும் நாடுகலம்
கருஞ் செய்வழும் கல்விதும் இன்பவழங்க்கையும இறைவன்
வழிபாடும் ஒன்றன்மேலென்றும்ப் பெருகவாயின
இன்றும் பிசுத்தக்கை வேண்டுவதென்! இஞ்ஞென்றை
மக்கட்கு வந்துள்ள நாடகிக வாழ்வெல்லாம் பண்டும்
இன்றும் வேளாளர் கண்டறிந்த நடந்ததும் உழவியுள்
வந்தனவேயாமென் துணர்ந்தகொள்ளல் வேண்டும்.

இக்கனம் எல்லாத் தொழிலிதற்கு நிறுத்தாய், எல்லார்
உயிர்வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாததாய் உள்ள உழவு
தொழிலைப் பண்டுதொட்டு நடாத்திலரும் வேளாளர்
கொலையும் புலையும் நீக்கி நாடகிகத்திற்கு நிறுத்தாய் விளக்கு
தலின் அவரது பெருமை பழைய நல்லாசிரியர் இயற்றிய
தமிழ்துல்களிறு பாசாட்டப்பட்டிருப்பதொடு, அஃது
இன்றுகாறும் மக்காத ஏனை யெல்லா வகுப்பினர்க்குரிய
பெருமையிதும் மிக்ரு விளக்காநின்றது. இவர்கள்
தமக்குள்ள அறிவின் பிறந்தார், காலமறிந்த நிலத்தைத்
திருத்தி வளம்படுத்தி நெல் முதலான நன்செய்ப்பயிரும்
தவளா முதவளா புன்செய்ப்பயிரும், கிளைவித்து, அவற்
றால் வரும் பயன்களைத் தரவும் உண்டு பிறரும் உண்ணக்
கொடுத்த, பாடு மாடு மீன் முதலான மந்தை உயிர்களைக்
கொண்டவரும், கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்னாமறும்
அருளொழுகத்தில் இன்றுகாறும் தலைநின்ற வகுப்பினர்
கள். இவர்களது உண்மைப் பெருமையினை புள்ளவா
துணர்ந்தே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனர்:

“உழவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி.”

எனவும்,

“உழுதன்னு வாழ்வாரே வாழ்வார் மந்தறெல்வார்
தொழுதன்னு பிள்ளெல்வார்.”

எனவும்,

“இரவார் இரப்பார்க்கொன் தீவர் கரவாது
கைசெய் துண் மாநியவார்.”

எனவும்,

“உழவினார் கைம்மடல்வென் இல்ல விழைவதாடம்
விட்டெட மென்பார்க்கு கினை”

எனவும் அருளிச் செய்தனர். எனித் தொழில் செய்வா
ரெல்லார் தம துயிர்வாழ்க்கைக்கு வேளாளரையே நாடி
நிற்பலின் அவரை “உலகத்தார்க்கு ஆணி” பென்றார்;
பிற தொழில்களைச் செய்வாரெல்லாம் பிறரிடட ஊழியத்
செய்து அவரைத் தொழுதகொண்டு செய்வாராகிடுக்க,
வேளாளரோ பிறரவர்க்கும் ஏவல் புரியாராய்ப் பிறரைத்
தம் ஏவல்வழி சிறுத்தித் தமதரிமையில்மேய்பட்டு வர
மியல்பினை ரென்பது தெரிப்பார் “உழுதன்னு வாழ்வாரே
வாழ்வார்” என்றார்; உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத
எல்லாப் பெருங்கணிய வேளாளரே கிளப்பவாராகிடுக்
தலின் அவர் பிறரிடத்துச் சென்ற இரந்து பெற்றுக்
கொள்ள வேண்டுவது எதுவும் இன்றென்பதும், தம்மை
வந்து இரப்பார்க்கு அவர் வேண்டியதொன்றை ஈயல்ல
ரென்பதும் உணர்ந்தவார் “இரவார் இரப்பார்க்கொன்
தீவர்” என்றார்; இதனால், இரத்தற்கு முழியியே தங்கு
இயல்பாகவுடைய பார்ப்பன மாந்தரும் பிறரும் வேளா
ளரைச் சார்ந்தே பிழைப்ப ரென்பது பெற்றும்; இனி
ஐம்புல அவாக்களைத் தவர்த்தறந்த தறவோது தவ
வொழுக்களும் வேளாளரது உதவி இல்லையாயின் கிண்பெறு
தென்பார், “உழவினார் கைம்மடல்வென் இல்ல விழைவதாடம்,
விட்டெட மென்பார்க்கு கினை” என்றார். இனித் தமது

வேள் கொற்றங்குடை நிறுவில் உலகத்தைப் பரப்புகாக்கும்
அரசாறு அரசாழித்தையும் வேளாளர் தம் வேளாண்
வாழ்க்கையின் சிறு அடங்கும் என்பதனையும் விளக்கி,

“பாருடை சிறுதூர் தங்குடைக் கீழ்க்காண்பர்
அலகுடை சிறு வலர்.”

என்று ஒழிய தெய்வத் திருவள்ளுவர் கருத்தை உடும்
கோக்கின் வேளாளரினாருள் சிறந்த இனத்தினர் வேழினை
வேள்புற வேள்விடை மலிப்போல் விளக்கிக் கிடக்கும்.
இம்மணம் உழிய திருவள்ளுவராயினார் கருத்துக்கு
இணங்கவே பண்டகூடத் தமிழ்ப் பாட்டாயினாட்டினாயினார்
யுள்ளும் அதன் ஆசிரியர் உருத்திரன் கண்ணனார் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்தி லிருந்த பழைய வேளாளரைப் பற்றிச்
உறுதிந் திடத்தும்,

“கொலை கடந்தும் களவு நீக்கியும்
அமரப் பேணியும் ஆவுதி யகூற்றியும்
எல்லாறொடு பகடுறும்பியும்
காள்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணியும் அட்டியும் பகம்பதல் கொடுத்தும்
புண்ணியம் முட்டாத் தன்சிறும் வாழ்க்கைக்
கொடுவேழி தகைஉழவர்
கொடுதகைத் பகல்போல
கொடுவீன்ற கன்னெஞ்சினோர்
வகுஅஞ்சி வாய்கொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்பகாடக்
கொள்வதையும் மிகைகொளாது கொடுப்பதாஉள்
குறையடபுது
பக்பண்டம் பகர்த்தவிகை
தொல்கொண்டித் தவன்று இருக்கை”

என்று உறினார். கொலைகளவு நீக்கிக் கடவுளான வணர்
புரி, வேள்வினர் வேய்டும், எருது முகலியலகைகளைப்

பாறுகாத்தும், காள்மற வல்ல அந்தணர்களின் புகழைப்
பரப்பியும், விருத்தினர்க்கும் பண்பண்டங்களைக் கொடுத்துத்
சேவ தந்தும், எல்லாவினியன்றும் சிறுதூர் அன்பு
காக்கும் வாழ்க்கைகொடுக்கவும் கல்பயத் தொழினை
விரும்பும் உழவாராய வேளாளர் கருவியினால் விவரின்ற
சிறந்த உள்வத்தினரைப் பழியை அஞ்சி உண்மையே
பெரித் தம்முடைய பண்டங்கொடும் சிறுமுடைய பண்ட
கொடும் ஒப்பாகப் பார்த்துத், தாம் சிறு பொருள்களை
விவகொள்ளுங்கால் விவகொடுமெல் அப் பொருள்களை
மிக அளந்து வங்காமதும், தம் பொருள்களைப் சிறுக்கு
விவகொடுத்தும்கால் அயல் கொடுக்கும் விவகொடு அலற்றைத்
குறைய அளந்து கொடாமதும் னையத்தை வெயிப்
படைபாகச் சொல்லி விற்பவர் என்பது இப் பகுதியால்
என்கு விளக்குகின்றது. இதனால், உழவுதொழிதும்,
அவயுழவு தொழிலைப் பெற்ற கெல் தவரை முதலான பல்
பண்டங்களை விவகொடுத்தும் வணிக வாழ்க்கையும் பண்டு
தொட்டு வேளாளர் ஒருவர்க்கே உரியவாய் வருதலும்
தெற்றென விளக்காநிற்கும்.

இனிப், பழமைக் காலத்தொட்டே இரப்போராய
பார்ப்பகைக் கற்றத்தையும், உலகத்தைப் புரப்போராய
அரசாராயத் தமது வேளாண் முயற்சியினைத் தமது வேளாளர்
கல் உண்டாக்கிவந்தனரைப்போல் சிறப்பிக்காத்தானா
காண்பதில்,

“பரப்புகீர்க் காவிரிப் பகவையத் புதல்வர்
இரப்போர் கற்றதும் புரப்போர் கொற்றதும்
உழவிடை விவகொடுப்போர் பழவிறல் னர்க்கும்.”

(சாஅ - 800)

என்று ஆசிரியர் இளங்கோவழகன் உழவாற்றும் என்கு
புண்ப்படும்.

அதவேபுமன்றித், தம்முள் தன்னையிவற் சிறு
 தன அறிவுதல் ஓதாதற்குத் திருக்கோயில்களில் கடவுள் வைத்தவறு பேரவையே, பேர் செய்தற்குரிய ஆற்றதும்
 வழியாடு ஆற்றதற்கும் ஒரு வருப்பினாராகப் பழையபாட்டுகளுக்கிவ் பாதுகாத்தற்குரிய அறிவுவழிமுறையே
 விருந்தே பிரித்துவைத்தார்கள்; இவர்களே தமிழாட்டு வேளாண்மக்களைப் பிரித்து அரசாளுதற்கு வைத்தார்கள்.
 அந்தணரால்; இவர்களும் இக் காலத்தார் 'ஆதிசைவர்' பண்டையநாளில் மிழவிக் கூற்றத்தை அரசாண்டவரும்,
 என்றும், 'குருக்கள்' 'பட்டர்' 'கம்பியார்' என்றும், கொடை கொடுப்பதற் சிறந்தவனுமான வேர் என்
 அழைப்பர். தமிழ் நாட்டின்கண் உள்ள பழைய திருநூ ள்ளும் மன்னன் வேளாள வகுப்பினனே யாவன், கடை
 கோயில்களெல்லாம் தமிழ் மக்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ள யெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும், முந்தைய ஊரையுடைய
 தமிழர்களே உரியவாகி வருதலால், தமிழ் வேளாளரினிற் பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்பு மலைக்கும் அரசானும், சைவ
 அம் அந்தணராகப் பிரித்துவைக்கப்பட்ட இவ்வாதிசைவர் சமயசிரியருள் ஒருவரான கந்தரமூர்த்தி எய்லூரையே
 வகுப்பாரை பன்றி, ஆரியப் பார்ப்பனர் எனலும் இத் திருநூ "கோடுக்கிவாதனைப் பாரியேயென்று கூறினும் கொடுப்
 கோயிலினுள்ள திருவருவங்களைத் தொட்டு வழிபாடு செய்து பாரிசை" என்று பாராட்டி யருளிச்செய்யப்பட்டவனு
 தற்கு இடம்பெறாவினர். இப் பண்டையவழக்கம் இன்றி மாகிய வேள்பாரி என்னும் மன்னனும் வேளாள வகுப்
 காலம் கடைபிடித்து வருதல் காண்க. பழையநாளில் பினனே யாவன்; துவரையை அரசாண்டவனாக, சிறந்த
 ஆரியப் பார்ப்பனர் ஆன ஒரு முதலியவற்றைக் கொண்டு வேளாள வகுப்பினனே யாவன், ஒருகாற் குமரிமுதல்
 அவற்றின் இறைச்சியைத் தின்றவந்தமையின், அவர் இமயமலரை ஒருமொழி வைத்த உலகாண்ட வேளாதர்
 தமிழாட்டுக் கோயில்களுள் தழைத்தற்கும் இறைவன் திரு பெருமானாகிய சோழர் கீர்தார் பெருவளத்தார், நாங்கூர்
 வருவத்தைத் தொடுத்தற்குத் தகுதியிலாத ஒருத்திவைக்கப்பட்டவர். கொலித்தொழில் புலித்தொழில்களைக் கை
 கொண்டு ஒழுங்கினமை பற்றி வேளாளரால் தாழ்த்தப்பட்ட கோண்டமையானும், இக் கீர்தார் சோழனுக்குத் தந்தையாகிய
 ஆரியப் பார்ப்பனர் மையப் பைய அவ் கிழித்தொழில்களை உருவப்படுத்தே இரத்தோசேர்னி என்னும் மன்னரோன்
 கையிட்டுத், தம்மைத் தாமே உயர்த்துப் பேசிக்கொண்டு அயூத்தர்வேள் என்னும் வேளாண் தலைவன்பால் மகட்
 தம்மைத் தாழ்த்திய வேளாளர்களைத் தாழ்த்துதற் கொண்டமையானும் பண்டையநாளிலிருந்த சிறந்த சோழ
 போருட்டு அவரைச் 'குத்திரர்' என்று வழங்கலாயினர் அரசர்களும் வேளாள வகுப்பினரேயாதல் கன்கு தெளியப்
 அவரை மட்டுமே! அவ் வேளாளரினின்று பிரிந்த 'ஆதி அரசர்களை யெல்லாம் எடுத்தரைக்கப்புகின் இது மிக விசிபு
 சைவ அந்தண்களையும் கூடச் சூத்திரரெனக் கூறி வருகுமென அஞ்சி, அவருட் சிலரையே கண்டு எடுத்துக்
 ளர்கள்!

இனி, வேளாளர் ஓதாதற்கும் கடவுள் வழிபாடு ஆற்ற இனி, வேளாளர் தமது உழவு தொழிலால் விசுவிக்
 தற்கும் தம்மினின்று ஓர் அந்தணக் குடியை வருத்தப்பொருள்களை அறவேர்க்கும் கொடுத்தும், அவற்றால் அர்

நனையப் பாதுகாத்தும், அவை தம்மைத் துறவேற்கு
எதிர்செய்த வழங்கீழும், கிஞ்சுத்தினரை ஏற்று அவர்க்கு
அருந்திபும், அய் வர்துணைவல்லார் குறைபடாமல் மிகுந்து
பண்டக்கீர் விளப்படுத்தும் போகுட்டு, அந் தொழில்
செய்தற்கெற்ற கணக்கறிவும் இன்சொல்லும் இயற்கை
வயத்தாராய் உள்ந தம்பினத்தவரீய் ஒரு சாராராய்
பிரிந்து அவைய வணிகராக நிறுத்தவாராயினர். இவ்வணை
நிறுத்தப்பட்ட வணிக வேளாளரே தொன்றுதொட்டு
இன்றகாலம் கொலை புலை முதலியன தவிர்த்து அறவொழு
கத்தினராய் 'வேளாளர் சேட்டிகள்' என்று பெயர்பெற்ற
வகுதின்றனர்.

இனி, கொலை புலை நீக்கமாட்டாராய் அற வொழு
கத்திற் குழந்து நிற்கோரான மந்தைத் தமிழகக் குடிக்கரை
தமது உழவுதொழிலுக்குத் தமக்கும் உதவியாகும் ம
கைத்தொழில்களைப் புரியும்படி ஏவி, அவர்களைப் பதினெண்
வகுப்பினராகப் பிரித்து வைத்தவர்களும் வேளாளர்களே
யாவர். அப் பதினெண் வகுப்பினராவார்: கைக்கோளர்,
தச்சர், கொல்லர், கம்மாளர், தட்டார், கண்ணர், செக்கார்,
மகுத்துவர், குயவர், வண்ணர், தன்னர், ஓவியர், பூண்டி
கத்தர், நாகிதர், சங்கதம்பார், பாகர், பறையர் என்பவரே
யாவர். இப் பதினெண் வகுப்பினருக் தத்தமக் குரிய
தொழில்களைச் செய்துகொண்டு வேளாளர் ஏவல்வழிநின்ற
அவர்க்கும் அவரது உழவு தொழிலுக்கும் பயன்படுவ
ராயினுந்து வாழ்த்துவருகலைத் தமிழ்நாட்டினுள்ள வேளாள
நத்தக்களில் இன்றும் நேரே காணலாம்.

இவ்வணையகத் தமிழகத்தில் முதன்முதல் உழவுதொழி
லைக் காணும் தன்னாறியும், அதனூற் கொலை புலை தவிர்த்து
அறவொழுக்கமும், அதனூற் பெற்ற நாகரிகமும் உடை

வேளாளரே தமிழ்மக்கள் எல்லாரினுஞ் சிறந்து விளங்கித்,
தம்பினின்று அந்தணர் அரசர் என்னும் உயர்ந்த வகுப்பினர்
இருவரையும் அமைத்துவைத்து, அறவொழுக்கத்தின்
வழுவிய ஏனைத் தமிழ் மக்களெல்லார் தமக்குத் தமதுமுயற்
கும் உதவியும்படி பதினெண் தொழில்களைச் செய்யுமாறு
அவர்களை அவற்றின்கண் கிளைபெயர்த்தித் தமிழ் நாகரிகத்
தைப் பண்டு தொட்டு வளர்த்தவையானார்கள். மக்களின்
தொற்றத்தையும் நாகரிகத்தைபும் பெரிதும் விபக்கத் தக்க
வாறாய் ஆராய்ந்தறிபும் ஆர்வில னானசிரியர்களும் 'முதன்
முதல் உழவுதொழிலைக் கண்டறிந்த மக்களிலிருந்தே
நாகரிகத் தொன்றி வளர்ந்து வரலாயிற்று' என்று இவ் வுண்
மையைப் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள். தமது தாளான்
மைபாற் கொலை புலை கடிந்து சகை அறங்களை இத் தமிழகத்
தில் நிலை நிறுத்தினவர்கள் வேளாளர் ஒருவரையாதல் நன
குணர்த்தே சைவசமயசிரியருள் முதல்வரான திருவான
சம்பந்தப் பெருமானும்,

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மைபாற் மிக்கிருக்கு
தாளார் ஆக்கூரித் குன்றோன்றி மாடமே."

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இத் துணைச் சிறந்த வேளாளர் நாகரிகத்திற்குப் பிறப்
பிடமாய், ஏனை நாகரிக வகுப்பினர் எல்லாருந் தொன்று
தற்கு முற்றோன்றினவராய் இருத்தலின், இவர்கள் ஆரியர்
கூறிய பிரம்ம சத்திரிய வையிய சூத்திரர் என்னும் நால்
வகை வகுப்பினுள் ஒன்றினும் அடங்காராய் அந் நால்வகை
யினர்க்கும் முற்பட்டாராய்ச் சிறந்து விளங்குதல் நடுவு
கின்ற ஆராய்வார்க்கு நன்கு விளங்கும்.

இவ் வேளாளர் அன்றிரும் அறத்தினுஞ் சிறந்து நின்
குராதலின், எத்தகையோராயினும் எவ்வகுப்பினராயினும்

அன்புக் கண்டால் அந் தன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டுத் தமக்குள்ள பொருள்களை அபிவிருத்தி செய்து கொடுத்ததையும் அந் தன்னை இரக்க கொள்ளும் அன்புக் கண்ணோட்டமும் உடைய இரன்புது இவர்கடும் வரலாறுகளை ஆராய்வதால் நன்கு விளங்காவிற்றும் விஞ்ஞான அசுமும் முகமும் மலர்ந்து ஏற்ற அலங்கார வேண்டுகளை வெல்லாந் செய்த அலகார உலவநீர்தம் இவரது இயற்கை. இஃது,

“இன்மைபாற் சென்றிர்தார்த்
இல்லியென்னுது கந்துஉலக்குந்
நன்மைபார் ஆக்கியர்
குன்றேன்தி மாடமே.”

என்றுத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளுரைப்பதே தனிப்பொய்.

2. ஆரிய நாற்சாதியில் வேளாளர் அடங்காமை

இத் தன்மைபினரான வேளாளரை ஆரியர் உடைய கால்வகைச்சாதிப் பெயரால் வழங்காமல், அவர்கொண்ட நாற்சாதிபார்க்கும் முற்பட்டவராகவும், அந் நால்வரினுமேற்பட்டவராகவும் கொள்ளாதலே பொருத்த முகையாகும். எனினும், வேளாளரின்மேல் அந் தனை வகுப்பும் அசை வகுப்பும் பிரிந்தமையின் இவர்களைப் பிராமணரின்மேல் வகுத்து சத்திரியரென்றுவகுத்து உதவல் பொருத்ததல்ல. அல்லது ஆரியர் காத்த உழவும் வானிகமும் நடாத்தும் பற்றி இவரை வைசியரென்போ மென்றால், இவர்களுடைய அந் தனாரையும் அசாரையும் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்து

ஆரிய நாற்சாதியில் வேளாளர் அடங்காமை 59

வாக கண்டால், இவர்களை அவ்வாறு வைசியரென்று வகையறுத்தல் உதவாது ஆகாது.

இனி, இவரைச் சூத்திரரென்று உதவோமென்றால், அது முந்தாம் அடாத உடையாம். ஆரியர் கூற்றின்படி, சூத்திர ரென்போர் பிராமணர் சத்திரியர் வைசியர் என்றும் முன்று சாதியார்க்கும் சூத்திரைவல் செய்தல் ஒன்றே உடையல்லது, வேறு ஏதொர் உரிமையும் ஏதொர் உடையையும் ஏதொரு முகையையும் உடையல்லர். மந்த, வேளாளரோ அந் தனையிருந்து தனோதல் ஒதுகித்தல் திருக்கோவில்களில் உடையுள்ளவருடையிருந்து துறந்த உயர்ந்த தொழில்க்கு உரிமையும், அசார்க்கு முடிபுடும் உரிமையும் அசாரும் உரிமையும் பண்டுதொட்டுப் பெற்றாராய் வரக்காண்டனாம், அசார்களையும் பெருகு செல்வர்களையும் முன்னும் பின்னும் பிறுந்து வருகின்றமையின் அவர்கள் எல்லாத் செல்வங்களும் உடையாதல் தானே பெறப்படுதலாகும், இவ்வாறெல்லாம் அந் திரு செல்வமும் கல்வியும் வாய்த்த இவர்கள் தனிமுதன்மை புடையாபிருந்து எல்லார்க்குத் தம் பொருள்களை இரக்கத் தாகும் அன்பானும் கந்த தம்மால் திறுத்தப்பட்ட பதினெண் வகுப்பினர்பாறுத் தாம் எல்லாக்கி வகுத்து ஒன்றித் தாம் எவர்க்கும் சூத்திரைவல் செய்யாமை. இவ்வாறு இராப்பார்க்கொன்றிவர், “உழுதனை வாழ்போர் வாழ்வார் மந்திரைவார், தொழுதனை பின்செல் பவர்” என்றுத் தெய்வத் திருவள்ளுவர் திருக்குறட் பாட்டுகளாகும், “இராப்போர் கற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும், உழவிகட விளைப்போர்” எனச் சிவப்பந்திரைநிலை இனங்கொண்டவர்கள் அருளிச் செய்த திருமொழியானும், “வேளாளர் என்ற வர்கள், அவள்ளன்மைபான் மிக்கிருக்குத், தாளார்,” “இன்மைபாற் சென்றிர்தார்த்கு இல்லியென்னுது கந்து

உயர்க்கு, தன்மைபார்" எனத் திருநாளைப்படுத்தப் பெருமான் அருளிய அருளுகையாலும் பெறப்படுமாற்றானும் இவரைச் சூத்திரரானதும் இழித்துகையின்பாற் படுத்த வழங்கல் ஒரு சிந்திதம் அடாதென்க.

இன்னும் பண்டைக்காலம் தொடர்ச்சு சைவவேளாளர்கள் கொலையும் புலாளுணவும் மறுத்துச் சிவவழியாடு இயற்றி வருகின்றமையின், புலாளுண்டுச் சிவவழியாடு செய்யாமலும் இருக்கும் எந்த வகுப்பினரிடத்தும் உடல் உண்ணாதும் உடன் கலத்ததாடு செய்யாமலே வாழ்ந்து வருகின்றனர். பெரும்பாலும் எல்லாச் சாதியர்களுமே சைவவேளாளர் விட்டில் உணவெடுப்பர்; சைவ வேளாளர் வேறெந்தச் சாதியர் விட்டிலும் உணவெடுபார். ஆரியப் பார்ப்பனர் பழைய காளிற் புலாளுணவு கொள்வாராயிருக்கமையின், அவர்கள் வேளாளசாதிய தம்மைக் கண்டு புலர் மறுத்த பின்னும் வேளாளர் அவர்கள்பால் உணவு கொள்ளாமலே இருந்தனர். சிவதீக்கை பெற்ற சைவ வேளாளர் இக் காளிதும் ஆரியப் பார்ப்பனர் விட்டில் உணவெடுபார்.

இங்மனமாகச், சைவவேளாளர் எல்லாவகையாலும் உயர்ந்தராய், ஆரியப்பால் உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்யாமல் அவர் தம்மைப் புறத்தோறுக்கி வந்தமை கண்ட ஆரியப் பார்ப்பனர் தாமும் அச் சைவ வேளாளரைத் தாழ்த்தப் பொருட்டுத், தம் முன்னோர் எழுதிவைத்த மறு முதலான யிருதி துல்க்கும் மானாகச் சூத்திரர்" என்னும் இழிந்தபெயரை வேளாளர்க்கு வைத்து வழங்கத் தொடர் இனர். மறு முதலான பழைய ஆரிய துல்க்கினிப்படி ஆராய்ந்த பார்த்தாலும் வேளாளரைச் சூத்திரர் என்று சொல்வதற்கு ஒரு சிந்திதம் இடமேயில்லை. மறு தர்மதூலின் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில்,

ஆரிய எந்தசாதியின் வேளாளர் அடல்காணம் கல.

"வைசியன் மறைதல் ஒதியின் திருமணஞ்செய்து கொண்டு ஆகவந்ததும், உழவுதொழில் கயத்ததும் மானிய முயற்சியினே மேற்கொண்டவனு யிருக்கவேண்டும்"

"நான்முன் ஆரினாகிப் படைத்த அவற்றைக் காக்கும் பொருட்டு வைசியனிடத்தும், குடிமக்களைப் படைத்து அவர்களை இம்மை மறமைதீர் காக்கும் பொருட்டு சத்திரிய பிராமணரிடத்தும் ஒப்புவித்தால்"

"எம் ஆக்களைக் காத்தல் வேண்டாமென்று வைசியன் இனைத்தல் ஆகாது. அவன் காக்கும்பொது வேறெந்த சாதியாலும் ஆக்களைக் காத்தல் கூடாது.

"முத்து மணி பவளம் உலோகம் ஆகை கருப்பும் முதலிய மறுமணப் பண்டம் உப்பு முதலிய கவைப்பண்டம் இவைகளுக்கு அவ் வர்நடுகளில் உள்ளிவையின் ஏற்றக் குறைச்சல்களைபுல் சர்க்குகளின் கன்மை நீமைகிரையும் வைசியன் அறிதல்வேண்டும்"

"தருமமாக சிவபாரஞ்செய்து பொருளிப் பெருக்கு தற்கு முயல்வெண்டும். மற்ற தானுகளைவிட எல்லா உயிர்களுக்கும் கட்டாயமாக அன்னதானஞ் செய்தல் வேண்டும்"

என்று வைசியனுக்கு ஆரிய ஒழுக்கரதங்கள் வகையறுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனைப்பற்றிச் சூத்திர தருமத்தைக் கூறுகால்,

"வேததான ஒதியுணர்ந்து புகழ்பெற்ற இவற்றை சாதிய பிராமணனுக்கு னையிடு செய்கே சூத்திரனுக்கு விடு பெற்றை அடைவிக்கும் மேலான அறமாகும்"

"உள்ளும் புறம்பு தாயன் ஆகிய உயர்ந்த சாதியான்க் கொடுமைமாகப் பேசாமல், பிராமணனுக்கும், அவனில்லாவிடின் சத்திரியனுக்கும், அவனில்லாவிடின்

வையியலுக்கும் மேலான பணிகளை உய்த்துகொண்டே செங்கிலெலாமல் நாடோடும் அவர்களை யடுத்திருக்கிற சூத்திரன் மேலான சாதிபாலான்"

என்று சூத்திரன் ஊழியத்தொழில் ஒன்றிற்கே உரியதாகவும் அம் மனதாற்றாமல் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது. ஆரியர்க்குரிய தகுமையின்களில் மிகச் சிறந்ததாகிய மனதாற்றாமையின்படி பார்த்தாலும், ஆன்றிரை ஒம்பல் உழவுப் பணிகளும் நடாத்தல் என்னும் இத்தொழில்களைப்பற்றி எவர்க்கும் ஊழியஞ்செய்யார் தொழிலினை மேற்கொள்ளாமல் தோன்ற தோட்டு அறவொழுக்கத்தின்கண் வாழ்ந்துவருபவரான வேளாளரை வையியலெனக் கூறலாயினால் யன்றிச் சூத்திரரெனக் கூறுதல் ஒருகிறிதும் அடாது. வேளாளர்க்கு ஏவல்புரியும் எனிப் பதினெண் வருப்பினவர்க்குட அவ்வாறு சூத்திரரெனக் கூறுதல் பொருந்தாது.

இனி, வடமொழியில் எல்லார்க்கும் பொதுநூலாகிய அமர நிகண்டிலும் வையிய வர்க்கத்தைச் சொல்லுமிடத்த உழவு வானிகம் ஆன்றிரை ஒம்பல் என்னும் மூன்ற்தொழிற்கும் உரியார் வையியலெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். சூத்திரவர்க்கத்தைச் சொல்லுமிடத்தும், சூயவர் சொற்றர் கைக்கோளர் தன்னர் கோல்லர் தட்டார் தச்சர் ஓகியர் நாகிதர் வண்ணார் கூத்தர் பாணர் வேட்கன்கிலைஞர் ஊன்விலைஞர் ஏவலர் இழிகுலத்தோர் மடவோர் என்னும் இவர்களே சூத்திர வகுப்பில் அடக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். இவ் வடமொழிப் பொதுநூலின்படி பார்த்தாலும், உயர்ந்தோருள் தலைவருள் காணியானருமாயின வேளாளரை இழிந்தோர்க்குரிய சூத்திரப் பெயரார் கூறுதல் பெரிதும் சூற்றமுடைத்தாதல் காண்க.

உ. ஆரிய வேளாளரைத் தழித்தல் செய்த சூழ்ச்சி

இனிக், குடியேறிப் பிழைக்கவந்த ஆரியர்ப்பணரை அன்பாக வாயேற்று, அவர் இருக்க இடங்கொடுத்தும், அவர் உணவாகச் சோதும் உடுக்கக் கூறும் வழங்கியும், தால்க்கக் உதவினர் புரிந்தும் அவர்க்குப் புலவர்க்குள் நன்றிசெய்து அவரைப் பாதுகாத்த தமிழ்நாட்டினையே வேளாளர்க்குத் திருப்ப நன்றிசெய்தரு மாறுகத், 'நீட்டின மரத்திற் கூப்பார்த்தனோடு' ஓய், அவ்வாயிப் பார்ப்பனர் அவரை மிகவுள் தாழ்த்தற்குக் கூகண்ட கட்டிக்கொண்டு, சோம் வயக்கும்பொருதெல்லாம் அவரைச் சூத்திரரென வாய்கூறாது சொல்லுதற்கு, கந்தாரத்தி நாயனார் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தமிழ்நாட் வடநாடுகளிற் அங்கனமே அவரைச் சூத்திரரென சாளுதிக் காவாய்ச் சேர்த்துகிடுதற்குள் துணிந்து வல்லார். இப்பிற்பட்ட காலத்தில் எழுந்த துறிகள் அரசாட்சியால் கோத்தியு குழப்பங்களில் அக்ப்பட்டு வேளாளரிற் கல்கித்தார் தொகை மிகச் கருவிலிப்போலவே, சூரியப் பார்ப்பனர் இழித்தாக் கூறுஞ் சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பெருள் தெரியாமல், அவ் வேளாளர் தாமும் அச் சொல்லித் தமக்கு உரியதெனக் கொண்டு அச் சொல்லால் தம்மைத் தாமும் வழங்கிக்கொள்வாரானாகள். இங்ஙனமே, இன்னுள்ளை இந்து சமயத்தவர் பலருள் தம்மை 'அஞ்ஞானிகள்' என்று கிறித்தவமதத்தினர் இகழ்த்தகலும் பெயரைத் தமக்கு ஓர் அணிகலனாக ஏற்றுக்கொண்டு, 'அஞ்ஞானிகள்' என்னும் அப் பெயரினாலேயே தம்மைத் தாம் சொல்லிக் கொள்ளின்றனர்! ஐயோ! அறிபாமைபின்

பெருமீதம் இருந்தவா நென்ற! இப் பிற்பட்டகாலத்தி
 டோன்றிய புராணங்கள் பலவற்றையும் ஆகங்களினாலும் பி
 தால்களிலும் சூரியப் பார்ப்பனரும் அவர் வழிச்சார்த
 தமிழர்ந்தனரும், வேளாளரைச் சூத்திரரான வழியி
 தற்குவேண்டும் தீவிரான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்
 அவற்றின்கட் சேருவிட்டனர். வேளாளரிற் சந்தைய
 எவரேனும் இப் புரட்டுகளைத் தெரிந்துகொண்டு, 'வே
 ளாளர் பண்டிட வழக்கவொழுக்கங்களைல்லாம் மிகு
 சிறிந்தவையா விருத்தவீன், இவர்களைப் பழைய ஊர்
 ளெல்லாம் உயர்வுலத்தினராக மிகுத்துக் கூற, நீவிர்மட்டு
 இவரைச் சூத்திரர் என இழித்துக் கூறுதல் என்னை
 என்று அவ்வாரியப் பார்ப்பனரையும் அவர் வழிச் சார்த
 ளையும் மீனவிகுல், அப்போது அவர்கள் மிகவும் ஆழ்ந்த
 சூழ்ச்சியுடையாய்ச் சூத்திரரென்றும் பேயரை எடுத்த
 விடாமலும், அச் சூத்திரப்பெயர் கொண்டு அவரை அ
 ரேதத்தில் மகிழ்வித்தல் வேண்டியும் சூத்திரர் சந்திரர்
 உட்கருக்கு ஊழியம்புரியும் ஏனையோரெல்லாம் அச
 சூத்திரர்' எனக் கூறியும், அதனை ஆல்களில் எழுதியும்
 அவரை ஏமாற்றி வந்தனர். அவ் ஏமாற்றங்களைத் தெரிந்து
 கொள்ளும் ஆராய்ச்சி யுணர்விலலாதவர்களும், ஸுடமொ
 யில் எவர் எவ்வகை எழுதிவைத்ததாலும் அவை தம்மை
 பெல்லாம் ஆராய்ந்துபாராமற் கடவுள் அருளிச் செய்த
 வாகவே நம்பிவிடுவாருமான தமிழ் சூத்திரர் சிலர் தாம்
 வேளாளராயிருந்தார் தம்மைச், 'சூத்திரர்' எனச்
 சொல்லிப் பெருமைபாசாட்டிக்கொள்ளினர்! 'சூத்திரர்
 என்று சொல்லுக்குப் போருள் 'மடமைய புடையோர்,
 'பிறர்க்கு ஏவல்வேலை செய்வோர்' என்பனவாதல் அ
 நிகண்டினால் நன்கு விளங்குதலால், தம்மைச் சந்திரர்
 ளுன்போர், தம்மை 'நல்ல மடையர்,' 'சூல்லவேலைக்கார

சூரியர் வேளாளரைத் தாழ்த்துவதற்கு முன்பு உ
 என்று உதி மகிழ்வவையே ஒத்திருக்கின்றனர்! தங்கு
 உதவிபுரிந்த வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறித் தாழ்த்தி
 வைக்கும்பொருட்டு சூரியப்பார்ப்பனர் அதவேண்ணும்
 கருத்துமாயிருந்த பல ஏற்பாடுகளைப் பிழைத்திற்செய்த
 வைத்த தல்வமதவர், தமிழாட்டில் வேளாளரே செவ்
 முல் சீகுந் சிறப்புக் கல்வியும் நன்னடையும் வகிகளும்
 வலிமையும் உடையாயிருந்தவால், அதனைபுழு சிதைக்கும்
 பொருட்டு, அவர்க்கு அடக்கி அமைதியைச் சாழ்த்த குடி
 மக்கள் பங்கையும் அவர்க்கு எதிரிகளாக்கல் வேண்டி
 அவருட் சிலரை 'சத்திரியர்' என்று சிலரை 'வைசியர்'
 என்று சொல்லித் தாண்டிட்டு, அவ்வாறும் அவர்கள்
 வேளாளரைத் தம்மிற் குழ்த்த சூத்திரரெனச் சொல்லி அவர்
 களை 'மாறாபிந்திரும்படி' செய்தவிட்டு, அவ்வாரியப்
 பார்ப்பனரைய தாம் அவரெல்லரினும் உயர்ந்தாரைத்
 தனிநின்று கொண்டு, அவரிடும் பேரினைக் கண்குளிர்க்
 கண்டுமகிழ்கின்றார்கள்! இவ்வேய்த இப்பொல்லாத சூத்திர
 யால், தமிழாட்டில் முன்னே ஒருவர் களெருவர் உதவி
 யாய் ஒத்துகல்கொண்டு உதவாடி அமைதியாய் வாழ்
 குடிமக்களெல்லாரும் இப்போது பல்லாரும் சீரினையி
 பிரிந்து ஒத்துமையிழந்து பகைவிடைமற்றென்று, தம்
 சூரியவல்லாத 'சத்திரியர்' வைசியர் என்றும் சூரியப்பெயர்
 களைத் தாமாதிகளே புனைந்தவராயி யல்லாதார்ப்புடன் கல்த
 கைக் கெடுக்கின்றனர்! இவ்வாறு இரண்டொட்டிற் கூதிர
 டிக்கு இளக்கரம்' என்று மறுமொழித்து இளக்கர ஆரியப்
 பார்ப்பனர் பழற் தமிழ்மக்களைத் தம்முட் போரடவிட்டு,
 அவரெல்லர்க்குத் தாம் மேளாளன்போல் தனிநின்று அவ
 ருடைய கல்களைவெல்லாம் தாம் கைப்பற்றி வருகின்றனர்!
 இனிபேறும், இத் தென்றமிழ் நாட்டினுள்ள தமிழ்மக்கள்
 தம் பழைய வழக்க ஒழுக்கங்களைப் பண்டிடத் தனித்தமிழ்

தங்குபின் உதவிக்கொண்டு ஆராய்ந்து தெளிந்து, தமது சிக்கிக்கொண்ட ஆரியர் வலைபிணியிற்றுத் தம்மை விடுத்தல், தம்மை உண்மையாக உயர்த்துதற்குரிய தரமுறைபால் தம்மை உயர்த்தி ஒருபித்து வாய்ப்புக் கருத்தாய் விளாந்து முயலல்வேண்டும்.

சு. அருளும் அன்பும் உடையாரே உயர்ந்த சாதியார்

தம்மை உயர்த்துதற்குரிய தமிழ்முறையாகென்ற அந்த அறியும் அன்பும் அருளும் உடைய ஒருவரையாகும். எந்த உயிர்க்குள் தீங்குசெய்யாத அருளொழுக்கம் எல்லா ஒழுக்கலற்றினால் நிறத்தாய்த் தன்னை யுயர்பார்க்கு எல்லா உயர்வினையுள் தரும். இது,

“கொல்லாள் புலாலை மறுத்தாளைக் கைகூப்பி எல்லா உயிர்கூடு தோழும்.”

என்றுத் தெய்வத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளால் கருவினைக்கும். எந்த உயிரையுங் கொல்லுதலும் ஆரியர் கொன்று அதன் ஊனத் தின்னாதலும் ஆரியர் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிது ஊன் உண்பதென்ற எண்ணம் ஆளும் அருள்? என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கேட்டலாற், கொலையும் புலையும் சிக்காதார் அருளுடையவர் ஆகார். ஆரியர் எண்ணிறந்த யாடு மாடு குறித்து முதலிய உயிர்களை வேள்கிவேட்கின்ற மென்று சொல்லி கொண்டு கொன்று தின்றமையால் அவர் அருளுடையவராகார்; அதனால் அவர் உயர்ந்தோர் வாதலும் இக்கருத்தால், அவரைப் பின்பற்றி, அவர் உயிரிய பெயர்களைத் தம்மை ‘சத்திரியர்’ எனவும், ‘வைசியர்’ எனவும்

சொல்லிக்கொண்டு உயர்வு தேடுதலால், ஒருவர்க்கு உயர்வு வந்துவிடமாட்டாது. கொலையும் புலாதுணவும் நீக்கி அருளொழுக்கத்தில் வந்து நிலைபெற்றால் மட்டும் ஒருவர் வேளாளரைப்போல் உயர்ந்தவராகலாம். இப்போது தம்மை சத்திரியர் எனவும் வைசியர் எனவும் கூறித் தமக்குப் பெருமையேடுத் தமிழ்க் குழுமக்கள், வேளாளரைப்போற் கொலை புலி நீக்கித் துய அருளொழுக்கத்தினராய் நடக்கின்றார்களா வென்றால் அதுவுமில்லை. வேளாளர்களே பண்டைக்காலத் தொடர்பே தமது துண்ணியால் நிலத்தை உழுது பயிர்செய்து பல உயர்ந்த சிவையப் பண்டக்களை விளைக்கத் தெரிந்து, அவற்றை உணவாக அருக்தி, மற்றை உயிர்களைக் கொல்லாமலும் அவற்றின் ஊனத் தின்னாமலும் அருளொழுக்கத்தின் கண்ணால், இன்றுகாலம் ஏனை எல்லா மக்களாலும் உயர்த்திக் கொண்டாடப்பட்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு இயற்கையில் உயர்ந்தோராய் கிற்கும் கன்மக்களை வற்தே ‘சூத்திரர்’ என்று சொல்லி விட்டால் அவ்வளவில் அவர்களைத் தாழ்த்திவிடுதல் கூடுமோ? கொலைபுலி யாகிய இழிந்தவற்றைச் செய்யும் ஏனை வகுப்பினர் தம்மைப் ‘பிராமணர்’ ‘சத்திரியர்’ ‘வைசியர்’ என்று வாளா கூறிக்கொண்டால் அவ்வளவில் அவர் உயர்ந்தாராய் விடுதல்கூடுமோ? இரண்டுகூடுமில்லை. இது பற்றியன்றே தெய்வத் திருவள்ளுவர் “பிறப்பெக்கும் எல்லா உயிர்க்குள் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமை யால்” என்று அருளிச் செய்தாரென்க.

இனி, மக்களாய் பிறந்தோர் தம்மையொத்த எல் லார்க்கும் பசியும் நோயும் வறுமையும் உண்டென்பதனை உணர்ந்து, அவர்பால் இரக்கமும் அன்பும் மீதராய் பெற்று ராய் அவர்க்குச் செய்து தந்து பசியை நீக்கியும், மருந்து ஊட்டி நோயைத் தீர்த்தும், பொருள் வழங்கி வறுமை

சேரீட்ட அப் பர்ப்பணரின் மகரிர் அவர் விடுவோ
 ஈணத்தைக் களாத்தத் தெளிந்துகொண்டு வருதலும்
 இன்னதும் உடக்கக் காணலாம். தெரினத்தவர் எவர
 விடுப்பினும்—அவர் தம்மைச் சத்திரியரெனக் கூறி
 கொள்பவாரினும் வைசியரெனக் கூறிக்கொள்பவாரினும்
 அன்றித் தம்மைபும் பிராமணரெனவே கருதிக் கூறுபு
 ராயினும், அல்லாத தம்மைச் சூத்திரரெனவே ஒப்புநொ
 டவாரினும், அவரெல்லாம் ஆரியப் பர்ப்பணர் தம
 சூயர் நேசராதல் பற்றி அவர் விட்டுக்குத் தப்பித்தவ
 விஞ்சினராய்ச் சேன்றால், அவர்களுக்கு அங்கே இவ்வள
 பெருஞ் சிறப்பும் நடக்கின்றது! இவர்கள் கெட்ட இ
 வெச்சிற் சேர்த்தைத் தின்றுதற்குத் தமிழரில் மாணமு
 பேர் எவரும் இவ்வாரியப் பர்ப்பணர் விட்டுக்கு
 செய்வரோ?

இனி, வேளாளராவென்றால் விஞ்சுந் புறத்தத
 தன்உண்டல் சரவ, மருந்தெளிதும் வேண்டற்பு
 றன்ற" என்ற ஒப்புயர்வற்ற தமிழ்மறை கூறுகின்றபு
 வந்த விஞ்சினரைப் புறத்தே பசித்திருக்கவிட்டுத், தாம
 தம்பினத்தவருமாக உள்ளே கதவடைத்தது! கொண்டு
 உன்னும் நீர் அல்லர்; வந்த விஞ்சினர், தம்மோடு உ
 ளிருந்த உன்னுதற்கு ஏற்ற சைவவொழுக்கம் இல்லாத
 வாரிருப்பின் அவரை மூண்டடிப் பின் தாம் உன்ப
 அல்லாத அவரை ஒரு பக்கத்தா வைத்துத் தாம் ஒருபக்க
 திருத்த, அவருள் தாமும் ஒரேகாலத்தில் உணவு கொள்ள
 தக்கதான ஒழுங்குஞ் செய்வர். தம்பினத்தவர் அல்ல
 மிதும், கொடு புலி தவிர்த்த சைவவொழுக்கத்தின
 விடுப்பவரைத் தம்மோடு உடன்கைத் துண்ணுதற்கு
 வேளாளர் பின் சிற்பவர் அல்லர். ஆனால், வேளாள
 பிரிநிற் சிலர் இக் காலத்தில் ஆரியப் பர்ப்பணரை

அருளும் ஆர்ப்பும் உடையரே உயர்ந்தாரியர் உர

பர்த்துத் தாமும் அவர்போல் ஆகல்வேண்டி, விஞ்சின
 ராய் வந்த வேற்றினத்தாரைப் புறத்தேவைத்தத் தாம்
 உன்னுதலும், உண்டு மிடுசிய பிச்சிற்சொற்றை அயர்க்கு
 இடுதலும், தாம் உண்டபின் எஞ்சிய உணவுகளைப் பற
 யர்க்கு இட்டால் தமக்குத் திட்டாரும் என்ற சீமையு
 கருதி அவற்றை விவத்தின்கண் வேட்டிப் புதைத்தது
 செய்து நடத்தல் உண்மையே; என்னும், அன்பும்
 இரக்கமும் அருளும் பண்டுதொட்டு இயற்கையாகுடைய
 வேளாள நன்மக்கட்கு இத்தகைய இரக்கமற்ற கொடுஞ்
 செயல் சிறிதும் தகாதென்பத புணர்ந்த தம்மைத்
 திருத்திக்கொண்டு, சைவவொழுக்கமுடைய வேற்றினத்
 தாருஞ் சைவவொழுக்கமில்லா வேற்றினத்தாருமாய்
 எல்லாக் குடிமக்களையும் அவரவர்க்கேற்ற தகுதியாக எவர்
 மனமும் வருத்தாமற் சிறப்பாக நடப்பித்தவிலேயே
 கண்ணும் கருத்தும் வைத்தல் வேண்டும். சைவவொழுக்கத்
 தினராய் உயர்ந்துவரும் வேற்றினத்தாரைத் தெறுத்கி
 அழுத்தாமல், அருட்கைகொடுத்த மேற்றாக்கி அவரைத்
 தம்பினத்தவராக்சிங் கொள்ளல்வேண்டும். அப்பொ
 தான் கொண்பும் புலியும் கட்டுடியும் இவை யாசிலாகவரும்
 ஏனைத் தீவினைகளும் உலகில் வரவாக் குறையும். 'பா
 உயர்ந்தாற் பொதும்; பிறர் எண்ணமாயின் எமக்கு என்!
 என்று தமது நலமே கருதிப் பிறர் நலம் கருதாதார்க்கு
 அன்பும் அருளும் இரக்கமும் இன்மைமால் அவர் அலை
 யெல்லாம் ஒருகுகே உடைய கடவுளின் திருவருளைப்
 பெறமாட்டார்; அவர் இம்மை மதமை நின்றதும்
 உயர்ந்த நலக்களைப்பெறுர் அவர் உண்மை தெள்ளாமு
 ஆகார்; அவரை உயர்ந்தாரென அறிவுடையோரு
 கொள்ளார். ஆகையால், "அந்தணர் என்போர் அந்வேர்
 மந்து எல்லுயிர்க்குஞ், செந்தன்மை பூண்டோழ்க்கலம்"

என்றுத் தெய்வமறையின் உண்மையைக் கண்டிப்பிடித்த, வேளாளரவர் பண்டைக்காலத்தொட்டுவருந்தமக்குரிய அருளோழுக்கத்தினின்றது சிறிதும் வருவதொழுக்கதலே அவர்க்கு என்றும் மங்காத பெருமையைப் பெறுதலுமே தமது அருளோழுக்கப் பெருமையைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தபொழுது அறிவாய்மையைய வேளாளரிடமிருந்தும் ஆய்ந்தறிந்தார் பார்த்து அவர்போல் அருளோழுக்கத்தில் வழி நடப்பாவினார், அம்மணம் அருளிலராய் நடப்பது அவர்க்கு இயற்கையன் நிறைபது அவர்கள் திருவிழாக்காலங்களிலும் ஏனைச் சிறப்பு நாட்களிலும் என்ன வருப்பினரையும் வேற்றுமையின்றி ஒருங்கு வைத்து உடனிருந்து உணவுகொள்ளுதலாகிய 'மடுக்கப்புகை' நடத்துமாற்றும் கண்டறியப்படும். அதறிந்த.

டு. ஆரியப்பார்ப்பனர் தமிழையுஞ் சிவத்தையும் இகழ்தல்

இன்னும், ஆரியப் பார்ப்பனர் தமக்குப் பல்வகையான உதவியாற்றியவருள் தமிழ்மக்களெல்லாரையும் ஒரு தொகையாகப் படுத்தச் சூத்திரர் என்று இகழ்தல் அல்லாமலும், ஆரியர்க்கு முன்னேதொட்டுத் தமிழ் மேன்மக்கள் வழிபட்டவரும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானையுஞ் சூத்திரத்தெய்வமென இகழ்த்தவருவதுடன், அதனைத் தமது வசிட்ட மிகுதிவிலும் எழுதிவைத்திருக்கின்றார்கள் தமிழ்மொழி அவர்க்கு எட்டிக்கூறியும் கசப்பதாகும். இறந்துபட்ட தமது சமஸ்கிருத மொழியினையுஞ், சிவதாற்றின்கேட்டு முன் தோன்றிய பலமொழிக் கலப்புடையவாய் வழங்கும் ஆங்கிலம் இந்த முதலான் மொழி

கனியும்; எவ்வளவு உயர்த்தப் பேசவேண்டுமாயினும் அதற்கு மடிக்கட்டிற்சு. இன்ன காலத்திற்குள் தோன்றிய தென்று உதயத்தற்கு ஆசை அத்தனைப் பழமையானதாய், பண்டைக்காலத்திலேயே இலக்கண இலக்கிய வாய்ப்பெற்றது, எல்லா வளங்களும் சீர்ப்பி இன்றாகையும் கடைபெறுகின்ற தமிழையுள் தமிழ்நூல்களையும் அவை கற்றையுள் கண்டார் சூத்திரபாஷை சூத்திரநூல்கள் சூத்திரப் படிப்பாளிகள் என்றும் இகழ்த்த முகடு களித்துப் போயர். இத் தென்றமிழ் நாட்டிற் பிறந்தவர்களாகியிருந்தும் இவ்வாறியப் பார்ப்பனர், வடநாட்டினுள்ளவர்களையும், அவர்கள் தம்முடைய மொழிகளில் எழுதிவைத்திருக்கும் நூல்களையுமே என்னொழும் கொண்டுவர். இவர்களிற் சிற்சிலர் தமிழ்மொழியைக் கற்றுத் தமிழ்ப்புலவராகியிருந்து பொருள்தேடினும், இவர்களை ஒருங்கு ஆராய்தால் இவர்களுள் தமிழையுள் தமிழ்நூல்களையும் தமிழையுள் இகழ்வவராகவே காணப்படுகின்றனர்; அதனும், இவர்கள் தமிழ்கற்றது விரிந்துப்பிழைப்புக்கே பன்றிப் பிற்தன் நென்பது கன்கு புலப்படும். இதுமட்டுமோ, தமிழ் நாட்டிற் பிறந்தவளி முழுமுதற் கடவுளின் உண்மையை நாட்டியவருளின திருஞானசம்பந்தர் முதலான வைசவயாசிரி யரில் மூவர் அந்தணர்களாகியிருந்தும் அவர்களையுஞ் சூத்திரர் எனக்கூறி, அவர்கள் அருளிக்கேய்த நூல்களைச் சூத்திரப் பண்டாசுப் பாட்டுடன் இகழ்த்த, கசவெனவேளாளர் மிகுதி யாயுள்ள திருநெல்வேலி முதலான ஊர்களிலுட்குச் சிவபிரான் திருக்கோயில்களில் ஓதவார்ப்பரும் இந் தேவர திருவாசகங்களைத் தாம் செவிகொடுத்துக் கேட்டார் பார்ப்பனராகிய தமக்குத் தீட்டாம் என்ற கருதி, ஓதவார்ப்பு அவற்றைப் பார்த்ததொடங்கும் முன்னரே கம்பியாரிடக் திருநீறு பெற்றத்தொன்று அவ் வாரியப்பார்ப்பனர்

கோவிலிட்டு அகந்துபோதலை இன்னும் பரக்கலையாம். தமிழரார் கட்டிகவைக்கப்பட்டார், தமிழரார் பெரிதும் போற்றி வழிபாடு செய்யப்பட்டவருக்கு தமிழ்த்தொழில் முறைய சிவபெருமான் உதவியும் கோயில்களிலே, முழுமைய சிவபெருமான் உதவியும் சிவபிரான் திருவுருவத்தின் முத்தகடவுளாயி அச் சிவபிரான் தமம் வணங்கிப் போற்ற எதிரிலே, ஆரியப்பார்ப்பனர் தாம் வணங்கிப் போற்ற இத்தீரன் வருணன் அசுவினி முதலான சிறுதேவர்களும் தம் முன்னோர்கள் பாடுகவந்த ஆரியவேதங்களை முதலில் ஓதும்படி, அய் வேதங்களின் சிறுமைபுணராத தமிழர்களை சமாதானி ஏற்பாடு செய்தவிட்டது மல்லாமல், சிவபிரான் ஒருவனையே வாடித்தான் தேவர திருவாசதங்களை முதலில் ஓதாதபடிக்குத் தூழ்ச்சியெய்து விட்டார்கள்! இதனினும் வேளாளரை இழிவுபடுத்தத் தக்கது வேறு எதுவேண்டும்! இதுமட்டுமே, தமிழ்நாட்டி விருந்து செயற்கருகு செய்க்கள் புரிந்த உண்மையன்பார் சிவபிரான் திருவாடி தலைக் கடைய கைவந்திருத் தொண்டர் வரலாறுகளை இவ் வாரியப் பார்ப்பனர் இகழ்ந்து ஒழிக்கி, வடநாட்டிற் பிறந்து சிறு தேய்வங்களை வணங்கிப்போன தாசர்களின் வரலாறு களையே எந்நொழும் விழும்பிக் கற்றுக் கொண்டாடுவர்! இவர்கள் சிவபிரான் கோயில்கட்டுச் செல்லுதல் தமிழரார் பாசாட்டப்படுத்தற்குத், தம் ஆரிய முறைகளை ஆண்டு தழைத்தற்குமேயாம். இவர்கள் கடவுள் ஒருவன் உண்டெனக் கொள்ளாமல், தம்மையே கடவுளாகக் கருதுபு னத்தினர் என்பதற்கு, இவர்கட்கே உண்மையாக உரிய மீயாஞ்சுதல் கடவுள் இல்லையென மறுப்பதனுக்குச் சங்கராசிரியர் 'சானேகடவுள்' என நூட்டிய மாயவார் வேதார்த்தக் கொள்கையையே இவர்கள் ஆணவருங் கைக் கொண்டு நடத்தலாலும் னக்கு துணியப்படும். இன்னும் இவ்வளமே இவ்வாரியப் பார்ப்பனர் தமிழரார் தமிழ்நா

களைபுள் தமிழரையுள் தமிழப் பெரிதானையுள் தமிழ்த் தெய்வத்தைபுள் தாழ்ப்புடுத்திவருத் தூழ்ச்சிகளைபெல்லாம் னன்னரைக்கப்படுகின் இது மிகவிசிபுப் பொதுவாய்த் தமிழ்த்தொடர்புடைய எதிரையும் இகழ்த்தொழுகுதலே இவர்தல் கடப்பாடு. தாம் அகலம் ஒழங்குநற்கு வலாமல் ஏற்பத்தற்குரிய மிகச் சிறுத்தது ஏதேனும் ஒன்றைத் தமிழிற் கண்டால் கூடனே அய்து ஆரியரையிதம்மையிட பிருத்த வந்ததென காட்டுதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளை பெல்லாம் எப்படிப்போ செய்துவையப்! இவர்தம் இவ்வா திருக்க.

௩௧. வேளாளர் ஆரியத்தைபும் பார்ப்பணையும் கோண்டாடல்

இனி, வேளாளர்களே வேன்றல் வாசெய்துங் குடக ளாய்ப் போந்த ஆரியப் பார்ப்பனர்களை அகழும் முகமும் மன்றத்தெய் அவர்க்கு வேண்டுது சிறப்புக்களை பெல்லாம் இன்றிதாலும் இன்னும் மன்ன கோணுயே செய்துவருகின்றனர். பழையபாளினர் வந்த ஆரிய இருக்க நிலக்களும் இல்லக்களும் உயர்வாழ்க்கைக்குக் கழனிதளும் பொருள்களும் வேளாளர்கள் வழங்கியிருக்கின்றனர். தமது தான்முறைப்படி வேளாளர் ஆரியப் பார்ப்பணரைக் குரவ ராகக் கொள்ளக்கூடா திருந்தார், திருமணக் காலங்களிலுத் தென்புலத்தாரை வணங்குக் காலங்களிலுத் திருக்கோயில் வழிபாடு செய்யும் காலங்களிலும் பிற சிறப்பு நாட்களிலும் அவர்களையும் வருவித்தார், தம் தமிழ்அந்தணர்க்கு அடுத்த நிலையில் அவரையும் குரவராகவைத்த அவர்க்கும் வேண்டுவனவெல்லாம் கொடுத்த வந்தனர்; இன்னும் கொடுத்த வருகின்றனர். கைவசமய ஆரியர்கள்

உழவுதொழிலாபிதும் வாணிமொழிதான் செய்தல் உரிமையுடைய சலன். ஆரியர் வகுத்த சூத்திரவகுப்பென வேளாளர் அடக்குதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு வேளாளர் அவர் அய்வேளாளர்க்குக் குற்றேவற்றொழிவு சூத்திரம் உதிரியுயர்; மற்ற அவர் அவ்வாறு வாயாது ஆரிய தங்கள் வையிவர்க்கு உழவு தொழிலைச் சிறந்ததாய் வைத்தல் உதமாதபொலவே,

“வேளாளர் யாத்தர்க்கு உழதான் அல்லது இல்லென மொழிபிதவகை சிகழ்ச்சி.”

எனக் கிளந்து உதிராசலின் அவரைச் சூத்திரவென கோடல் அவர்க்குக் கருத்தனஞ்சல் துணியப்படுமெனும், வேளாளர் எனக் கெடுத்த நாடாக்கித் தொதாட்டு வளம்பெருக்கி உழவுசெய்யும் வகையினை முதற் முதற் கண்டறிந்த நாகரிக உயர்க்குடி மக்களாதல் பற் அவர்க்கு உழவுதொழிலைச் சிறந்ததாக வைத்துக் கூறினாராயினும், அவர்கள் அரசர்க்கு உதவியாளராய் அவர்க்கு படைத்தலையும் அமைச்சரும் ஆகிந்ஞரியர் சென் னுடம், அரசாத்தரும் வரிசைகளைப் பெற்றுக் குறம் மன்னர் ஆதற்குரிய சென்பதாடம் மேற்குத்திரந்தலபடுத்த,

“வேறுவிடு தொழிலிற் படைவும் கண்ணியும் வாப்பீதனர் என்ப அவர்பேறும் பொருளே.”

என்று ஆசிரியர் மீண்டும் கூறுதலாற் தெரியப்படு இவ்வளம் வேளாளர் ஒருவர்க்கே யுரிய சிறப்புத் தொதும், அவர் அரசரைச் சார்ந்து பெறத் தண்டத் தலை முதலிய பொறுத்தொழிலும் கூறி, அந்தணுள் ஏடுவழி அரசு சேத்துத்தற்குரியாரதனும் அரசர்க்கு வரிசைகளைப் பல குறுதலை மன்னர் பெறுதற்குரியாராத சூழிமுடித்தலின் ஆசிரியர்,

“அல்லாராயினும் இழிந்தோர்க்கு இடுவா”

என்றுத் சூத்திரம் அருளிச்செய்திருத்தலின், இச் சூத்திரத்தின்கண் ‘இழிந்தோர்’ எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டவர், வேளாளர்க்கு எனப் புரியாத வகுக்கப்பட்ட எனப் பதினெண் வகுப்பினர்தம் இனிது விளங்கும். மொழிக்கண் மிருதிதான் முதலியவற்றினும் அபாசிகண்டும் இப் பதினெண் வகுப்பினருட் ‘சூத்திரவர்க்கத்’ தின்கண் அடக்கப்பட்டிருத்தற்கெப்பெய, ஆசிரியரும் இவரை ‘இழிந்தோர்’ என்பர். இப் பதினெண்வகுப்பினர் செய்வத்தான் மிகுபுயர்த்தாராயினும், அரசாருப் பெறத் தண்டத் தலைமை அமைச்சரிமை சிறந்தார்க்குரிய அடையாளங்கள் முதலையின வெள்ளம் பெறுதற்குரிய அடையாளப்பத தொல்காப்பியனுற் கருத்த. அத்தனரும் அரசரும் வேளாளரும் அல்லாத பிறரே ‘இழிந்தோர்’ என ஆசிரியரார் கொள்ளப்பட்டனரென்பது எற்றுப் பெறுதலெனின், உயர்ந்தோரானார் தத்தமக்குரிய கடமைகளைத் தமக்கு மேம்பாடுண்டாகுமாறு செய்து முடிக்கும் வகைமையை வகைத்திணையுள் ஆசிரியர்,

“அதுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும் இருமுன்று மரபின் ஏடுவர் பக்கமும்.”

என்று ஒதிவளர்த்துப் பெறுதலென்பது. இத்தன்கண் அரசர்வளத்த ‘ஏடுவர்’ எனப்பட்டவர் ‘மரபியலிற்’ கூறிவர்க்கு அரசரார் பெறும் வரிசைக்கு உரிமையுடைய வேளாளரோ யாவர்; இவர்தமக் குரிய இருமுன்று கடமைகளாவன: ஒதனும் வேட்டதும் ஈதனும் உழவும் சிறையோம்பதும் வாக்கிகமும் என இவைய. இவ் வறுவகைத்தொழில் வேளாளர் அல்லாத எனப் பதினெண் வகுப்பினுட் பட்டவர்க்கு அக்காலத்த இல்லன்மையின், இச் சூத்திரத்

இங்ஙனம் ஒருகால் நால்வகுப்பினராகவும், பிறகு
கால் ஐவகுப்பினராகவும் பகுந்து உயர்ந்தோராகவும் இப்
தோராகவும் சூசிரியனார் உறப்பட்ட மக்கள் மருதநிலை
திரு உசிரியரவர். வயதும் வயல் சார்ந்த இடமுமாய்
மருதநிலை மக்கள் உழவுதொழிலாற்றிந்து நாகரிகமுந்
வாழ்ந்தரு உதவிசெய்வதாகலின், அந் நிலத்தார் பெரு
மக்களையே சூசிரியன் மேலோரானாய் இழைரொண
வகுத்து அவ்வயர்க்குரிய தொழில்வெறுபாடுகளை எடுத்த
மொழிந்து தவருவிச் செய்தான். அச்சனது அரண்மனை
மருதநிலைத்திணைகண்ணேதான் உளதென்பது “உசிரிய
நானே மருதத்துப் புறனே” எனவும், “முழுமுதி லானை
முற்றதும் கோடலும், அனைநெறி மடபிற் குகுமென்ப
எனவும் சூசிரியன் புறத்திணையியிற் கூறிய குத்திர
ளான் அறிப்பப்டும்.

இனி, மருதநிலை அல்லாத முல்லை, குறிஞ்சி முதலான
நிலப்பகுதிகளினும் மேலோருள் இழைருஞ் சிவபாண்டிய
உளரென்பது,

“ஆய் வேட்டுவர் ஆடுதல் நினைப்பெயர்
ஆவியன் வகுஉள் மிழவரும் உளரே.”

என சூசிரியன் உதமதுபற்றி உணர்ந்துகொள்
எனவே, தமிழ்நாட்டின்கட் பிறந்த மக்கள் வகுப்
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வக
நிலம்பற்றி எழுந்த தொன்றாதல் நன்கு பெறப்படும்
நால்வகை நிலத்தும் மேலோரான நன்மக்கள் தம்மு
ஏதும் வெறுபாடின்றி உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்
வந்தகை ‘தொல்சாப்பியம்,’ ‘இறையனாரகப் பொரு
‘திருச்சிற்றம்பலக் கோணவயார்’ முதலான தெய்வத் தி
மறை அட்களால் நன்கறியப்படும்; அவையெல்லாம்

இளங்குப் புனை மிகவிடியுமாதலின் அவைதம்மை அந்
தால்சுருட்டினர் கொள்.

இங்ஙனம் நால்வகை நிலத்தும் அவ்வர் நிலத்த
மக்களின் தொழில் வெறுபாடு பற்றிப் பல்வகுப்பினராகப்
பிரிக்கப்பட்டோருட், கொலையும் புறாணையும் மறுத்த
ஒதல் வேட்டல் அரசுபுரிதல் வானிகஞ் செய்தல் உழவு
நடாத்தல் என்னும் உயர்ந்த தொழிற்செய் நிலப்பெறு
கின்றோர் ‘மேலோர்’ எனவும், அவர்தம் ஏவல்வழி சிந்தி,
அக் கொலையும் புறையும் நீக்காந் பெரும்பாறல் கைந்
தொழில் செய்யும் அவ் வளகில் சிந்த வணயகுப்பினர்
‘இழைர்’ எனவும் இருபெரும் பிரிகில் வகுக்கப்பட்டு,
அவாவரும் அறிவாறும் ஒழுக்கத்தாறும் தொழிலாறும்
தத்தமக்குள்ள உயர்வு தாழ்வுகளை சினைத்த, இழைர்
மேலோர்க்கு அடக்கி நடக்கவும், மேலோர் தம்பெறுவாறும்
குடிமக்களை இனிது பாறாத்த வாகும் இவ்வாறு பிடிவும்
அமைதிவந்தவும் ஒழுக்காகவும் பண்டைத் தமிழ்மக்கள்
வாழ்க்கை இழிந்த கடைபெறலாதிற்று.

அ. வடநாட்டிற் குடியேறிய வேளாளர்

நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்த இத் தமிழ் மக்கள் இத்
தென்னாட்டின்கண் மட்டுந் குடியாழ்ந்தவர் அல்லர்.
இவர்கள் இத் தமிழ்நாட்டினர் மேல்கடற்காசப் பக்கமாகவும்
வடக்கு நோக்கிச் சென்று இமயமலைச் சாரல் வரைவிறுள்ள
வடகாடெட்கும் பாசி, ஆங்காற்கு பெருக்கிவந்தனர்.
அமைத்துத் தீர்து நாகரிகத்தைப் பெருக்கினர்.
இங்ஙனம் பெருக்கிவந்த தமிழர்களுள் வேளாள வகுப்
பினரே முதன்மையானவர். வடக்கே மேல்கடற்காச

கையர் காந்த பன ஊர்க்கும் கார்க்கும், இற்குடற்றவரது
கையர் காந்த தெயுங்குளாட்டு ஊர்க்கும், அங்கு
அரசாண்ட ஆந்திர சாணுக்கிய அரசர்க்கும் 'வேள் புலவர்',
'வேளாபுரம்', 'வேளகம்', 'வேள்பட்டி',
'வேளாபுரம்', 'வேளகம்', 'வேள்மார்' எனவும் முறையே வழங்கிய
எனவும்; 'வேளிர்', 'வேள்மார்' எனவும் முறையே வழங்கிய
பட்டு வந்தமையே இதற்குச் சான்றும். 'வடக்கே சிறுமகன்'
கவிதையின் நாடுகளை அரசாண்ட சாணுக்கியர்க்கும்
வேளாளரையாவும்; 'வேள்புல அரசர் சாணுக்கு வேள்புலர்'
என்றுத் திவாகரர் குந்திரமும் இதற்குச் சான்றும். இ
வேளாள அரசர்கள் வடக்கே கங்கையாறு பாயும் இ
கனிற் பெருந்தொகையினாயின தம் மினத்தவரோடு குடி
பேசி வாழ்த்துவந்தமை பற்றி, வேளாளர் 'கங்கையின்
புதல்வர்' என்றும் வழங்கப்படுவர். இங்ஙனம் வடகா
கனிற் அரசாண்ட வேளிகும் அவர் இளத்தவரையாவும்
வேளாளமக்கள் தென்னுட்டிக்குந்த தம் முன்னோரைப்
பிரித்த போனவரோடும், அவர்கள் தம் முன்னோரின் பிற
பிடமான தமிழ்நாட்டையும், அதன்கண் தம் முன்னோ
வழிவந்த வேளாளர்மரபினையும் மறந்தவராவர். காலம்
வாய்த்துழியெல்லாம் அவர்கள் தென்னுட்டிதான் தம்
உறவினரோடு உறவு கலந்தும், கோரிமைக்குத் தெற்கே
புள்ள காடுகளையுறித்த அவற்றின்கண் நாடுகாசல்கள்
அமைத்த அரசுபுரிந்தும் வந்தனர். நடுகாடாடைய மைசூரின்
இப்போது 'துவாரசமுத்திரம்' என வழங்கும் 'துவார
சமுதிரம்' வேளிர் அரசர் காற்பத் தொன்பது தலைமுறை
செய்கொண்டதெனத் திவந்தனரென்பதும், அவருள் இ
யாக வந்தோன் இடுங்கோவேள் என்னும் மன்னரும்
என்பதும் புலப்பட,

1. 'வேளிர் வரலாறு', கங்கை, பக்கம், ௧௪.
2. கோரிமை என்பது வித்தயாவும்; 'கங்கை', ௨.

"தலை, வடபார் முனிவர் தடவீணும் தொழிற்
செய்ப்புனைந் திபத்திய சென்றொடும் புரிசை
உரைநகைத் தவரை ஆண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிகுள் வேலை."

என்று கபிலர் கூறுதல் காண்க. இதனொன்று, பண்ட
நாளின் தென்னுட்டிதும் வடகாட்டிதும் பாயிக்குந்த
வேளாளரும், அவருள் அரசாயிருந்த வேளிகும் காண்கத்
தற் தலைநிறந்தவராயிருந்தமையின், தாம் ஒருவரை
யொருவர் மறவாது, வடகாட்டிதான் தன்னு
டோர்தாம், தென்னுட்டிதும் உள்ளார் வடகாடு சொன்
இடைபிடையே உறவுகலந்து வந்தமை தெற்றென விளங்க
திற்கும்.

இங்ஙனமாகத் தமிழரின் மிகச் சிறந்த வேளாளர் இங்
இந்திய நாட்டின் வடபார் எங்கும் பண்டகட்காலத்திற்
பாசியிருந்தன ரென்பதற்கு, மகதாட்டை ஆண்ட
ஆந்திரர் பேசிய தேறுக்குமொழியும், நடுமலைதாயு பாயும்
இடங்களிலும் நாடுபுரிவின் வடக்கிழமுள்ள கோண்டு
மொழியும், இராசமகல் மலைச்சாலைகளில் வழங்கும் கோ
மகல், ஊராளோள் மொழிகளும், இவ்விந்தியாவின் வடமேற்
செல்லியதுள்ள பெறுகித்தான மலைப்பக்கங்களி ழுள்ள
குன்றவர் வழங்கும் பிராசுரின் மொழியும், இமயமலைச்சா
லும் வடகிழக்கு நாடுகளிலும் பேசப்படும் மொழிகள்
சிலவுச் தமிழ்மொழியோடு இனம் உடையவைகளாயிடுத்
தலை ஒருபெருள் சான்றும் என்க.

77
க. இந்தியாவின் வடமேற்கில் குடிபுகுந்த ஆரியரின் புலியொழுக்கம்

இவ்வாதிவர்கள் இந்தியாவின் எங்கும் மேம்பட்ட வாழ்வு காணவில்லை, இவ்விந்திய நாட்டின் வட வேங்கியை உள்ளே அழைக்கும் வடக்கே நெடுந்தொலைவில் இவ்விந்தியருடைய வடமேற்கே காணப்படும் இவ்விந்தியர் அந்நாடுகள் வாய்க் குளியிருந்து உயிரிழந்துவிட்டிருந்து தன்முயற்சியை, அவர்களுடைய தம் இனத்தின் இயல்புகளையும் விட்டுத் தவிர்த்து, இவ்விந்திய நாட்டின் வடமேற்கே சென்றுள்ள பெருந்தொலைவில் வழிப்புகுந்த பஞ்சாபியர்கள் சிந்துவாழ்ந்த காலத்தில் குடியேறினார்கள். அப்போது அங்கு அரசாண்ட தமிழரசர்களாகிய வேங்கியை வலிமையும் காணாமல் உடைபாய் வின்றினார்கள். அவர்கள் வந்தேய்திய ஆரியரே தம்முடைய இனத்தினால் பாட்டுகளில் உறுத்தும் நன்மையாகும்.

“பேரன்னுடும் மணிக்கலன்களாலும் ஆப்பனை செய்து வேண்டுவர்களாய் அவர்கள் (தாசர்கள்) இந் நிலத்தின் மேல் ஒரு மூலையைய விரித்தார்கள்”¹²

“இவ்விந்தியருடைய வலிய கோட்டைகளை இந்நாடு உடைத்துப் பிரித்தான்”¹³

1. இது பால்கண்டத்திலே தான் ஆரியர்கள் குடியேறினார்கள். ‘வேதங்களில் உரிய வடமேற்கு இல்லம்’ (Arctic Home In The Vedas) என்னும் அறிவு காண்க.
2. இனத்தினால், ச, உ. உ. அ.
3. இனத்தினால், ச, உ. உ. உ.

வடமேற்கே குடிபுகுந்த ஆரியரின் புலியொழுக்கம் 80

“மதுபுகுந்த நெடுநிலையிலே சிட்டுருவின் கோட்டைகளை உடைத்து விழ்த்தினால், ஆரியர்களுக்கு தாய்களை யும் நீ கண்ணகப் புகுந்துணர்ந்த கொள்ளுவேண்டும், உறுதியாகக் கட்டிவைக்கப்பட்ட கண்ணகின் கோட்டைகளை அவன் (இந்திரன்) தண்டு அண்டாகப் பிரித்தான்”¹⁴

“இந்தச் சோமபானத் துரிதமாக உவந்து இந்திரன் தாய்களைக் கலைத்துத் திரித்த, நாங்கள் அவர்களின் பகைமைக்குத் தப்பிப்பிழைத்து, ஏராளமான உணவையும் பெறலாம்.

“ஆ இந்திரனே, ஏராளமான செல்வத்தையும் உணவையும் பெற்று, மிகச்சிறந்த வலிமையினால் நாங்கள் வானமும் உயர்ந்து விளங்குக.

“இரிஇல்லவான் அவர்களைச் சூழ்ந்த முந்தானைகிட்டிருந்து, நீ சிந்தித்து விட்டுக்கொடாமல் வந்திரிந்துகொண்டிருக்காதே தவிர்த்து கொடுக்காதே தவிர்த்திருக்கின்றேன்”¹⁵

இவ்விருக்குவேதப் பாட்டுகளில் ஆரியர்கள் இந்திரனை கோட்டுக்கூடும் வேண்டுகொருகைகளும், தம் காலத்திருந்த வேளாண்மக்களையும் அவர்களுடைய நிலவரண வேளாண்மக்களையும் “நிரம்பக் கொடுமையாக இழந்ததைத்தவிரிக்கும், ஆரியர் அவர்களின் பெருஞ்செல்வத்தையும் காணிக அரசவாழ்க்கையையும் பொருமைமால் உடன் உயர்ந்தக் கூறுதலும் காண்க. ஆரியர்களாகிய தம்மையும், தம்மால் தாய்களை வறழ்க்கப்பட்ட தமிழரையும் பிரித்துக்கொண்ட மது அய்விந்திரனை வேண்டிக் கோட்டையும் கிணவுகாரப் பார்த்து. இன்னும், தமிழர்களாகிய பிரிந்த இனத்தினால் காண இவ் வாரியர் மனம்பொருது எரியும் இயல்பினர் என்பதற்கும்,

1. இனத்தினால், ச, உ. உ.
2. இனத்தினால், ச, உ. உ.

செ
 வேளாளர்களின்

“குபவர் என்பவரின் மனைவியர் இருவரும் பாலியல்
 கலைமுறையினரையே! அவர்கள் தீய பாதரின்
 நிலை அழிந்தி இவர்களா”

என்றும் அவர்களது கொடியும் வேண்டுகோளுமையு
 சான்றும். “அழக்காது உடைவார்க்கு அதுதான்
 ஒன்றும், வழுக்கியும் கேடு என்பது” என்றும் தெய்வ
 திருக்குறளின்படி, பெருஞ் செயல்களில்வாய்ந்த இத் தம
 கன்மக்களை வயிற்றிந்து வைத ஆயிற் உண்ணச் சேர
 உடுக்கச் சீரிய தனியும் இருக்கச் சிறந்த இல்லறமும் இங்
 பிசயிடிப்பட்டேக் காலக்கழித்தனவே. பல்லாமற் பிரிதி
 உள்பது அவர்களது வாய்மொழிதினாலேயே நன்றாக
 படுகின்றது.

அந்தெல், கிருத்தோம்பும் நல்லறத்திற் தெய்வ
 பண்டைத் தமிழ் வேளாளர் யிடிப்பட்டே வகுத்திய
 ஆரியரை வகுத்தியது என்னைபெரிந் உறுதும். பண்டை
 காலியினுந்தே ஆயிற் முழுமுதற் கட்டினின் உண்மை
 உணர்ந்தவர் அல்ல; அதனை புணர்நாமையின் தாம் அ
 முதற்போருளை வயிடுமொடும் உணர்நரானினர். தமக்கா
 தம் பகவையோடு பேர் இயற்றவும், மறையுபயித்த
 தமக்கு உணவுப் பண்டக்களை கிளைவித்துத் தரவும் வல்ல
 வாகத் தம்மார் கருதப்பட்ட இத்திரன் மித்திரன் வருண
 மருத்துக்கள் முதலான சிறு தேய்வயக்களையே பெரிது
 வேண்டி வணங்கியவர்களர். சோமப்பூண்டின் சாற்றி
 சமைத்த களிப்பான பானகத்தை அந் தேய்வயக்களுக்கு
 பருகக் கொடுத்தலானும், மாடு மாடு குதிரை முந
 கிலங்கினங்களை வேட்டி அவற்றின் இறைச்சியை அந்
 தமக்கு உணவாகக் கொடுத்துத் தரமும் உண்டலான

1. இருக்குவேதம்; 4, 409.

உடமேந்திற் குடிபுருத்த ஆரியர் இயையோடுக்கம் சா

தாம் இந் நிலைகளைத்திற் பெறவேண்டிய எல்லாத் செயல்கள்
 களையும் பிழையாமல் வயிற்றிற் பெறலாம் என்று நம்பி
 வந்தார்கள். இந் நம்பிக்கையார் சோமபானத்தையும்
 கிலங்கின இறைச்சியையும் அகியாகக் கொடுக்கும்
 பொருட்டு அளவிற்ற வேண்டியையும் வெய்சிச் சடங்கு
 களையும் நாடோடும் பெருக்கி வந்தனர். அந்நகு இருக்கு
 வேதத்தின் ஐந்தாம் மங்குடித்திங்கள் உள்ள,

“ஒபிராமணர்களை, மருத்துக்களை, யான் கருந்தாய்ப்
 பிழிந்த இந்தச் சோமபானத்தை இந்தினர் பருகட்டும்;

எனென்றும் இந்தக் காலிக்கையானது ஆடவனுக்கு
 ஆடுமாருகளைத் தேடித் தந்தது; இந்தினர் அதனைப் பருகிய
 பின் அல் அரகினைக் கொன்றும்.

ஒரு நண்பன் மந்திரேரு நண்பனுக்கு உதவியெய்தல்
 போல, அக்கிளியானவன் அவன் வேண்டியபடியே ருந்து
 எருமையாடுகளை விநரந்து பாகம் பள்ளிக் கொடுத்தான்.

இத்திரனும், கிருத்திரனைக் கொல்லுதற்கு ஆடவனது
 காலிக்கையாக, கெருக்கிப் பிழிந்த மூன்று பெரிய தேட்டிச்
 சோமபானத்தை உடனே குடித்துவிட்டான்.

மகவான், நீ மூன்று எருமை யாடுகளை இறைச்சியைத்
 தீர்ந்து, மூன்று தொட்டிச் சோமபானத்தைப் பருகிய
 போது, தேவர்களேனனக்கும் வென்றி முழக்கத்தை எழுப்
 பினார்கள்; அவன் அரகினைக் கொன்றதற்காக அவனைப்
 புகழ்ந்தார்கள்.”

என்றும் பாட்டே சான்றும். மயக்கத்தைத் தரும்
 களையொத்த சோமப்பூண்டின் சாற்றை ஏராளமாகப்
 பருகியதல்லாமலும், மூன்றுது எருமை மாடுகளையும் கொலை

1. இருக்குவேதம், 3, 1, 2, 3, 4.

செய்த பரிபூட்டி ஆரியர் தம் சேய்வமாயிவ இம் திராண்டி
 ஒருகால் வெறியாட்டு அயர்ந்தமை இதன்கண் விளக்கமா
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதல்லவோ? இவ்வாறே வெள்ளாடு
 எனுஞ் சேய்மறிக்கிடையுளும், ஏறாதுகூடும், ஆக்கனும்
 குதிரைகூடும் ஆரியர்கள் அளவின்றிக் கொல்லப்பட்டமை
 வினை இதுக்கு வேறத்தீர் குதன்மன்றியல், நித்தாம்பரியர்
 குதும்பன்றியல், பத்தாம் பன்றியல்களில் இடைபிடை
 காணலாம். இச் சிந்தயிர்க்கையே பன்னாமல், தம்மையே
 சேய்த்த மக்களைபுகட்ட ஆரியர் கொலைபுரிந்து புகுளுமே
 சேய்த்தமைபுஞ் சதபதிரியானத்தார் புளகுவின்றதும்; கடை
 யாக ஒர் ஆள்மனைக் கோன்று பரிபூட்டியுள்ள சியாயர்
 சயாகபாளனே துவன் என்று சதபதிரியானக் கூறுதல்
 காண்க. இவ்வாறாகக் குடியும் கொலைபும் மலிந்த
 வெறியாட்டுச்சடங்குகள் கோண்டாவதைத் தவிர, அந்
 தவினையை ஒழித்த என்ன அருகும் உடைய ஒரு முழு
 மூதற் கடவுளைத் தமக்கு இயந்தமட்டுமாவது வணங்குந்
 தல் ஆரியர்க்குக் கருத்துச் சேய்வமை, அவர்க்கு இன்றி
 யமைவாததாயிவ பிராணை நூலாறும் நன்கு விளங்கும்
 இம் பிராணைசதம் முழுமூதற்கடவுள் என ஒன்று இவ்
 என்று மதப்பிரகாரே, பன்னாறு வகையான இத்தகைய
 வெறியாட்டு வேண்டிச் சடங்குகளை வாளா விசித்தோ
 ததும் யாம் உதவதன் உண்மையை நிலைநாட்டும். மேலும்
 ஆரியர் தாம் இயற்றும் இவ் வெறியாட்டு வேண்டிச் சடங்கு
 க்குக்குத் தமிழிலினாளர் இசையாமையை அவ்வாரியர்
 தாமே,

“இந்திரனே, நீ சிந்துவினவருடன் சென்று சின்னையி
 லேந்திய சூரிசுப்படைவாந் சேய்வம்பிக்க தாசியனா
 தனியே கொண்டுநீயும்! சடங்குகள் புரியாமல், யார்க்கு

1. இசுக்குவேதம், ௪, ௨௨.

முள்ளமே பழையார் உள்வா வாயின் வன் சிவத்தினிள்
 தம் பழமுக்காய்ச் சிவப்போடி அழிந்தார் கண் என்று
 துக்குவோந்தீந் கூடாமற்கும் அறிந்து சொன்ன.

௧௦. வேளாளர் ஆரியரை அருவருத்து
 ஆரியத்தில் அறிவுதல்கள் இயற்றினமை

கொலை புலம் தவிர்த்த அருனொருக்கத்தில் சிவப்பெறு
 திற்கும் வேளாளர், கொலை புலம் கட்டுதல் முதலிய நினை
 களைப் பெருக்கி ஆரியர் கொண்டாடிய வெறியாட்டு வேண்டி
 களில் யிக் வெறுப்புக்கொண்டு அவ் வேண்டியை அழித்
 தற்கும் அவ்வை செய்வதில் உரைத்த சிந்த ஆரியரை
 போர்புரிந்து அவரை அடக்குதற்கும் முன்விந்தமை ஒரு
 விப்பன் தம். இக்காணச் சான்றுசெய்த வெறியாட்டு வேண்டி
 களை அழித்தமைப்பற்றிய அவ்வாரியர் பெரிதும் சிவம்
 கொண்டு அவ் வேளாளரையும் அவருள் அசாசன வேளி
 ரையுந் தாசியர், இராக்கதர், அசார் என்று இசுழந்தகந்,
 அவரைத் தாழ்த்துதற்பொருட்டுப் பெயர்வான பல புராண
 கதைகளையும் எழுதிவைப்பாராயினர். ஆரியர் இவ்வா
 மேல்வாழ் நூல்வழியாதும் பல கொடுமைகளைச் செய்த
 வரவே, அவர் எழுதிய அந் நூல்களின் பெயர்மையுமே
 அவர் தம்-பொருந்தாச் செய்தும் என்னர்க்கும் சிவக்கல்
 வேண்டி; அவர்க்குரிய ஆரிய மொழியைத் தமிழினாரா
 சாயிவ தாலும் கற்றுக் கொலை புலம் கட்டுதல் மதச்ச
 தமையர்வுந், தாம் வழிபடும் முழுமுதற் கடவுளாய்
 சிவபிரான் அருட்சிறப்பும், அவனை உடைசுக்குரிய பெய்

1. சதபதிரியானம், ௬, ௨, ௪, ௨+
 வே. கா. 4

"கடர்நெடு கோலர், திரிபு வேளாளர் திருநெல்வேலி மலையார்"
என்று மாலிக் கவாசகம் பெருமாள்வர்,

"மொங்கு அழல் உருவம் பூத ஊர்வணம்"
என்று திருவாசகம் பார்த்துப் பெருமாள்வர்,

"எரி பொருக்குப் அகலோரி உணர்வு"
உருவக்குமது ஆவது உணர்வோர்"
என்று திருவாசகக்கார சாபனாரும்,

"அருவாசி ஓர் திருக்கொண்டு"
என்று (திருவாளியளித் தேவாரம்) உணர்வுகூர்ந்தி லுய
ணும்; அருளிச்செய்த திருநெல்வேலி அணற்பெருமையர்
இறைநாளுக்குத் திருமேளியம் திறந்தளித் உணர்வைப்போ
'செய்தான்போத சூர்யச்சிவியில் விரிந்தும் விளக்கியிருந்
தின்றோகலின் அதனை அங்கே கண்டுநின்றேன். இங்ஙனம்
நிப்பிழையும், அந் நிப்பிழம்பின் வடிவைய் வானத்தின்மீட்ட
டிக்கும் ஞாபித்தமண்டலமும் இறைவர்க்குச் சிறந்த திரு
மேளியாதல் கண்டு, தீயிதையும் ஞாபித்தமேற்பும் பண்டைக்
காலந்தோட்டே தயிற்றாமைக்கள் எழிபட்டு வருந்
தனர். சூரியமும் அங்கனமே அங் கிரிண்டனைபும் வழி
பட்டு வருகொளின்; அவர் அவற்றையே தெய்வங்கவாசக
சுருதி வணங்குவாள்வது, அவந்தக்கும் மேற்பட்ட மூ
ழுதந்தடவுள் ஒன்று உண்டென்றும், அதுவொன்றே அந்
விரண்டதும் ஏனை ஒளிபுகடப் பெருமையினும் திறநா
ரிதும் ஊடுருவி விளக்குவதென்றும் ஒருநிதிதும் உணர்வு
'நீயை வளர்ப்பர், ஆனால் அது வகைபெருமாள்தன் உரு
வகைகளில் ஒன்றுதலை அவர் உணர்ந்தின்' என மெடுவெரி
தக் காட்டிய திருவாசுக்கார சாபனார் அருளிச்செய்த திரு
பாடலும் அந்நிதித்ததல் காண்க. இங்ஙனமே,

"அருக்கள் பரதம் வளர்க்குவர் அந்நிதித்
அருக்கள் ஆவார் அரங்கு அல்லெடு."

என்று அந் சாபனார் மீண்டும் அருளிச் செய்துள்ளதும்,
ஞாபித்தனை வணங்கும் ஆர்வம் அடுத்து இறைவந்தியை
உடம்பாதனை சிறிதும் உணர்ந்தவரைத் தெலிவிதா
காண்க. ஆரியர் திரிபுவரன் பாயிற்றினை அந் தனித் தனித்
தெய்வங்கவாசகக்கொண்டி வணங்கிநித்த, தரிழினே
அவற்றை என்வரம் வரம்பு வணங்கிநித்த, தரிழினே
சிறந்த வடிவங்கவாசக மர்யம் மயத்து வழிபடயிற்றர்,
ஆசுவே, இங்குக்கு முந்தைய வேதங்கயின் நீயையும்
ஞாபித்தையின் தனித்தனித் தெய்வங்கவாசக மயையும்
வணக்கவுரை உடம்பு மர்யம் இக்கொண்டி ஆரியந்
செய்யப்பட்டவராகு மென்றும், அவை தம்மைய இறை
வந்தன் ஒளி வடிவங்கவாசக மயத்து வழிபடும் பாட்டுக்க
ளென்வரம் தயிழ்ச்ச சமயோசந் செய்யப்பட்டவராகு
மென்றும் பகுத்தவாசகத்தொருகும், கிவகரித்தின
என்றாக் தரிழாச வழிவரைச் செய்து கோக்கப்பட்ட
திருக்குவேத துள்ளும் சமயமுய்தின் உணர் காலத்தி மத்திர
மானது, ஞாபித்த மண்டலத்தின் உணர்வுகூர்ந்து விளங்கும்
பாட்டுக்கள் என்னும் பெயருகடைய மெடுவெரிமெற்கும் விளங்கு
தலே யாம் கடும் உண்மைக்குச் சான்றும் வகை.

இங்ஙனாக, ஆரியவாத் திருத்தமன் பொருட்டுக்,
தயிழ்ச்சாண்டுள் அவனோ டுடம்பாழ் அவந்தம் சூரிய
மோழியையும் கந்த, அவர் வணங்கி ந்வும் ஞாபிதம்
என்றும் இரண்டின் வழியே மெடுவெரி வழிபடும் சமந்த
வேதியை அவர்க்கு உய்த்துணர்வாசகத்தக் காட்டும், அந்
வசியர் அதிற் கருத்தின்தவராய், கிவங்கொண்டி
தொன்று அவர்நிதின் வண்குத்தின் ஊம் வெறுவார் மெடுவெரி
வன் புரிவதினேயே முயற்சியும் கருத்தமன் உடம்பாய்
கின்றனர். உயர்ந்த தண்டனாரும் உணர்ந்தியின் அவர்க்கு
உள்ளுஞ் சென்னைமைகைக் கண்ட தரிழ்ச்சாண்டுள்

எப்படியாவது அவரை உய்க்கவேண்டுமென எண்ணி அவர் தன் கொடுத்தல்சகைக் கெற்றதாக ஓர் உயர்ந்த கடவுள் வணக்கத்தை நிலைபெறத்தவான் வேண்டிக் 'கொண்ட உருத்திரர்' மேற் சில பதிகங்களுக்கும் சில வழக்குரைகளுக்கும் இயற்றி அவர்வரபுலு சேர்த்த இறுக்குவேதத்தை ஒருமுல்லை படுத்தினார். 'செண்டஉருத்திரர்' காள்முதல் திருமலை என்னுத்திரர் என்னும் மூலக்கூறும், இத்திரர் வருணம் மீத்திரன் முதலான எண்த தேவர்க்குமுட் மேற்பட்டவாய்ச், சைவசமயத்தவரால் வணங்கப்படுகிற முதற்பெருந்தெய்வமாய் இருத்தரின், அவரை வணங்குதற்குப் புருந்த வளவானே, ஆரியர் எனச் சிறு தெய்வவழிபாட்டையும்கொண்டவரும் கிட்டிய்ப்பையப்பையத் தமது தமிழ்க் கொண்கையைத் தழுவுவானைத் தமிழ்ச் சான்றோர் எண்ணினார். என்னையும், இவையெல்லாஞ் செய்துணவத்தும் என்னை ஆரியர் இத்தவகாரித் தமது சிறுதெய்வ வழிபாட்டையும்கொண்டவராய்வு. இன்னும் உத்தரோக்கினி, அவர் அத்தெய்வ வழிபாட்டினார் தாழ்த்த மக்கள் வழிபாட்டினார். இப்போதும் மிகுதியாய் இறங்கிவிட்டனர்; இராமன், கண்ணன் முதலான அரசர்களையே மிக வணங்குவதோடு, "தம்பியிவெறுக்க கடவுள் ஒன்றில்கூட, தாழ்த்த கடவுள், என்னும் ஒரு பேர்வழித கொண்கையையும் விடாப்பேயாப்பக்கைக்கொண்டு ஒருமிவருகின்றார்கள். அதுமட்டுமே, செண்ட உருத்திரகாயுலு குத்திரர்க்குரிய குத்திரதெய்வமே ஒத்தகையத்தவிட்டார்கள்!

க. மயலாவதி ஒருவர் உருத்திரவழிபாடு தமிழர்தன்மு என்னது போருத்திரவாண

உண்மை சீவ்வாற்றுக்க, 'எல்லாம் பெயர் ஈனே கடவுள்' என்னும் மயலாவதிக்கொண்கையுடைய தமிழர் ஒருவர், உருத்திர வழிபாடு ஆரியர்க்கே உரிசெய்யவும், அதனை ஆரியரே தமிழர்க்குக் கற்பித்தானெனவும், வருண வழிபாடுகையே ஆரியர் தமிழரிடமிருந்த பதிகக் கொண்டானெனவும் சான்றகன் காட்டாத தயக்குத் தோன்றியவாதே கூறினர். உருத்திரவழிபாடு ஆரியர்க்கே உரியதானின், இறுக்குவேதத்தினுள்ள முந்தொகைப் பதிகங்கள் ஆரியத்த இறுபத்தெட்டும் இருந்ததெய்வ பதிகங்கள் இத்திரன்மேலும், இருந்த பதிகங்கள் அக்கிரமேலும், தூறு பதிகங்கள் சோமயுலுண்டு சோமனைத்தின்மேலும், எணைய எண்ததெவர்கள் மேலாக, அவற்றின் மூன்று நான்கு பதிகக்களே 'உருத்திரர்' மேளவாதி இறுத்தல் என்ன? உருத்திரர்மேல் மூன்று நான்கு பதிகங்கள் அல்ல, எத்தனையோ பல இருக்கு வேதத்திலுள்ளனவேன்று கூறும் அவர் அப் பதிகங்கள் இய்க்கையேன்' எடுத்தக்காட்டாமையே அவரது உத்த உண்மை பந்தென்பதனை நான்கு புலப்படுத்தும். எனத்தெவர்கள்மேல், தூதன்மையாய் அக்கிரமேற், பாடப்படும் பதிகக்களில் இடையிடையே சிற்றில இடக்களில் உருத்திரப் பெயர் வருமாவினும், ஆண்டது அக்கிவையும் உருத்திரகணக்கையும்கூட, ஒரோவழிச் சீகண்டருத்திரகாயுலு மூலமாக்க்கும். அவையெல்லாந் தமிழ்ச் சான்றோர்த் சேர்க்கப்பட்டனவேயாம்.

இன்னும், உருத்திரவழிபாடு ஆரியர்க்கே உரியதானின் வடநாடு தென்னாடுகளில் அம் வேதக்கலை நான்கு கற்

6-

அணர்ந்த சூரியப் பரப்பினர் அனைவரும் அய்யகுருத்திரனைப் புகழ்ந்து தேவயமனை வழிபடாமல் ஒதுக்கி, இராமன் கண்ணல் காரணம் முதலான ஏனையோரையே வழிபட்டுத் தம் எண்ணி? தேவகுருடர்களும் உண்டா தமிழர். அவர் வழிபட்டிருக்கிற உரியவர்களின், அவர் தேவகுருடர்களும் பல்வகையாக உரியவர்களின் பண்டுதொட்டு அங்கமத்த அய்யகுருடர்களின் அய்யகுருத்திரனை வழிபட்டுவருகிறதே? இத்திரனை வருவான் முதலான சிறு தேவய வணக்கமே தமிழர்க்கு உரியதாயின், தமிழர்கட்கும் குரிடந்தேனும் அந் தேவயவர்களுக்குத் தனிக்கோவில்கள் இல்லாமலும், அவற்றை அந் தேவயவர்களையும் எண்ணி? பண்டைகாட் தொடர்ந்து அவர் வணங்காமையும் எண்ணி? பண்டைகாட் தொடர்ந்து தமிழ் மேன்மக்கள் சிவபிரானையே வழிபட்டு வந்தனர் என்பதற்கும், குமரிசாழ் கடல் கோன்என்படுமுன் பாடப்பட்ட தமிழ் தமிழ்ச் செய்யுள் ஒன்றில்,

“பண்டிய சந்தைநீர் குடையே முனிவர்
முக்கட் கோலி நகிலவகு செயற்கே.”

என்ப போன்ற சூழ்நிலையும், அந்நாள் முதல் இந்நாள் வரையும் ஒரு தொடர்ச்சியைப் போதகுவின்ற சிவ வணக்கச் செய்யுட்களும், சிவபிரான் திருக்கோவில்கள் திருவிழாக்கள் முதலியவற்றின் மூலமாகவும் எந்தபகுதியின் நணவல்லவோ? சிவபிரானே ஒப்பவையென்ற எண்ணி சிறு இடையங்களில் தமிழ் மேன்மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதற்கு ஒரு தனிப்பயவு என்னும் இல்லாதிருக்கக்க, தான் தமிழாது வழிபட்ட முதல் முணர்ந்தார்போற் சேகுக்கிப் பொய்யுணர்வுகூறிய தமிழாது இழித்தமைக்கப் புகூர்த்த அறிவுடையவர்கள் நகையடி கிடுக்கற் பாலதாமன்றி மந்தறெண்ணி அந்நேர், காரியிப்பும்பட்டினத்தின் இத்திரனுக்கு விழா எடுத்தமையும், சேய்தன்சில மக்கள் வருணனை வழிபட்டு

1. புறநாடகம்.

அம் பழைய தமிழாதுகவிந் காண்படுதல் மக்கள் யெனின்; மறுமுயென்றவுட்கு கடல் சீரால் விட்டுவராமல் போகுட்கும் இத்திரனையும் வருணனையும் பருந்தல் செய்தல் சில மக்கள் வணங்கும் வணக்கம் அவர் செய்துக் குமக்களார் செய்யப்படுவ தல்லது, தமிழ் கவிதாதுள்ளவர்க்கும் அய்யகுரு உயர்க்காருட் செய்வதொன்றும் இன்னும் இழித்தாரை தமிழ்ச் குமக்கள் செய்யுமாறி மறுகாவீரன் முதலான சிறு தேவ வணக்கத்தை மட்டுக்கண்டு, ஆங்காக்குள்ள சிவபிரான் திருக்கோவில்களையும் அவற்றின் கடல் பிறிற் மேன்மக்கள் செய்த போதும் வழிபாடுகளையும் காண்ப்பெறுகவேண்டியவர்க்கு ஒருவர் தமிழ்ச்சூரியத இழித்த செய்தியை வணக்கியேன். உத்திரவாரியின், தமிழ்மேன்மக்கள் அவைய மடமைக்கிரண்டு அலகையாதொழியாரே? இக்களையே பண்டைத் தமிழ் மேன்மக்கள் இழித்தமைக்கும் தீர்ப்போலித்தமிழர் கூற்றும் நகையடி கிடுக்கற் பாலதாம் என். பண்டைகளில் தமிழ்மக்களால் வணக்கப்பட்ட தேய்வகைகளும், அந் தேய்வகை உறையுக் கோக்க குள்ளுத் சிவபிரானும் அவறுணாயுக் திருக்கோவில்களும் முதன்மைவாக வைக்கப்பட்ட உண்மைக்குப்,

“பிரவா யாக்கைப் பரிசோதக் கோவிலும்
அதுமுக்கச் செய்வென் அணிநிகற் கோவிலும்
வால்வகை பிணை வானியோன் கோவிலும்
சீவமணி இயையோன் கோவிலும்
சாது வென்றகுடை மன்னவன் கோவிலும்.”

எனச் சிறப்பித்திருந்த சிவபிரான் கோவிலின் முதன்மை இத்திரன் கோவிலின் கடைபிதும் கூறப்பட்டிருத்தமே எனும். இதனே ஒப்பவே பண்டையேயேயேயேயே.

1. இத்திரன் விழாவுகளைத் தாமத, 200-200.

“அதன்விதி நாட்டத்து இவையோர் முதலாப் பரிவாழ்வுதக்கத்துத் தெய்வம் காடுக.”
என்று விவரிப்போரே முழுமுதல் கடவுளாக முதற்கடவுள் வயத்த உதப்பப்பட்டுத்தல் காண்க.

அஃதோக்கும், இந்திரன் வகுணன் முதலான ஆரியர்கூடும் தேய்வகலிப் பண்டைக் காலத்திலேயே தமிழ் மக்களும் வணங்குவானாத என்னையெனின்; ஆரியர் வணங்கிய இந்திரன் தமிழர் வணங்கிய இந்திரனும் ஒருவர் அவர். ஆரியர்கூடிய இந்திரன் இடி மணிழ மின்னம் மூதலியவந்திற்கூடிய தேய்வாதலேனோ, அவர் தம் பண்டையோர் போராளும் அவர்க்கு உதவிபுக்குவியுமுள்ள சிந்த அயர்க்கு வெற்றியைத் தருபவனாகவும், அவர்க்கு நோய்ச் சாற்றையும் விலக்கி னரிசைச்செய்யும் விநாயக உட்கொண்டு அவர் வேண்டிய நலங்களைப்பெல்லாம் அவர்க்கு விளைப்பவனாகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றான். தமிழர் வணங்கிய இந்திரனோ வயதும் வயக்கார்த்த இடமுமாயிடி மருததமிழர் தில் உள்ள உழவர்களால் மறைபின் பொருட்டு மட்டுமே வேண்டி வணங்கப்பட்ட மறைக்கடவுள் ஆவன்; மறைபின் பொருட்டாவதவந்திகேடுத்த நன்மைப் பெற்றின் பொருட்டாவேறுக் தமிழர்களால் அவன் வணங்கப்பட்டவன் அவன். இருக்குவேந்தியுள்ள பாட்டுகளில் மூன்றில் ஒருகூறு இந்திரன்மேற் செய்யப்பட்டிருத்தல் போலத் தமிழ்தாக்கலில் தீங்கும் ஒரு பாட்டேனும் இந்திரன்மேற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. தாக்கலில் உள்ள வணக்கம் செய்யுதலின்மேலும் விவரிப்போரமேனும் முருகக்கடவுள் மேலும் திருமால் சாடுமீழான் முதலான ஏனைச் சில தெய்வங்களையேறும் பாட்டுப்பட்டனவாய் இருக்கின்றன. அதுவேயுமன்றித், தோட்டியேன் முதலான மிகப்பலவர்

1. மணிமேகலை, விழாவந்திச்சுறையுள், 108 - 109.

தமிழ்தாக்கலில் ‘இந்திரன்’ என்று சொட்டி வராமல் படவிலிடை, மருதலிலுத்த மக்களாற் சொண்டபட்டித் தேய்வம் ‘இவர்க்கும்’ என்று சொல்லப்பட்டிருத்தல்மேய் தீம்புணல் உலகமுது” என்று ஆரியர் உயர்வோடு கூறுதல் காண்க. தமிழ் மறையவையென்ப வணங்கிய ‘இந்திரனும்’ ஆரியர் வயதின் பொருட்டாவே தீற்காலத்தவரால் அவ் கிருவரும் ஒருவராக சொல்லப் படுவாராயினர்; அவ்வாறு சொல்லப்படுகல் சொல்லப் பெருத்தனாகும், இருக்குவேந்தி தமிழர்க்குரிய ஏதோர் இலையும் இல்லையென்பது அவ் கிருவந்தம் பறைய துக்கலையும் நன்னீராய்த்து பார்த்தும் அடுகிலையான்றும் நன்னூலின்களும். தீற்காலத்தும் புரான துக்கலிற் சொல்லப்படும் இந்திரனுக்கும் இருக்குவேந்தித் சொல்லப்படும் இந்திரனுக்கும் கூடச் சிந்தல வணக்கம் மறிய மற்றப் பல வகைகளில் ஏதோர் ஒற்றாமையும் இங்கு. உத்த குரையும் எல் தமிழர்க்கூடிய ‘வேந்தன்’ என்பான், தமிழர்க்குத் முதன்முதற் நிலைநூல்த் தோன்றி, மறைபெய்யும் காலமும், அம் மறைபிண்கலிபாத பரிச் செய்தித்தவண்கலியிலுமும், ‘அர் கிலத்தாதத் திருத்திச் செவ்வை பரி வினாக்கும்’ வகைகளும் நன்னூலிந்த உழவுதொழில்க் கற்பித்தாதத் தமிழர்க்கலை மேல்கிண்குக் கொன்றவகு தல் வேண்டுமென்பது புணப்படும். உத்தமெய்த ருன் னுணர் கிண்கு அங்கிணப் பரவுதல் தமிழர்க்கு இயற்கையாதலால், அவர் கால்வழியில் வந்த மருதலிலுத்த உழவர் முதல்வேந்தனான அன்னது ஆகியவென்கு வணங்குவாரானார் என்க. மருத கிலத்தின்கண்ணேதான் அரசனும் அரச வரழக்கையும் அவனது அண்ணைய வாய்க்க காணும்

1. தோல்காப்பியல், பொருத்திராய்க்கல்

இருந்தமய பண்டைத் தமிழரட்டு வழக்கு என்பதனையும் மேலே காட்டினும். அக்கவர் தமிழர் தம் முதகுவெந்தமய வணங்கியும் அவரை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டுள்ள என்பது யாம் மேலே காட்டியவற்றால் நன்கு புரையும்.

இனி, ஆரியர் வணங்கிய 'வகுணனும்' வேறு தமிழர் வணங்கிய 'வகுணனும்' வேறு. ஆரியர்க்குரிய 'வகுணன்' வானின் தேய்வதாக இந்திரனோடு ஒப்புதலுடைய இவ்வானின் தேய்வதாக இந்திரனோடு ஒப்புதலுடைய 'வகுணன்' வேறுதலின் இவ்வானின் பட்டப் பட்டப்பட்டு மட்டுமே தமிழர்க்குரிய வகுணனோடு தமிழரும், கடனும் கடல் சார்ந்த இடமுடைய தேய்தல் சிலத்தினுள்ள மக்களால் மட்டுமே கடந்தேய்வதாக வைத்த வணங்கப்படுபவன் ஆவன். இவர்க்குமேத்தினுள்ள 'வகுணன்' கடந்தேய்வதாக ஒரே வகுணனாக அருகிச் சொல்லப்படினும், இதற்குமுள்ள புராணங்களிற் சொல்லப்படுகின்ற வகுணனுக்கும் இருக்குவதே வகுணனுக்கும் ஏதோ இயையும் கண்டிலேயே தமிழர் வகுணனும், ஆரியர் வகுணனுள் சொல்லால் ஒத்தல்பற்றி அல் விருவகாரும் ஒருகாலேதல் ஆரியர்க்குணனாகக் கூறும். தமிழரில் தேய்தலில் மரங்கள் வகுணனை வணங்குதல் தமக்கு விலவனம் வாய்த்தற் பெருகுந்மே, கடல் மேற்செல்லுந் தமக்குத் தீங்குநீராகையப்பொருட்டுமே யாம். இத்தனையே யன்றித் தமிழரில் ஏனையோர் வகுணனை ஒரு பெருந்தேய்வதாக வைத்து வழிபட்டவர் அல்லர். அவ் வகுணனுக்குத் தனித்தோயிலின்றாதல், அவரை வழத்திய பாடல்களாகத் தமிழர்வாடினார் தமிழ் மொழியினும் இல்லை ஆகையால், ஆரியர் தமிழர்க்குரிய பெருந்தேய்வகாராக வைத்துப் பலவாற்றினும் கொண்டாடிய இந்திர வகுண வழிபாடுகளை, அவ்வணம் அந்நாறக் கோள்ளாத தமிழர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார்

கொள்பதன், தமிழர்க்குரிய ஒப்பினான இவ்வானும் வணங்கிய வேந்தனும் வருணனும், ஆரியர் வணங்கிய இந்திரனும் வருணனும் தமிழர் பெரிது பாடுகையாலாகியிருப்பது, அவ் விருவகாரும் ஒரு தித்தி மெனக் உறுதலும் பருத்தனாகிவ்வாறு உறு புராணமென்று தெனிக.

இனி, ஆரியர் தமிழரோடு கந்தரின் அ இந்திர வகுண வழிபாடுகளைத் தாம் கந்தரின் உருத்திர வழிபாட்டை அவர்க்குக் கந்தரின் உருத்திர உண்மையாகின், தமிழர் இருந்த இயல்பு ஒக்கும் வராமல், அதற்குப் புறப்பித சம்பந்தம் பாரிசுக் கிரேக்கர் முதலியவருடன் ஆரியர் களிற் குடியிருந்த அக் காலத்தில் அருகே செய்தது உருத்திரவழிபாடு மிகுந்தத் தமிழர்க்குரியதாயின் இந்திரவகுண வழி புறப்பெய்குந்த அல்லவாய் வகுப்பினர் அந்நா அநியானவிகுந்ததும் வேண்டும். மற்ற, வகுப்பினராகப் பண்டைய பாரிசுகின் கந்தரின் தனையும், கிரேக்கருடைய பந்தய அல்லவாய் வகுப்பினர் அவற்றின்கண் உருத்திர வழிபாடு காணப்படுமையின், அவ் வழிபாடு பண்டைய உரியதென்பார் உரை பெரும் சிமையப் பின்னும், இந்திரனுக்கும் வருணனுக்கும் களாக இருக்குவதெத்தின் கந்தரும் 'அகரன்' என்னுந் சொற்கள், பாரிசுகின் வேதமாதிரிய அவ்வந்தர என்னும் அந்நாற 'வகுணன்' என்னுந் சொற்கள் சித்திர குடைய்ப்பழைய வுட்களிலும் வந்திருக்கி ஆரியசொல்லர்க்கும் பொதுவாக உரிய சொ

இகழ்ந்த ஒழக்கவிலையா? தயாளந்த சகலவதி வடமொழியில் வல்லொருவர், தமிழ்நாட்டில் உணர்ச்சி யில்லாதபுராணிகள், தம்முடைய கோட்டாட்டுக்கு இணங்க இருக்குவதால், தம்முடைய கோட்டாட்டுக்கு உணர்ச்சி கருத்தவந்தவென்பதால் உணர்ச்சியுடையவரே அவற்றிற்கு உணர்ச்சி திரித்தல் தாம் வேண்டியவரே அவற்றிற்கு உணர்ச்சி எழுதினர்; அவர் தமிழ்நாடு சமையப்பட்ட வடமொழிச் சான்றியதால் உணர்ச்சியுடைய சமையப்பட்டவரே ஒத்த கோட்டாட்டுகளைக் கண்டறிந்து, சங்கராசிரியர் கட்டிய 'மரபுவாத வேதாந்தத்தை' தகர்த்தேற்றித் தோற்றிடுமா யாயினால், தமிழ் நாடுவாழ்ந்திருந்த தமிழர்கள் அண்ணாதி யுடையதும் அநியாதவாசலின் ஒருவா கிடங்கலிற் சமைய சித்தாந்தத்திற்கு ஒவ்வாதவந்தையும் கூழி இழுக்குவர். ஆதலால், தயாளந்த சகலவதிவகையினால் உறுவனவேய் னாம் ஆராயுமற் கைக்கோள்ளுபவரான அல்ல.

இனி, 'பிரம்மசாஸ்திரத்தை' கோற்றுவித்த சாசாரிய மோகனராயர் என்பவர் வடமொழிநாட்டில் மிக வல்லொரு யிருந்தார், தமிழ் நாடுவாழ்ந்திருந்தவாசலின் அளவும் சம்ப னேர் செய்யுந் திருவுருவ வழிபாட்டை, இகழ்ந்தோதுக்க வில்லையா? சம் இந்திய நாட்டவரிடையே இன்னமும் சாம் செய்யுந் திருவுருவ வழிபாட்டை இகழ்பவரின் பலராயிருக்க, வேண்டிக்கார அறிஞரே அதனை சீகழ்பவரின் என்று அவர் மேற் பரிசுகமத்தவது பேரிதும் ஏதமாமேயினர். எனவே, பல்வகை அல் உணர்ச்சியிதும் மிக்காராய், அவர் வுணர்ச்சி வலியால் உலகத்திற்குப் பல அரும்பெரு நன்மைகளை விளைத்தவரும் வேண்டிக்கார அறிஞரின் நடுநிலையாசாய்ச்சி யுரைகள் சம்பயினார்ப் பேரிதும் கைக்கோள்ளுந் தருவ னவே பல்வகை இகழ்ந்தோதுக்கப்பலவனவல்ல வேண்டி கடைப்பிடிக்க.

௧௩. உருத்திரவிரோதம், தீர்த்த சிவத்ததைத் தமிழர் மறைத்து வைத்தவை

இனி, உருத்திர வழிபாட்டில் தீர்த்த சிவ வழிபாட் டைத் தமிழ்நாட்டினர் இருந்திருந்ததற்கும் உருத்திர சோல்களையுள்ளபெயரின்; உருத்திரவிரோதம் இருந்த சேயலைப் புரிந்து, அதற்கென்ற இத்திரவிரோதம் இருந் தத்கண் முதலாள கொடிய சிறு தெய்வகளை மறைத் தவழிபாட்டு வேண்டிகள் புரிந்துவருவாரை ஆய்க்கு, அன்பும் அருளும் இன்பமுடைய உருவான சிவத்தின் வழி பாட்டைக் கற்பித்தால் அதில் அவர்க்குக் கருத்தக் சோல்களும் அதுபற்றியே அம் முழுமுதற் கடவுள் வணக் கத்தை ஆண்டுச் சோல்களும், அக்கடவுள் அருள்வழி யின்றி அழித்தத்தொழிபிட்டுச் சொல்லான சேண்ட உருத் திரரின் வணக்கத்தை மட்டும் ஆண்டுச் சேர்த்தார்கள். அவரவர்களும் மனநிலையும் அறிவுகளும் அறிந்த அவ்வழி யிற்குத் தக்கதாக, மெய்ப்பொருள் கிளப் படிப்படியாக அறி வுதந்தி, அவ்வாறாக அவ்வாற்றின் மெய்ப்படிவின் வேண்டி யவகுதலே மெய்ப்புணர்வுடைய தமிழர்களின் கோட்டு வும் முறையால், இத்திரவிரோதம் முதலில் வணக் ககடவுள் ஏல்லரிதும் உயர்ந்த சேண்ட உருத்திரவிரோத வணக்குவார் அதனால் மெய்ப்புணர்வோடு தீர்த்த அருள்முடிப் பட்ட மகேசுவரர் சதாசிவரை அழிப்பினர். அதன்பின் மலமாக தீர்த்து, அவர்க்கு மேற்பட்ட முழுமுதற் கடவு ளாகிய சிவத்தினைத் தலைக்கூடி அநியாயப் பேரிடத்தின் கையால் இப்படிவழிமுறைதான் சமையத்தாக்கினால் உணர்த்தப்பட்டதாகும். சேண்ட உருத்திர சகலவாத தவால் வணக்கப் படுபவரேயும், அவர் சமையத்தாக்கி யுருபொருளால் உள்ள முழுமுதற் கடவுளாய் சிவம்

"மலைமீல் எழுந்தருளையே, கொடியதம்பவாத
இன்பவுருவிவதல், நீங்கு குதியாததம்புள கின் திருவுரு
வந்தொடும் என்னைமேல் தலம்பியருள்" என்று பொருள்
படும் "யாதே குந்த விராததர் அநேச பாபகாசிரி | தயா
பந்தர்வா சந்தமயா கிரிசந்தாபிரகா சித்தி" என்றும்
வணக்கவாயாய அச்சதகுந்திரியத்தின் முநலிவேயே வழி
பாடு செய்தல் காண்க; அல் வகுந்திரர்க்கு அவ்வாயர் மிக
நடுக்கிய நடுக்கம் இன்னும் அவரது திணைமையிடீநீத் திற்
திராமைய இதிற் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமே பிள்ளையார்
வாயா ஒழுங்குபடுத்த வேதக்களாகச் சேர்க்கப்பட்ட
'அதர்வையேயப்' பாட்டுகளிற் செண்டருத்திரர் வழிபாடு
பிழைத்த வாலானமைய, வாயாத தமிழவேளாளர் செய்த
பொந்த முதற்கடவுள் வழிபாட்டின் மேன்மைமைய ஆரியர்
உணர்ந்த கோண்டதருளையாம். செண்டருத்திர வழி
பாட்டில் தொண்ட தொட்டுத் தலைநின்றவர்கள் வேளா
ளரும், அவருள் அரசாசிரிய வேளிகுமே யாவர் என்பது
பண்டைத்தமிழ் ஆரிய தால்களால் மேற் காட்டியவரது
விளக்குவதோடு, பிள்ளைத் தாலத்தில் இவை தம்மை
பெல்லாம் ஒருங்கையாற்றினர்ந்த ஆரியர் சேக்கிழார்,

"எஞ்சையமுத செய்தவருக்,
மீபர்த்தவத்திற் வழியுமை
என்றல் குன்றையிலே வகுந்
தம்பந்தமைய சிலவேளாளர்
குயத்தில்."

என்று அருளிச் செய்யுமாற்றும் நன்கு புலனாக
காண்க. திருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் மாபிரதய
போர்க்குப் பின் ஒழுங்கு படுத்தப் பட்டமையினைப்
பிள்ளை காட்டுதல்.

1. திருத்தொண்டர் புராணம், மூலக்க கருவூர்தர்.

அங்கனமாகிள், பிள்ளைத் தாலத்தால்
உண்மையை நிரூபித்த யான்க்கலாயும் தி
உய்ப்பார் முதலான ஆசிரியன்யாழ்வு செட்டி
ஒராத, செண்ட உருத்திரவாயே உய்ப்பார்
அருளிச் செய்தல் என்னைமேல்; அங்கனம்
என்றும் மும்மலையுத்தாய் கின் மீட்டி
பட்டுத்தும் நான்குமால் யாள் தீர்தின்
செய்தவர்கள் போகாத. இவர்கையே
தேய்து, சிவத்தின் தலையைத்தன்மையினை
பதயம்பெந்து அதன் அருட்பெய்து
தீருந் சிண்டருத்திரர், சிவபெருமான்
அடையாளங்களும் உடையவரெனும், மானி
எட்டர் இயல்பினதாய் சிவத்தை நினைத்தவர்க
இச் சிவயுகித் துள்ளர்க்கு ஏராளமயின்
ருத்திர்பாந் செய்யும் வழிபாடுகளை
சிவத்தையே சென்று சேருமெனத்
முதலிய சித்தாந்த தூல்கள் வரம்புத்த
கசவரமயாசிரியர் செண்டருத்திரர்மேல்
வழிபாடுகள் சிவத்தையே சேருமெனத் தர்,
இஃது எதுபோலவேளின், கம்மையாரும்
நேசே செய்தற்கு இயலாமல், அவ்வார்க்கு
மேதிரே நமக்கு அணுகாராய் சீற்கும்
யால்' நாம்செய்யும் வழிபாடுகள் அவ்வாசிரி
சார்தம்போல, வெள்க. அங்கனம், சூட்சித்
நமது வணக்கத்தைச் சேறுத்தவிற்ப மட்ட
அவர்க்கு முதல்வரான அரசராயே சினை
படுதல் போலச் செண்டருத்திர்பாற்
வழிபாடுகளுக்கு சிவத்தை நினைத்த செய்ய

1. Governor-general.

முழுமுதற்செயல், மூவர்க்கும் ஏனைத் தேவர்க்கும் பெறப்பட்டதென்பதும்,

“மூவரும் மூப்பத்த மூவரும் மற்றொருபுறத் தேவரும் காணச் சிவபெருமான்.”

என்று பாவிக்கவாசியப் பேருராளும்,

“எந்தையர் அவர் எவ்வகையர் கோடுவர்.”

என்று திருநாடாசம்பந்தப் பேருராளும்,

“அவனானே கண்ணாகக் காணி எய்வாழி, இப்படியன் இவ்வருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றொழுகிக் காட்டினானே.”

என்று திருநாடாசங்க அடிகளும் அருளிச் செய்தவாற்றும் நன்கு உணரப்படும். என்குக் உதீயவாற்றால், முழுமுதற் செயல்தை நினைந்து செய்யப் படுகின்றதுழி அன்புருவாகவுந் தான் செய்யும் அழித்தற்றொழிவி நினைந்து செய்யப்படுகின்றதுழிக் கொடிய வடிவாகவும் வைத்து வழங்கப்படுகிகண்டருத்திற் வழிபாட்டின் இருதிருமூன்று சைவசித்தர்த்த வழிவின்ற பண்டைத் தமிழ் வேளாளர்க்கு உரியவேளும் ஆரியர்க்கு அவர் செய்தவந்த வேறியாட்டு வெள்ளிக்கேற்ற அச்சயடிவே உணர்த்தப்பட்டமை தெள்ளிதிற்புலனும்.

ஆக. தமிழர்கள் 'உபநிடதம்' 'பாவியம்' முதலிய அறிவுரை நூல்கள் வகுத்தவாயினி, வேதங்களை ஒழுங்குபடுத்தி உருத்தவாயினி, வேதங்களை அழித்த பின்னும், வேறியாட்டு வெள்ளிக்கேற்ற அறிவுரை நூல்களையும் ஆரியர்க்கேற்றவாயினி, அய் வேள்விகளையும் அழித்தெனினும் அறவே இறாவித்தற்பொருட்டாகவே வெள்ளிக்கேற்றவாயினி என்கேற கடம் பிரதீன ருண்டாக வந்தெனினும் நிகுதாரணியக சாத்தோக்கிவ முறானினைப்பதும் அறிவு அல்களாகிய உபநிடதங்களை அறிந்துகொள்வதும் வைபுரியும் வேளாளர் வேதாந்தம் போருணாராய்ச்சி அல்களையும் இயற்றினும், வெள்ளிக்கேற்றவாயினி சடங்குகளைபுந் சிவ சேவியவர்க்கு உதும் இகுக்கு முதலிய வேதக்கண்மனப்பதும் உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் மூப்பத்தம் மூன்று உள்ளவாறு ஆராய்ந்து மெய்புணர்வதற்குமுதலாக அருவினநாயிய சிவத்தை எய்ததற்கு உதும்படிப் பெடுத்ததன் பயனாகவும் இந் நூல்களின்குறிக்க அறிவுரைத்தப் படுத்தல் காண்க. இந் நூல்கள் சமீபத்தே தான் கண்டகாண்டத்தின் இழிவும், முறானினைப்பதும் உயர்வும் விரிந்து விளங்கவாயின. வேதத்தொடுவாயினிய உபநிடதங்களை சிறந்தனவெனவும், வேளாளர்ச்சிவே பெரும்பயனை யளிப்பதெனவும் காண்க. விளக்க அறிவாராயினர். முழுமுதற் கடவுள்கேற்ற பிரான்மூன்று, இத்தினன் அச்சி வருணன் அறிவாயினி முதலாக வேதங்களைச் சொல்லப்பட்ட கடவுள்கேற்றவாயினியும் அசைக்க வலியிலாததும், உணர்த்துந் சந்தியாயினி உமைப் பிராட்டியவாரணன் உணர்ச்சிபட்டமைபுந் கேதோபநிடதத்தில் என்று உலகுக்கே

69. இந்திரன் முதலிய பெயர்கள்
விவத்தைக் குறிப்பாகும்.

இனி, இவ் வுண்மையைப் புகுத்தலாக மாட்டாத
மாயவாதியர் இந்திரன் வகுணன் முதலான பெயர்கள்
பற்பல தேய்வகளைக் குறிப்பன அல்ல, அவையெல்லாம்
ஒரு முழுமுதல் கடவுளையே குறிப்பனவாம் என்று உறு
திரன் முதலிய பெயர்கள் முழுமுதல் கடவுளையே
குறிப்பன உண்மையின், அப் பெயர்களை உணர்ந்தப
தும் அக் தேய்வகள் முழுமுதல் கடவுட்குரிய இளக்
கணங்கள் உடையனாய் இருத்தல்வென்ற மனவோ?
அக்கி இந்திரன் சோமன் என்பார் சிவனாய்தியாற் படைக்
கப்பட்டவர் எனச் சதபதிராமம் உறுதலானும், மீத்
திரன் வகுணன் தாழ் அர்யமான் அம்சங் பகன் விவக்
வதன் சூழியன் என்னும் என்மரும் அதியின் புதல்வர்
என அந்த அண்ணமே எடுத்தச் சொல்லுதலானும், கட
குடியும் விடங்குகளின் சொல்லியல் வகுணன் உணர்வும்
அவர் கைக்கோண்டமை மேலே காட்டப் பட்டமையானும்,
தந்தையக் கொல்லல் மனைப் புணர்ந்தல் முதலான மக்களி
தும் இழிந்த பல செயல்களை அக் தேய்வகளை புரிந்தமை
அண்ணமே அந் தல்களை காணப்படுதலானும், அவர்
பகைவரால் தோல்வியடைந்தமையும் அவற்றின்
பொருட்டிச் சாவாமருந்து வேண்டினமையும் அவற்றின்
கண்வலிப்படைதலாகக் காட்டப்பட் டிருத்தலானும் அவ
சொல்லாளர் சிற்றறிசொளையாவல்லது, இக் குற்றங்கள்
ஒரு சிற்றத் தீண்டப் பெறாத முழுமுதல் இவம் ஆகர்
என்பது சிற்றணர்வுடைபுர்க்குத் தெற்றென விளங்கும்.

1. சதபதிராமம், 68, 6, 6.

இந்திரன் முதலிய பெயர்கள்

69

சொற்களும், அக் சொற்களால் உணர்ந்தபொருள்
களும், அப் பொருள்களின் இலக்கணங்களும் ஒன்றே
சொல்லு மாறுபட்டு வெள்ளிட மயிப்பல் கிடைக்க
கிடப்பதும், அவற்றையெல்லாம் ஒன்றென உண்மையா
ராய் தருக்கத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் தங்குத் தோள்
தலையே பெரும் மரபுவாதியர் குறுகிவிடும் என
மேயுணர்வுடைபுர்க்கு அடாத வல்ல தன்மையும்
உப்புத் தன்மையுள் தம்மில் வேறுபட்டனாம் கீழ்ப்படி,
அவையிரண்டினையும் ஒன்றெனக் கூற உப்புத் தன்மையக்
கேடுதலால் எவரோடும் பருகுமா? சோமம் மறவும்
வேறுபடுக்க அனைத்தும் பொன்றென வந்துவந்திக்,
சொற்க்கு மாற்றுப் புழக்களை வட்டித்தல் மட்டுமே
சொல்லும் உணர்ந்தா? இரும்பும் பொன்றும் வேறுபடு
அவையிரண்டும் ஒன்றெனவே வளரவும், பொன்றும்
மாறுக இரும்பு எடுத்துக் கொடுத்தால் மாயவாதியர்
அதன் ஏற்றம், கொள்வா? ஆதலால், அந்நாய்ப்பிடு
கும் உலக வழக்கிற்கும் இசையாதபடி வயத்த, வகை
சிறு தேய்வப் பெயர்களும் ஒரு முழுமுதல் கடவுளையே
குறிக்கு மேன்றல் அறிவுடைபுர் கழைத்தல் வகையா
கிடுக்கப்படும் என்க

அதற்கும், இருக்கு வேத முதல் மண்டலம் அந்த
பந்த வுண்காம் பதிகத்தில் "சத்தப் பொருள் ஒன்றே
புனது, சிற்றவர் அதனைப் பல பெயர்களால் வழக்குகின்
புனது, சிற்றவர் அனைப்பினம் என்மையெனின்: இக்
புனது" என்று காணப்படுதல் என்மையெனின்: இக்
சொற்க்கு வேதத்தில் இவ் வேதத்தில் தலை
வேறெனும் காணப்படாமையானும், ஓரிடத்தில் மட்டும்
புதிதாகக் காணப்படும் இக் சொற்க்கு ஆரியர்க்கு உரிய
தாயின் மேற்காட்டியவாறு முத்திரையின் இலக்கணத்தி
குப் பொருந்தாமல் மக்களினம் தாழ்த்தப் படுக்க வேண்டி.

88

கோவலர் களிகம்

புரிவாராய அக் சிறு தெய்வக்களை அயர் வணங்குதல் செய்வாமையானும், இச் சிறு தெய்வப் பெயர்களெல்லாம் ஒழுமுதற் சிவந்தையே குறிப்பனவாயின், வேதங்களினால் நிற்ப வேதாந்தமாயே கோபலிடத்தில் இச் தெய்வக் களைவலம் இயக்க வாய்த்திற் ப்ருன்றிய சிவத்தின்புலம் வலிவாராய ஒழித்தமை தெளிவுதந்தப் பட்டதற்கு வேறு வழி காட்டுதல் இயலாமையானும் அக் கோள்களை ஆரீ வரீ காட்டுதல் இயலாமையானும் அக் கோள்களை ஆரீ வரீயைப் பற்றிப் பற்றிச் சான்றோர்கள், பல சிறு தெய்வக்களை திருத்த தமிழ்ச்சான்றோர், பல சிறு தெய்வக்களை வணங்கும் ஆரியரது சிறுமையை ஒழித்தல் வேண்டிய ஆரிய வேதங்களை ஒழுங்கு படுத்திய ஞானர் தமக்குரிய அக் கோள்களைய அயர்வாரீயதலின் இடையே புருத்தி அயர்வாரீயை அயர்வாரீயை வணங்குதி தெய்வத்தனர். ஆரியர் பல பெயர்களால் வணங்குதி தெய்வக்கள் முந்தகவுள் ஆகர், எவர் எவ்வகைய பெயர் எந்தெய்வத்தைய வணங்கினும், அச் தெய்வக்கள் பிறர் திருத்த மாய்வனவாதலால் அவைய அவர் வழிபாட்டை எந்த கோண்டு அவர்க்கு அஞ்சுபுரியமாட்டா; எல்லாம் வல்ல ஒழுமுதற் சிவம் ஒன்றே அவரவர் அயர்வாரீயைத் திற் செய்யும் வழிபாட்டை எந்த கோண்டு அவரவர்க்கேற்ற பரிசாகத் தனது அஞ்சி வழங்கி அவரைமேன்மேல் உயர்த்தும் என்பதே தமிழ்ச்சான்றோர் கோள்களையாம். இது.

"விடுவார அறிவினார் வையேறு சமயகு செய்தே எரிவினார் சேர்த்து தேரும் எம்பிராற் கேற்ற தாமே."
 எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,
 "அதலகைச் சமயத் தேர்க்கும் அல்லவர் பொருளாய் வேறும் குறிவது ஈடைத்தப்."
 எனவும்,

இந்திரன் முத்திய பெயர்கள்

89

"யாதோரு தெய்வம் கொண்டு அந்தெய்வமாதோடு யாதோரு ஸ்கந்துநாமம் உயர்வற்ற நத்தெய்வக் கோள்களையும் இறக்கும் பிறக்கும் பெயர் பெயர் செய்து அதற்கு இவையி வாதவர் அறிந்தும் பெயர் பெயர் செய்து"

எனவும் அருளுள்ளி சிவாசிரியரும் உயர்ந்த தெய்வப்பெயர், இவ் வுண்மையை இச் சான்றோர் இராமலிங்க அடிகளும்,
 "அச்சமயத் தேவர்மட்டோ சிவப்பெயர் சிவப்பெயர் அயர் பெயரே எவ்வுயிரின் பெயரும் அயர் பெயர் எனத் துறதல் காண்க. என்ன உயர்களுமே அயர் பெயர் இயக்காமையானும், அயன் எனவ உயர்வரும் இயக்கித் தவிர்த்து நிற்பாரனும் அம் முறையிற் சிவ உயிர்ப்பெயரும் இறைவற்கு உரியவராக உயர்வனவெ'யல்லாமல், அந்நகரம் கூறப்பட்ட அப்பெயர் ஆரிய சிற்றுயிரிகள் அதனும் அம் முறையினால் செய்து ஒழுதிருமில்லை யென்க. இந்த என்போலினார் அரசன் ஆணையினை சிவம் அரக சேர்த்தும் உயர்வாரீயைத் தலைவர் ஊர்காவல் முந்த பானுர் தந்தும் அரகேற்ற நிலைமையுடைய பெருமையும் உயர்வாரீயும், பற்றி அவகெல்லாம் அயர்வாரீயைத் செய்து போலவும், அவர்மட்டும் உட்களம் ஊடுருவி சிவம் அயர் அச் சிறப்பினால் நன்றும் தனது ஆணையை அயர்வாரீயும் அயர்வாரீயை வாகிக் கொண்டவழி அயர் பெருமையையும் பெயரையும் ஒருத்தித்தல் செய்து என்க. இன்னமாதலே, ஆரியர் வணங்கிய தெய்வப் பெயர்களும், அச் தெய்வக்கள் முத்திய பெயர்களாகியும், சிவாசிரியர் சிவாசிரியர் உரைக்கப்பட்ட முகமூலித் தமிழ்ச்சான்றோர் உரைக்கப்பட்ட தெய்வக்கள் அயர் பெயர்களாயிற்று சிறு தெய்வக்கள்

யாதல் ஒருவாற்றும் இல்லைபெயர்வோழிக. இவ்வெய்
 "அகம்சத் தீபர் யுதராவத்தி" என்னும் அய் விரும்பு
 வேதத் தொட்டமொழிக்குப் போளுர் மென்று கண்டப
 பிடிக்க. இன்னும் இதன்கிரிவை எமது கரவா நித்தரத்
 நான்போதத்தினம், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியினும் கண்டு
 கோள். இக் கூற்றியவாற்றும், உருத்திரிய முழுமுதற்
 கடவுள் வரிபா தொன்றமே தொன்றி தொட்டுத் தான
 வேளாளர்க்கு உரித்தாமெனவும், இத்திரன் வருணம்
 முதலான என்க்கிது தெய்வவரிபாடும்ட்டுமே ஆரீயர்க்கு
 உரித்தா மெனவுய்யகுத்தரித்த கோள்.

**கரு. ஓம் என்னும் பிரணவம் தமிழ்க்கே
 உரித்தாதல்**

அஃதொக்குவாதி விடு எல்லா ஒலிவடிவு வரிவடிவு
 கட்கும் முதலாவது ஓகாராயிய பிரணவமே என்பது
 பேறப்பதெனறும். அப் பிரணவம் வடமொழிக்கே உரித்
 தாகளறும், அப்பிரணவவடிவாய் வினக்கும் எல்லா வட
 மொழிக்கலைகளும், இறவன் வாய்மொழியேயாம் என்ற
 மாயவாதியர் வறுமறென்றியேனின்; அவர் ஆராயாத
 உரிமைவின்றிது போருத்தாக்கற்றேயாம். பிரணவம்
 என்பது ஓ என்னும் ஒலியேயாம். ஓ என்பது டெட்
 டெழுத்த. டெட்டெழுத்தக்க ளெல்லாம் குற்றெழுத்
 தக்கவிள் கீட்டமொபாதலம் முதலில் குற்றெழுத்தொளி
 கும் அவத்தின்பின் அவற்றெடுதாத டெட்டெழுத்
 தகாலிகுத் தொன்றிக்கும். அகார்தொன்றிய பிறிதே
 ஆகார்தொன்றம். ஓகார்தொன்றிய பிறகே ஓகார்தொன்றம்;
 ஓகாரம் இன்றி ஓகார்தொன்றது. இனி

தமிழ்மொழியில் மட்டும் ஓகாராயிய குற்றெழுத்து அகர்
 கீட்டமொழிய ஓகார ஒலியும் உருவம் காண்பென்றி,
 வடமொழியில் ஓகாரத்திற்கு முகாம் காண்பென்றி,
 வழக்கக்கார்படுமே. குற்றெழுதி நின்ற மதமொழியொளி
 வழக்குதல், ளனாயையால் ஓகாரம் கீட்ட மொழியொளி
 மொழிக்கு உரியதாதல் யாக்கையாய் திராய்க்க மட
 இன்றும் இருத்தலாம், அல் விளங்குதல் ஓகாரமாம்
 வாதல் நன்றது தனிப்படுமே. மேலும், ஓகாரமாம்
 ஓம் ஒலி ஓகார ஒலைதலம் முதலிய தத்திற் கொள்ள
 ஓகார ஒலிகளை உடையதாதல்யொடும் வடமொழித்
 கன் உள்ள சுப்தம் த்வலி முதலிய சொற்க்க்கு உரியவை
 ஓகார காணப்படாமையானும் பிரணவமே உரியவை
 தமிழ்மொழிக்கே உரித்தாதல் தெளிந்தகொண்டி
 வேயுமன்றித், தமிழ்மொழி வேறுமொழிகள் ஓம் பிரணவ
 மானது வரிவடிவில் எழுதப்படுகின்ற தத்திற்குப்
 எழுத்தால் எழுதப்படுவதல்லவது வேறுமை கிர்வையா ஓம்,
 பிரணவத்தின் ஒலிவடிவு வரிவடிவு வேன்றி தத்திற்
 மொழிக்குத் தமிழ்க்கே உரியவாதல் தெளிந்தகொண்டி
 கற்பால்தாம். இவைமென்றம் எமது 'அகவரித்தாதல்
 போதத்தில் 'தமிழ்க்காரம்' என்ற தம்க்கொண்டி
 பதின்கூறு ஆண்டுகட்கு முன்னமே யாம் கிர்த்த கிர்க்க
 கிக்குக்கின்றமே. இந் துட்பக்கிள் ஆய்ந்தகாரது மாய
 வாதியர், பிரணவம் வடமொழிக்கே உரியதென்ற உரிமது
 போலியுயையுமேயாம் என்க. ஓகாரத் தமிழ்நூல்யகாலிய,
 அதன் கிரிவாய்த்தொன்றிய தமிழ்மொழியுக் கற்றெற
 கும் மட்டுமே இறவன் வாய்மொழியாயென்ற
 தெளிந்தகொள்க. இன்னும் இம் மாயவாதியர் தமிழ்
 மொழிக்குத் தாய் பாகதமொழிய மென்றுத் தமது
 உற்றிற்குச் கான்று ஏதும் காட்டாமையின், அவர் உற்ற

சிறு மலர் உதும் போரூள் இல் கூற்றையமென்க. இனிதும்
கையசையாநிரிவர் வேதங்களைந் தாத்தழுவிக் கூறுபவையு
பெரும்பாறுத் திறுதெய்வ வேறிபாட்டு வேள்விவிரைக்
கூடும் ஆரியவேதங்கள் அல்லவென்பதாடும், அவைய அநம்
போரூள் இன்பம் விடு என்னும் உறுதியிப்போரூள் வேள்வி
களைக் கூடத் தமிழ்மறைகளை யாமென்பதாடும் எனது
நீராவசகவிராஜாபிஸ் விரித்த விளக்கியிருக்கின்றோம
தலின், அதனை ஆண்டும் கண்டுகொள்ள; சண்டி விரிப்பெந்
பெருகும்.

கள. வேளாளர் உபநிடதங்கள் இயற்றினமைக்குச் சான்று

இவைபெயர்லாம் ஒக்குமெனும், ஆரியமொழியிலுள்ள
உபநிடதங்களைத் தமிழர் எழுதினாரெனக் கூறல் யாங்மனம்
போரூள்மேலிற்; கடவுள் உயிர் உள்கு முதலான மெய்
போரூள்களைப் பற்றிய துள்ளிய ஆராய்ச்சிகளை ஆரியப்
பார்ப்பனர் அநியாத மயங்கினமையும், அவற்றை அவர்க்கு
அஞ்ஞானிக்குத் தமிழ்அரசர் அநியுறுத்தினமையும்
பழைய உபநிடதங்களிலேயே ஈன்கு எடுத்துக் சொல்லப்
படுதலின் அவை தமிழ்ச்சான்றோரால் இயற்றப் பட்டன
எனதல் தெனியப்படும். கற்றறிவுடைய ஆரியப்பார்ப்பனர்
ஈனும், கைவாயாந ஆத்மாவைப் பற்றித் தமக்கு அநி
யுறுத்தும்படி உத்தரவை ஆளுகிற என்பவரை அடைய
அவர் அதனை அநியுறுத்தும் ஆற்றல் தமக்கில்லாமெனையத்
தெரிவிக்க, அவரோடு அதுவரும் அநியபநிதிக்கேயர்
என்றும் அரசன்பாற் சென்று தமது விருப்பத்தை
அநியுறுத்தும் அநியுறுத்தும் அநியுறுத்தும் அநியுறுத்தும்

முதலில் எடுத்துக் காட்டி, அதன்மேல்
கையப் பற்றிய உண்மையை அவர்க்குத் தெரியு
பழைய சாந்தோக்கிய உபநிடதம் அநியுறுத்தும்
ஆரியவேதங்கள் உணர்ச்சிபெற்ற பெரும
கிளங்கிய கார்த்தியபாலாடி என்னும் பார்ப்பனர்
காசீ மன்னாடிய அநியுறுத்தும் முதலாவது
பற்றிப் பிழைபாடான பன்னிரண்டு கால
தாம் கூறியவற்றிலுள்ள அப் பிழைபாடும்
எடுத்துக் காட்டியவின், அப் பார்ப்பனர் த
புணர்ந்து அவனுக்கு மாணுக்கனாக, அநியு
உண்மைத் தன்மை தெனியப்பெற்றன
தாரணியகோபநிடதமும் கோபநிடத உபநிட
தங்கள் இவ்வாறும் ஞானமாத அநி
ஆரியப் பார்ப்பனர் எனரும் அநியுறுத்தும்
நிடதங்களில் ஈன்கு அவையுறுத்தும்படுதல்
காண்பவியி என்னும் அரசன், ஆளுகிற எந்
பார்ப்பனர் ஆசிரியனுக்கு ஞானபிதகாக
வேளதமனோ ி ஞானலியபடியே, இந்
பானது இதுகாறும் பார்ப்பனர்க்குள் வ
அரசனாழ்க்கையானது எல்ல உரைக்கலி
பினர் கையிலேயே தங்கியிருக்கின்றது
வேளிர் அரசுக்கே மெய்புணர்வும் அரசு
தொட்டு உளவாதல் காட்டினமை சாந்தோ
வுறுத்தும்படுகின்றது: இவ் வித்தியனடிகள்
ளாய் ஆரியர் பிழைக்கலாத ஞானம், அ
முன்னோ, தொட்டு இமயம்முதல் குமரி

1. சாந்தோக்கியம், இ, 46-47.
 2. பிழைபாடான பன்னிரண்டு கால
 3. சாந்தோக்கியம், இ, 46, 47.
- மே. 1906-6

கண் அரசாண்டவர்கள் தமிழ் வேளாள அரசரோடு என்பது மேலே காட்டப் பட்டமையாலும், ஆரியப்பார்ப்பனர்க்கு அறிவுறுத்தும் அவ்வரசர்கள் தம்மை அவரோடு ஒர் இனப் படுத்திக் கொள்ளாமல் தம்மைப் தமது மேம்புணர்வினையும் அவரின் தம் வேட்பிரித்தே கூறுதல் மேற்குறிப்பிட்ட உபவிடதகணியில் நன்கு தெளியக் கிடந்தலாலும் அவற்றிற் சேர்வப்பட்ட அவ்வரசர்கள் தமிழரோடும் இயற்றித் தனியப்படுமென்க.

கஅ. புராண இதிகாசக் கருத்து

இனி, ஆரியவேதங்களின் புண்மையும், அவற்றின்கட் சேர்வப்பட்ட இந்திரன் முதலான சிதமெய்வ வழியாட்டின் சிதமையும், அவரைக் கோண்டாரும் வெறியாட்டு வேள்விகளின் தீவினையும் எடுத்துக்காட்டி, முழு முதற் கடவுள் சிவம் ஒன்றேயாதலும் அதனை உள்ளவாறு உணரும் மேம்புணர்வின் மாட்சியும் அதனை எய்தாதற் றூரிய மேம்புறியின் சிறப்புந் தேற்றித் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் ௧௪ கோணம் முதலான பழைய உபவிடதகணியுஞ் சாங்கியம் முதலான தரிசனங்கோபும் இயற்றியும், ஆரியர் அவற் றுணும் அறிவுதிருந்தாராய்த் தமக்குரிய வெறியாட்டு வேள்விகளைப் பெருக்கிச் செய்தற்குத், தமிழர் அறிவுறுத்திய முதற் கடவுள் வழியாட்டை மறுத்தற்குமாக 'மீமாஞ்சை'தல் இயற்றிவிட்டார். அவர் செய்த அம் மீமாஞ்சைதல் உணர்ச்சியும், அதன்வழியே வெறியாட்டு வேள்விகளும் பின்னும் பெருகவே, ஆரியர்க்குத் தமிழர்க்கும் பெரும் போர் மூண்டது. இங்ஙனம் மூண்ட பெரும் போரின் வரலாறுகளை பின்னர் புராணங்களினும் இதி காசங்களினும் எழுதிவைத்துப் பட்டன. இவற்றின்கட்

சேர்வப்பட்ட தாருவானந்த இருநூல்களும், தங்கள் முதலாயினோர் வெறொடு இர வேள்விகளும் எல்லாம் ஆரியர் செய்த யாட்டு காத்திக வேள்விகளெயாம்; அம் அழித்த அழித்தையப் புரிந்த ஆரியரை ஒழிச் சேருக்கை அடக்கின பிச்சாடனாருநிற் றார் முதலியோரின் செயல்களெயாம்; சேயற்க்குஞ் செயல்களெயாம், ஆரியர் வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்தவர்க்கு முதலான நிகாற்ற தமிழ்வேதங்களே, அரக்கரேன்று இகழ்த்துப் பெசப்படுவாயின் னெல்லாம் கண்டு விரிப்பிற் பெருகும். இஃதமிழர் ஆரியர் வரலாறு' என்னும் அழித் திரித்தக் காட்டுதல்.

இவ்வாறாக, ஆரியர் உலகத்திற்கும் பழம் ஆர் ஆன்கண்டுகள், எருதகன், எரு கன், யாடுகன், சிற்றில அடியங்களில் உம க்கள் முதலான எத்தகைய உயிர்களை கட்டுகாத்து வெறியாட்டு வேள்விகள் புரி கடவுளை வணங்காத காத்திராய் புரி தான். அன்பு அஞர் அறம் கல்வி முதற் றாகரிகம் முதலியவற்றிற் தலைசிறந்து விள தமிழ் நன்மக்களான வேளாளரும் அழிஞ்சுந்த வேளிரும் இயற்கையினேயே சிறுக் கையிற் சிறந்தவராயிருந்தார், தமது கா திருத்தப்படுதற்கு இகைத்தவராத துர் புந்த அவர் தம்மை ஒழித்தவராயிருந்

உ. ஆரியர் தம்மா உயர்த்தர் சேய்தகூர்த்தர்
 இவர்கள். எல்லாவற்றினும் சத்திப்பெருந் தமது
 சகுந் திறந்தாராம். சீரார் வகையடையுடையும் இரூ
 தம் வன். சூர்யர் அவரை சேய் சதிர்த்தமும் இரூ
 தமது செய்துகொட்டி. அவரை மரத்தின் அகல
 வழக்க வெழுக்கவகை மகப்பற்றவர்களைப் பற்றி
 எட்டி. அதற்கு அவரை சாத்திரி சேய்ம உயர்த்த
 தற்கு வேண்டித் துச்சகவெண்ணம் சீரார் சகுந் தகூ
 செய்த வருவதில் முயற்சிடையாராம். அக் சகுந்
 தீர்த்துக்கு முகவின் ஊன் உணவகட்டி வேறிய
 வேண்டியும் அரிய வழித்தார். அதன்மீன், சமீப
 என்னும் உயர்த்த பிராமணர் எனவும் சூரியர்
 தமீதா சத்திரியர், வைவியர், சூதிரர் எனவும் சிந்தி
 தீய் வேறாகி கடவுளால் வகுக்கப் பட்டதனை எழுதி
 பெண் பெண் வேதங்கள், பிராமணர்கள். உயிரிடர்கள்
 முகவியற்றின்கண் அவ் வெழுத்தை துச்சுத்தமின்
 ராமணர். என்கவின்ன உன்னத்தினாரை. தமீதர் அ
 வாத அவர் தமழத்த அவ் ஏற்பாட்டின உண்மையின
 உயர் தமீயட்டமின், அதனை மேலும் மேலும் வ
 புறத்தி சிந்தி மதமுதவான பிரகிதாக்கி எழுதி
 வைக்க வமினர். இம் பிரகிதாக்கன் வழக்கத் தவக்கிற்
 தமது சகுந் தவீதாய் என்கும் கிதாவேறதனைக் கண்
 மின், சூரியர் தம்மயப் பிராமணர் எனவும், சூரியர்
 தமீதா சத்திரிய வைவிய சூதிரரெனவும் வகுக்க
 வாய்வற வுண்மையுடைய வழித்தார், தமீதர் என்ன
 யும் ஒருக்கு நேர்ந்தார் சூதிரரென வழிதம் இர
 வாய்வற வழக்குத்தார் தமீதா, 'கவீதாவத்தி சத்திரிய
 வைவிய வகுப்பினி, பிராமணர் அவ்வாத தமீதவருந்

தமீதிரே சூர் என ஒருகதை பின்தகட்டி. அதனைத்
 தம் இயற்றிய சே அக்கவீன்கடைய தமழத்தமின்,
 அதனைத் தமீதர் என்னும் சந்திரே எட்டியவ செய்த
 தமது சகுந் தவீதாவற்றிச் செண்டிரன் இவ்வகை,
 இவ்வகை சகுந் தவீதாவற்றிச் சீராவத்திற் சீராவ
 உணவகிரிய்களான இவ்வகை. பிரகிரியர். சந்திர
 னுக்கிவிய முகவியார். சூரியப் பாய்வியர் வழக்கத்திற்
 சென்றித் தவீதாவற்றிப் போப்புவாயை செய்தவன
 யென்க. தம் உணவ எழுதத்தற்கு சிந்தித் செண்ட
 தீர்த்தாட்டியும் முகவான பழைய செத்தத்திற் தமீ
 துக்கவீன வேளாளரும் புத்தக் உறபுக்கவீன்களாய்
 சீராவான உணவகிரிய எழுதிவிடலானார்கள். இவ் விக்கிய
 சிந்திற் சிந்திரே யாக்கனும். அவற்றின் உறியே செய்த
 இய், போட்டித் தவீதாவற்றித் தவீதாவற்றிற் சிந்திரே உணர்
 உறியாவையார். சூரியர் பாய்வியர் தமீதர் என்ன்கவீன்க
 தமீதாவற்றிற் செய்த இய் சூதிரியர் அறியான,
 அவையேன்கக் கட்டவன் சகுந் தவீதாவற்றிய சந்தி,
 அவ் துக்கு யாருக வதை கூறியாட்டாராம். தவிரியர்
 சகுந் துக்கு முகவிக் அவ்வகை சிந்திரன் சிந்திரிய
 உணவன் எழுதிவத ஒருகட்டியின் நேன்க.

உ. சேக்கிழாரும் வேளாளரும்

இய்த், திருத்தொண்டர் பானம் அருள்க்கொடு
 சூரியர் சேக்கிழார் வேளாளரைச் சூதிரிக் குலக்கவ
 யாக் உறத்தி என்ன? என்ற அறிவு சிவ் சிந்திரிய
 தவக்கு விவகூறி, அதன்பின் அவர் சிந்திரியரனைச்
 சிவவற்றிற் குடியு உறயாம். அறபத்தவன் உறயன்
 யாக்கனும் வேளாளக் குடியிற் சிந்திரவர்கள் பதின்கூறு

ராவர் என்று உடாபதிசிலுவர் தாம் அருளிச்செய்த சேக்
 கிழார் புராணத்திற் கூறி யிருக்கின்றார். சேக்கிழாரும் இப்
 பதினாறாம் வாலாதுகணியும் உரைக்கின்றதுழிச் 'சத்தி
 யவனார்' புராணத்தில் "கிரிஞ்சகாசூரிகில் வாய்ப்பு
 வேளாண் குலம்" எனவும், "கிறன்பிண்டர்" புராணத்தில்
 "அப் பொற்பதிவிளிட வேளாண் குலத்தை விளக்க
 அவதரித்தார்" எனவும், "திருநாவுக்கரசாயர்" புராணத்திற்
 "மேதக்க கிளை வேளாண் குலத்தின்கண்" எனவும்,
 "சாக்ஷியர்" புராணத்தில் "தகவுடைய வேளாளர் குலத்
 ததித்தார்" எனவும், "கோட்புலியார்" புராணத்தில்
 "வேளாண் குலம்பெருக வந்ததித்தார்" எனவும், "மாவை
 கஞ்சாநர்" புராணத்தில் "கிழியிய வேளாண் குடிமை"
 எனவும், "சயர்கோன் கலிக்காமர்" புராணத்தில் "வேளாண்
 மையில் உயர்ந்த பொற்பினதால்" எனவும், "சூர்க்கல்
 புராணத்தில் "நஞ்சையமுத செய்தவருக்கு, இம்மாத்
 தலத்தில் வழியடிமை என்றும் குன்ற இயல்பில் லுருக், தம்
 பற்றுடைய கிளை வேளாண் குலத்தில்" எனவும், 'அரி
 யிட்டார்' புராணத்தில் "தொக்க மாநிதித் தொன்மை
 யில் ஓங்கிய, மிக்க செல்வந்த வேளாண் டகைமையார்"
 எனவும், "செருத்துணையார்" புராணத்தில் "திருந்து
 வேளாண் குடிமுதல்வர்" எனவும், "முனைபடுவார்" புராணத்
 தில் "வேளாண் தலைமைக் குடிமுதல்வர்" எனவும் பதி
 னாறாம் நாயன்மார் குலத்தை 'வேளாண் குலம்' என்றும்
 பெயரிடுவேயி விளங்கக் கூறி யிருக்கின்றனர். இவ்வாறு
 கூறியவிடத்தும் வேளாண் குலம் என வள்ளர் கூறுதல்
 அக் குலத்தவர் மெய்யுடையே பேசும் இயல்பினர் என்பது
 புலப்பட 'வாய்மை' தம்புலாய்மையின் கீழ் என்று
 சொல்லியுந் சொற்றொடரையும், அவர் பொருள்பு
 தகுதிப்பாடு உடையர் என்பது விளங்க 'மேதக்க'

'தகவுடைய' என்று சொற்றொடர்ணையும், இக் குலந்
 திறந்தத என்பது தெரிக்க 'கிழியிய' என்று சொல்லி
 யும், இக் குலத்தவர் சகைநிற் திறந்தவர் என்பது புலனாக
 'வேளாண்மையில் உயர்ந்த' என்று சொற்றொடரையும்,
 இக் குலத்தவர் சிவபிரான் ஒருவர்கே வழியழி யடிமை
 செய் தொழுகும் குறைய இயல்பும் பற்றும உடையர்
 என்பது நன்குணர்ந்த "நஞ்சை யமுத செய்தவருக்கு,
 இம்மாத் தலத்தில் வழியடிமை என்றும் குன்ற இயல்பில்
 லுருக், தம் பற்றுடைய" என்று சொற்றொடரையும்,
 வேளாளர் தொன்றுதொட்டுப் பெரும் பொருட்டினர்
 உடைய மிக்க செல்வ வாய்க்கையினர் என்பது தெளி
 யுறுத்தத் "தொக்கமாநிதித் தொன்மையில் ஓங்கிய, மிக்க
 செல்வந்த" என்று சொற்றொடரையும், வேளாள
 குலம் திருத்தமானது என்பது தெகுட்டத் "திருந்து"
 என்று சொல்லியும், வேளாள குலம் ஏனை எல்லாக்
 குலங்கட்குந் தலைமையானது என்பது அறிவுறுத்த
 "வேளாண் தலைக்குடி" என்று சொற்றொடரையும்
 சூரிசியர் சேக்கிழார் அடைகணாகப் புணர்ந்த வேளாண்
 குலத்தின் உயர்வைப் பணவற்றுதும் நன்கு விளக்கியிருந்
 தின்றனர், இத்தரிணச் சிறந்த உயர்வுடையதாகத் தம்மாத்
 உறப்பிட வேளாள குலத்தை இழிந்த குந்தி குலமாகக்
 உறுவது சேக்கிழார் திருவுள்ளக் கருத்தாகுமா என்பது
 சூராயற்புலதன்றோ? குந்திராவார் இன்னர் என்பது
 மறவிலுந் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது:

1- "சண்டையில் வென்று சிறையாகப் பிடித்தாக்
 வேளாண்பட்டவன், அன்புடன் ஊழியநு செய்பவன்,
 தனவேசி மனை, கிளைக்குக் கொள்ளப் பட்டவன், ஒருவ
 ளுந் கொடுக்கிய பட்டவன், குலவழியே தொன்றுதொட்டு

அ-அ வேளாளர் காரிகம்
 ஊழியல் செய்பவன், சூத்தர்திற்காக வேலை செய்பவன்
 எனச் சூத்திரர் எழுபவைப்படுவர்” எனவும்,

“பார்ப்பனன் ஐயம் இன்றி மேற்கூறிய எழுபவைக்
 சூத்திரரிடத்திலிருந்தும் பொருளை வசிக்கிற எடுத்துக்
 கொள்ளலாம். தம் தலைவர் எடுத்துக் கொள்ளுதற்குரிய
 பொருளை யுடைய அந்தச் சூத்திரர் தம் பொருளுக்குச்
 சிறிதும் உரிமையுடையர் அல்ல” எனவும் மறுகூறுஞ்
 சூத்திர இலக்கணம் தழிற் றாட்டினுள்ள வேளாளர் பற்றி
 காட்டல் கூடுமா? இங்குள்ள வேளாளர் சண்டையிற்
 சிறையாகப் பிடிக்கப் பட்டவரா? அல்லது எவர்க்கேனும்
 ஊழியஞ் செய்பவரா? அல்லது பார்ப்பனன் தம் வேலைக்
 கேளும் மக்களாய்ப் பித்தவரா? அல்லது எவரிடத்தேனும்
 விலக்கு வாங்கப்பட்டவரா? அல்லது எவராலேனும்
 விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டவரா? அல்லது கால்வழி கால்
 வழியாக எவர்க்கேனும் அடிமைபுழியஞ் செய்பவரா?
 அல்லது எந்தக் சூத்தர்திற்காகவேனும் வேலை செய்பவரா?
 எந்த வேளாளராவது தமக்குத் தம் பொருளுக்கும் உரிமை
 யில்லைபென்று அவை தம்மைப் பார்ப்பனன் வசிக்கிற எடுத்
 துக்கொள்ள விட்டிருக்கின்றனரா? இங்குள்ள வேளாளர்
 இச் சூத்திர இலக்கணங்களெல்லாம் உடையர் என்று ஒரு
 கால் அவ்வறிஞர் தாமசுவே காட்டத் துணிவாரியினும்,
 ஆசிரியர் சேக்கிழார் வேளாளரையும் வேளாண் குலத்
 தையும் உயர்த்தக் கூறும் உயர்ச்சிகட்கெல்லாம் இவர் என்
 சொல்லாட்டினார்! மறு சூத்திரரைப்பற்றிக் கூறும் இழிந்
 துரை இலக்கணங்களும், சேக்கிழார் வேளாளரைப்பற்றிக்
 கூறும் உயர்த்துரை இலக்கணங்களும் ஒன்றோடொன்று
 பெரிதும் மாறுபட்டு சிந்தனின் வேளாளரைச் சூத்திரர்

1. மதுகூறினால், அ-ஆம் அத்தியாயம், ௪௪௭, ௪௪௮.

சேக்கிழாரும் வேளாளர்

ரோனக் கோடல் சேக்கிழார்க்குக் கூறிய
 தரவே பெறப்படும்.

அந்நன்று, மறு கூறியவற்றினை
 ரோனக் கொண்டாரினால், தம் ஆய்வு
 சிந்தனைப்பற்றி அந்நின் சேக்கிழார்
 ராசினாரினால் அங்கனம் மறு சூத்திர
 இலக்கணம் பொய்யாக உயர்த்தப்படுவ
 ஒரு மேற்கூற்றாய் முடியுமென்று
 தமிழ்நாட்டின்கண் உள்வ வேளாளர்
 உழவு வானிகம் சகை அறம் கு
 முகையவற்றிற்கு உரிபாய் அந்த
 அமைச்சராயும் படைத்தலைவராயும்,
 நாகரிகத்திற் சிறந்தாராயும் வாழ்
 பண்டைச் தமிழ்நாடும் வழக்காரும்,
 பேற்று வரும் உலகவழக்காரும் உ
 தலின், இவற்றிற்கெல்லாம் மாறுகட்டு
 சூத்திரரோனக் கொண்டாரென்பது, ப
 சீன்கூறு உலகவழக்கோடு மாறுப
 பேருக்குற்றற்களைச் சேக்கிழார்ப
 மன்றோ! மறுவுக்கு மாறுகட்டு சேக்கி
 யரை உயர்த்தினாரென்று ஒரு உ
 உண்மைச்சிறப்பை உள்வவாய் அ
 தமிழ்நாட்களையும் அறியாமற் சே
 சூத்திரரோனக் கூறினாரென்று ம)
 சேக்கிழார்மேற் போய்ப்பும் அந்த
 சூத்திரர்களை ஏற்றுதல் கன்றோ, சி
 தில் இரண்டு மூன்று இடங்களில்
 சூத்திரரோனக் கூறியவை சேக்கிழ
 ஆசிரியர் பார்ப்பனரைச்செய்து ரே

உதயம் வந்தோ, என்பதை அறிவுடையார் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளக் கூடார். திருத்தொண்டர் புராணத்திற் பதினாறு நாயன்மார்க்கு வரலாறுகளைக் கூறியுள்ளார், அவர் கருமைய குலத்தை வேளாள குலமென ஆகக் குலத்தினரின் குரிய பல உயர்ந்த தன்மைகளைச் சிறப்பித்துக் கூறிய ஆரியர் சேக்கிழார், 'வாயிலார்', 'இளையான் குடியார்' என்றும் இருவர் புராணங்களில் இரண்டிடத்திடமட்டும் இழிந்த குத்திரப் பெயர்களால் வேளாளரைக் கூறி விடுப்பார்? வாயிலார் புராணத்திற் போன்ற "தொண்டரை சிறிய குத்திரத் தொல்லும்" என்றுத் தொற்றொருடரின் 'பழமை' எனப் பொருள்படுகின்ற 'தொண்டம்' 'தொண்டம்' என்று சொன்ன ஒரு மயமாயின்று இருகாலவரது 'கூறிபது கூறல்' என்றுத் குற்றத்திற்கு இடமாய் நின்றவின் இச்சொற்றொடர் சேக்கிழாரார் செய்யப்பட்டபடியாக வந்திச், குத்திரச்சொல்லி தழைத்தற்பொருட்டு ஆரியப் பார்ப்பனார் எவரானே திரிபுபடுத்தப்பட்டவரென்று மேல்பத தனிப்பயமும். இங்ஙனமே, இளையான்குடியார் புராணத்திற் போன்ற "நம்புவாய்மையின் நீடு குத்திர நற்குலம்" என்றுச் சொற்றொடரில் இழிவினைக் குறிக்கும் குத்திரச் சொல், 'நற்குலம்' என்றும் உயர்வினைத் தகுந் தொடர்மொழியோடு இயைதற்கு உரிமையின்றி மாறுபடுகின்றமையின் அது 'மாறுவேளாகக் கூறல்' என்றுத் குற்றத்திற்கிடகுய்ச், சேக்கிழாரார் செய்யப்பட்டாமற் நிறொருவரார் செய்யப்பட்டதேயா மேல்பதனை நன்கு புண்படுத்தும். இங்ஙனமே, சேக்கிழாரார் செய்யப்பட்டாமல் ஆரியப் பார்ப்பனரால் இடைவிடையே திரிபுபடுத்தப்பட்டவரென்றுச் சொகுசப்பட்டவராய்வுபுலியுடைய சேய்யுட்களை அவரோ செய்யவாக ஈட்டித்தரும் புருந்த, அழியின் மிக்க அச்சாண்டுக்கு இத்தகையப் புலியை குற்றவாகிய ஏற்றுத்தரு

இடத்தகுதல் அறிவுடையார்க்கு மூறையாகும் கூறியின்கள்!

இனித், திருவாக்கூர்த் தேவாரத்தில் "இன்மையார் சென்றிர்தாரக்கு இல்லையென்னுது சுந்துவக்குத் தன்மையார்" என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது அருமைத் திருமொழியால் உயர்ந்தக் கூறப்பட்டவர்கள் வேளாளரே என யாக்கூர்த், சேக்கிழார், "இன்மையால் இரந்து சென்றூர்க்கில்லை யென்னுதே நாயர், தன்மையாரென்று நன்மை சார்ந்த வேதியரைச் சன்மை, மன்னரை அருளிச் செய்த மறைத்திருவாக்கூர் அய்யார்" என்று அவரை அந்தணராகக் கொண்டாரென எதிர்ப்பக்கத்தவர் கூற்றார். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாக்கூர்த் தேவாரப் பதிகத்தை முதலிலிருந்து ஒருசிறிது உத்தராரோக்குவார்க்கும், ஆண்டு அப்பெருமானார் சிறப்பித்த தகைக்கப்பட்டவர்கள் வேளாளரோதல் தெற்றென விளங்காதிற்கும். அப்பதிகத்தின் மூன்றுச் செய்யுளில்,

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையார் மிக்கிடுக்குத் தாளாளர் ஆக்கூறிற் மூன்றென்று மூடமே."

என வேளாளரையே அவர்க்குரிய பெயரால் வெளிப்படாதேதேர்தி, யார் எயற்றைக் கேட்டினும் அவர்க்கு அவற்றையெல்லாம் வரையாது கொடுத்ததையும் சகையிற் சிறந்தார் அய் வேளாளர்களே யென்பதற் தெளித்ததுக்கூறி இருக்கின்றார். இவ்வாறு திருவாக்கூரில் இருந்த வேளாளர்கள் வள்ளன்மையை மிக்கவர்கள் என்பத மூன்றுச் செய்யுளிற் கூறப்பட்டிருந்ததால், இத்தகுப்பின் மூன்பதற் செய்யுளில் வரும்,

"இன்மையார் சென்றிர்தாரக்கு இல்லையென்னுது சுந்துவக்குத் தன்மையார்."

(௧௧, ௭, ௨௪) என்றும் அதர்வவேதம் அவல்கின்றது
 “வேதங்கள் அக்தி வாயு சூரியன் என்னும் மூன்றிற்
 “ரோன்றின.” எனச் சாந்தோக்கிய உபநிடதம் புகல்கின்றது.

“நாதிரிஷில் உண்டாக்வின திரிஸீஞ்சுது புகல்கியின் பல
 வேது திரிபுகளும் உண்டாதல்போல, இந்தப் பெரிய
 பொருளின் உயிர்ப்பிரிஞ்சுது இருக்குவேத எசர்வேத
 சாமவேதங்களும், அதர்வாக்விதானங்களும், இதிகாச புராண
 சாமவேதங்களும், அதர்வாக்விதானங்களும், இதிகாச புராண
 சாமவேதங்களும், உபநிடதங்கள் சலோகங்கள் சூத்திரங்கள்
 வித்தகங்களும், உபநிடதங்கள் உண்டாவின.” (௧௪, ௫, ௪, ௧௦) என்று
 பல்வேதமாகளும் உண்டாவின. “வேதங்கள் பிரஜாபதி
 சதபதபிராமணம் புகல்கின்றது. “வேதங்கள் பிரஜாபதி
 சிவ் தாடிமயிர்கள்.” (௩, ௩௬, ௧) என்று வைத்திரிய
 பிராமணம் உறுகின்றது.

இவ்வாறு சூரியவேதங்களின் சிறப்பைப் பற்றிப்
 பழைய சூரிய அல்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட
 மொழிதல்போலவே, சிற்றைக் காலத்து வடமொழி அல்
 களும் அவற்றின் சிறப்பைப் பலவேறுபடக் கிளந்து மாறு
 பட்டு சிற்றின்றன. அம் மாறுபாட்டுகளுள்ளூஞ் சில
 பக்கெடுத்துக் காட்டுதாம்: “பிரமாவின், வாசிரீஞ்சுது
 வேதங்கள் சிறந்தன.” (௩, ௧௨, ௩௪, ௩௭) எனப் பாகவத
 புராணமும், “வேதங்கள் காயத்திரிஸீஞ்சுது உண்டா
 வின.” (௧௧௫௧௧) என அரிவம்சமும், “சாகவதியே வேதம்
 களுக்குத் தாய்.” (சாந்திபர்வம், ௧௨, ௩௨௦) என மக
 புராணமும், “அயன் விஷ்ணு இருக்கு சாம எசர் வேதம்
 களாய் இருக்கின்றான்.” (௩, ௩, ௩௬) என விஷ்ணுபுராண
 மும் புகல்கின்றன.

இனி, வேதங்களை ஆக்கிய இருபுயர்களேர் தார்தாமே
 அவ்வேதப்பாட்டுக்களைப் பாடிவயர்களாக அவற்றின்கண்
 விசக்கியாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றனர்; அவற்றுட் சில

எருமாத: “கண்ணவர்கள் எனக்கு ஒரு வேண்டுகோ
 ளாராவயச் செய்துத்தினீர்னர்.” (௧, ௧௭, ௨) எனவும்,
 “குதிராக்வி துகத்திற் பூட்டும் ஓ இர்தினே, கோதமங்கள்
 சினக்குச் சொவ்வயான பதிகங்களைப் பாடுமாறுசெய்.”
 (௧, ௧௪, ௩௧) எனவும், “நீ அசுவினிகளே, தம்மைப்
 பெருமைப்படுத்தும் இவ்வேண்டுமானாலுரைகளைக் கிரிச்சம
 தர்கள் சினக்காகச் செய்தனர்.” (௨, ௩௬, ௮) எனவும்,
 “பதிகங்களை ஆக்குவோனான விருகதத்தன் ஏற்கற்பாலதம்
 பாட்டுசிரிக்கதம் ஆன ஒரு பதிகத்தை இந்திரனுக்குப்
 பாடினான்.” (௧௦, ௫௪, ௬) எனவும் இருக்கு வேதத்தி
 னுள்ளேயே அவ்விருகர்கள் சொல்லுதல் அறியப்படும்.
 இங்மணம் இருபுயர்கள்தாமே அப் பதிகங்களை ஆக்கின
 ரென்பது அவ் விருக்குவேதத்தில் இன்னும் பல விடம்
 களிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; அவையெல்லாம்
 கண்டெடுத்துக் காட்டப்புகின் இது மிகவிரியும்.

இங்மணமாக மேற்காட்டிய சூரியமொழி அலுகை
 களில் ஓரிடத்தாயினுஞ் சிலபிரான் ஆலீழவியிருந்து
 அருந்தவர் கால்வர்க்கு சூரிய வேதங்களை அறிவுறுத்தின
 னேன்றும் வரலாறு ஒருசிறிதும் சூறிப்பேட்ப் படமை
 யால், தமிழ்நாட்டின்கட் பண்டுதொட்டுப் பழந்தமிழ் அல்
 களில் வழங்கில்கும் அவ் வரலாறு, இறைவன் ஆவின்
 மேமர்ந்து அருந்தவர்க்கு அறிவுறுத்தின தமிழ்மறை
 களையே சூறிக்கும் அல்லாமல், இந்திரன் வருணன் முத
 லான சிறு தெய்வங்கள்மேல் சூரியர் பாடிய பாட்டுக்கள்
 சிறந்த, இருக்கு எசர் சாமம் அதர்வம் முதலான சூரிய
 அல்களைச் சூரியாதென்று கடைப்பிடிக்க, உண்மை யில்
 வாரீஞ்சுது, இற்றைக்கு ஐந்தாளுண்டுக்கூமுன் தமிழ்
 நாட்டின்கண் இயற்றப்பட்ட வடமொழிக் கந்தபுராணத்
 தம், அதற்குச் சிறித்காலம் சிற்பட்டுக் கச்சியப்படுவது

பொண்ணத்திற் பாண்டவரின் வழித்தோன்றலாயின ஐயமே
 ஐய பரிசுதிற் என்னும் அரசாள்பெயர் கூறப்படுதலானும்,
 பாண்டவர் ஜவரில் ஒருவனான சகதேவமன்னன் பெயரும்,
 அவன் புதல்வனாகிய சோமகன் பெயரும், சீமலரின்
 தந்தையாகிய சந்தமரின் பெயரும், அவனுடன் சிறந்த
 தேவாசிரேணியன் பெயரும் இருக்குவேதத்திற் காணப்படுக
 னானும், இத் தேவாசிரேணியனார் செய்யப்பட்ட பதிகம்
 ஒன்றும் அப் சிறுக்குவேதத்திற் தேர்ந்தெடுத்தனானும்
 இருக்குவேதப் பாட்டுகள் முந்தும் இங் வரகர்கள் காலத்
 திற் செய்யப்பட்டவைல்ல வாயினும், அவையெல்லவா
 ஒருக்குதொருத்த வகுக்கப்பட்ட காலம் மேற்கூறிப்பிட்ட
 மன்னர்கள் காலத்திற்கும் பிற்பட்டதெயரமென்பது மட்டுந்
 தெற்றெனத் தணியப்படுமீ. இதனூற், பாண்டவர் காலத்த
 வரான விபாசால் ஆரிய மொழியி் பாட்டுகள் வேதக்
 காலவகுத்தொழுக்குசெய்யப்பட்டனவென்றும் வழக்கும்,
 அதபற்றியே அவர் 'வேதவியாசர்' எனப் பெயர்பெற்றனர்
 என்பதும் உண்மையாதல் காண்க. இங்நனம் பாசுப்
 போர் சிகழ்ந்த காலத்திற்குப் பின்னே ஆரியமொழியி்
 பாட்டுகள் இருக்கு என முதலியனவாகப் யாகுபடுதல்
 பட்டபொதுதான் அவற்றிற்கு 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்
 சூட்டப்படுவ தாழிந்து

இனி, அல் வேதம் என்னுஞ்சொல் மறைதல்
 என்னும் பொருளிற் பாசுப்போர்க்குப் பிற்பட்ட ஆரிய
 தல்களிற் காணப்படுதல்போல, அப் போர்சிகழ்ந்த காலத்
 தும் அதற்கு முன்னுற் தோன்றிய ஆரியதல்களிற் காணப்
 பட்டாதக, அல் 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லும் அதனோ
 டொத்த 'மறை' என்னுஞ் சொல்லும் அப் பாசுப்போர்
 சிகழ்ந்த காலத்தும் அதற்கு மிக முற்பட்ட "காலத்தும்
 ஈழநாட்டில் சேந்தமிழ்ப்பாட்டுகளிலே காணப்படுமாயின்

அற் சொற்கள் தமிழ்க்கே உரியனவாமென்பது இனிது
 தணியப்படுமென்றோ? பாசுப்போர் சிகழ்ந்த காலத்தே
 முத்துசூர் முடிசாசனாயாற் பாடப்பட்ட "மண்டிணிந்த
 சிலையும்" என்னும் மிகப் பழையசெய்யுளில் "சால் வேத
 லெறி" என 'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லும், அது சால்
 வகைத்தாதலும் சூறிக்கப்பட்டமை காண்க. பாசுப்போர்
 ஈடைபெற்ற காலத்தில் ஆரியமொழியி் பாட்டுகள் நான்கு
 கருகப் பகுக்கப்பட சிவ்வென்பதும், அவற்றிற்கு
 'வேதம்' என்னும் பெயர் சூட்டப்பட சிவ்வென்பதும்
 மேலே காட்டப்பட்டமையின், அவ் வாரியமொழி வேதம்
 ஒருக்கு முன்னே பாடப்பட்டதாகிய இச் சேந்தமிழ்ப்
 பாட்டிற் சூறித்தனாக்கப்பட்ட 'சால்வேதங்கள்' தமிழ்
 மறைகளே யாதலும், 'வேதம்' என்னும் பெயர் தமிழ்ச்
 சொல்லே யாதலும் நன்கு பெறப்படும்.

இனிப், பாசுப்போர் சிகழ்ந்ததும் பன்னூற்றுண்டுகள்
 முன்னிருந்த குமரிநாட்டில் அரசாபுரித்த, 'பாண்டியன் பல்
 யாக்கர்சீலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிசையக்' காரிசொர்
 பாடிய "வடாஅத்புணரிபடு செடுவரை வடக்கும்" என்னுஞ்
 செய்யுளில் "நான்மறை" என்னுஞ் சொற்கொடர் காணப்
 படுதலின், ஆரியமொழி வேதங்கள் கொன்றதற்கும் பன்
 னேடுகளாலும் முன்னரே தமிழில் நான்கு வேதங்கள் உள்
 மையும், அவை 'மறை' என்னும் பெயரானும் வழங்கப்
 பட்டமையும் பெற்றும். முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்
 னும் பாண்டிய மன்னனும், அவனைப் பாடிய புலவர்களான
 காரிசொர், தெட்டிசையார், செடுப்பல்லியத்தனார் என்னும்
 புலவர்களும் இப்பொதுள்ள குமரிமுனைக்குத் தேற்கே
 பண்டையாழி சிலையிருந்த குமரிநாட்டில் இருந்தவர்கள்
 என்பதற்கு; அக் குமரிநாட்டில் ஓடிய பட்டினியாற்றை

1. புறநானூறு, உ. 2. புறநானூறு, உ.

கொடும்பல்லியத்தனார் என்றும் புலவர் "நன்னீர்ப் பட்டினி
 மனைநிலம் பாலே" என எடுத்தல் உறுமாற்றால் தெளிவு
 படும். பட்டினியாறு ஓடிய பண்டைத் தமிழகமாய்வு குறி
 காடு பின்னர்க் கடல்கொண்டதும், "பட்டினி யாற்றுடன்
 பண்டை யடுக்கத்தம், குமரிக் கோடும் கொடிநகல்
 கொள்ள" எனப் போர்த் தீர்ப்பதிகர அடிகளால் இனிது
 அறியப்படும்.

எனவே, பண்டைத் தமிழ் அறிவுதலைகள் 'மறை'
 எனவும், 'வேதம்' எனவும் பெயர்கொண்டு வழங்கினவை
 தெள்ளிதீர்ப் புலப்படும். அறம் பொருள் இன்பம் விடு
 என்னும் நான்கு உருக வகுத்தப்பட்ட பண்டைத் தமிழ்
 மறைகளின் விழுப்பமும் தீய்ப்பமும் நன்னூலார்ந்தே, தமிழ்
 கோடு உறவாகிய ஆரியர் பின்னர்க் தாக்கொணர்ந்த
 பாட்டுக்களையுந் தமிழ்ச்சான்றோர் உதவிபுரல் நான்கு
 உருக வகுத்தல்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தமிழர் வழங்கிய
 'வேதம்' என்றுகுறிப்பிப்புள் சூட்டிவிட்டனர். குமரிகாடு
 கடல்வாய்ப்பட்ட காலத்திலேதான் தமிழ் வேதங்களுந்
 ஏனெப் பல்லாயிற்று, தமிழ்தார்க்கும் ரீரில் அமிழ்ந்திற்
 போகின. ஓர் அர்த்தம் வேதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு
 கடலில் அமிழ்த்தியாவிரினும் என்னும் பண்டைய புராண
 கதைபுந் தமிழ்வேதங்கள் கடல்கொட் பட்ட உண்ணா
 யினையே தெரிப்பாங்கும். முதலிலிருந்த தமிழ்வேதங்கள்
 இவைகள் கடல்வாய்ப்பட்டனவேனும், அவற்றின்கட்
 உறப்பட்ட பொருள்கள் தோன்றுதொட்ட வழக்காய்த்
 தொடர்ந்து வருதலின், அதன்பிற்புறன்றிய காலத்திற்
 ஆரியர் தேய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனார் அவற்றை
 யெல்லாந் தமது அஃக அறிவால் முழுதெடுத்திற்

தொகுத்து வருதலைத் திருநாடக வேதவகுப்பினால்
 அறம் பொருள் இன்பங்கள் வேதங்களை யென்பு
 வத 'தொல்காப்பியம்' என்னும் பண்டைய தமிழ்
 விளக்குவது 'திருக்குறள்' என்னும் பண்டைய
 இயல்பின்குறள் தாலானினும் 'விட்டியம்' என்னும்
 பட்டினமயின், அதனை விசித்தல் மறைநாடு
 கள்' தானப் பெயரிய தமிழ்தலைத் தீயிற்
 இப்பொது வடமொழியின் எழுதப்பட்டல் மறை
 வேல்களும் பண்டையகாலிருந்த தமிழ்ப்பாடல்
 பெயர்ப்பேயாம். இஃது எழுந்தல் மறைநாடு
 வாகயங்கலினுள்ள சரிவைய இவைய வேதம் அற
 தும் நால்வகைப் பொருள்களென்பு தமிழ்
 தமிழ்நாட்டினுள்ள விவரணம் நெய்வேலி
 மேய்ப்புணர்விளியல்பையுடைய பற்றல்களும்
 காண்டுமல்லுது. ஆரியர் பெருந்தலைக்கொண்ட
 குடியேறிய வடநாட்டையும் வடநாட்டு வேடு
 வடவது உணர்விளியல்பையும் பற்றல்களும்
 வடக்கேயுள்ள மிகந் திறத்த வடநாடு புலன்க
 சிவகமதுந் பொருள்களை ஒருநிற்தம் மறை
 ததும் ஆகிய ஏதுக்களாந் பெறுதலென்பத
 ன் கடல் கொண்டு மறைந் தீயின்கு, சூர்
 பாட்டுகள் வேதங்களென்பப் பெய்பெற்றது சூர்
 குயத்தியாந் பெரிது வழங்கலாயின.

அந்நேரம், கடல்கொட்பட்டவை தமிழ்
 பல்லாமல், ஆரியவேதங்கள் அவ்வென்பதற்
 என்னியென்றிற்; உறுதம: பண்டையகாலிற்
 மொழி எழுத்தவடிவில் எழுதப்பட்டு வந்த
 அவயுக்களும்,
 " உட்பெறு புள்ளி யுருவ குமீம."

1. புராணம், 2. வெப்பதிகாரம், 36, 37-20.

"மெய்பீம் இயற்கை புள்ளியோடு சிலையல்."

"காசு ஓசாத் தியற்கையும் அந்நேரே."

"புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுகு வானி அகரமோ மெய்த்ததும்
என புயிரோடு உருவுநிரித் தயிர்த்ததும்
ஆய் சிலைய உயிர்த்த வாதே."¹

என்றத் தொடக்கத்தத் தொல்காப்பியத் தொந்திரகாளால்
ஐயுறவின்றித் துணியப்படும்; இவ்வாற்றால், தொல்காப்பிய
ஆர் காலத்தக்கு முந்தொட்டே தமிழ்நூல்கள் வரிவடிவில்
எழுதப்பட்டு வந்தமை தெற்றாமம். ஆகவே, ஏட்டுச்
சுவடிகளாபிடுந்த தமிழ்மறைகளும், ஏனைய எண்ணிறந்த
தமிழ்நூல்களும் கடல்வாய்ப் புக்கமையே உண்மை கிழ்ச்சி
பாதற்கு ஏற்புடைத்த. மந்து, ஆரியவேத காலத்தில்
ஆரியர் தமது மொழியை எழுத்துவடிவில் எழுதத்தெரிந்
தார் அல்ல; அதனால் அவர் வேதப்பாட்டுக்களையும் பிற
வற்றையும் கிடைக்கட்டி கெட்டுருப்பண்ணியே பாதுகாத்த
வந்தனர். அவர்களுடைய ஆரியநூல்கள் ஏட்டுச் சுவடிகளா
கிடுத்ததெயிலி. தம்முடைய நூல்களைக் கிடைக்கட்டி
கெட்டுருப்பண்ணிச் சொல்லும் ஆரியநூல் வழக்கம், அவ்
வாரியகா முழுதும் பின்பற்றிய பாப்பணர்பால் இன்றும்
கடைபிடிக்க காணலாம். இங்ஙனம் ஏட்டுச்சுவடிகளா பிள்
லாமல், ஆரியர் தம் சீனாவளவாய்வழங்கிய ஆரியவேதங்கள்
உட்கொய்ப் புகுதல் ஆகாமையாத், கடல்கொண்டு மறைந்
தன தமிழ்மறைகளையமென்பதாடும், அங்ஙனம் மறைந்த
தமிழ்மறைகளையே இறைவன் மக்கள் உய்யவேண்டி
ஆசிரியர் திருவள்ளுவராயனர் வாயிலாக வெளிப்படுத்த
தருளினென்பதாடும் அறியப்படும். தமிழ்மறைகள்

1. தொல்காப்பியம், எழுத்ததிரையம், கு. 38, 39, 40, 41, 42.

வழங்கிய காலத்து உடன் வழங்கி, அவற்றின் பொருள்சீர
இலக்கண வகையால் விரித்தோதிய தொல்காப்பியர்
ஒன்றாமே, அம் மறைகளின் பழைய வழிநூலாய் இப்பேர்த்
தெருவிழிப்பதாகும். மந்துத் திருக்குறளோ அம் மறை
களுக்குப் பின் அவற்றின் பொருள்சீர ஆண்டுள்ளவாதே.
பெரும்பாலும் எடுத்து இலக்கியவகையால் விளக்குவதாகும்
என்று உணர்த்துகொள்க.

அத்தேரல், தமிழ்காண்மறைகள் வழங்கியகாலத்து
உடன் வழங்கிய தொல்காப்பியம் கடல்வாய்ப்பாடாமல்
இன்றகாதும் வழங்கியவாசிப்ப, அத் தமிழ்மறைகள்
மட்டும் கடல்வாய்ப் புக்கதா என்னையெனின்; அறம்
பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கில்
இலக்கண வகையாலும் இலக்கிய வகையாலும் அரிதுணர்
பொருளனவாய்க் கிடத்த அரும்பொருள்களை, அவை
தம்மை ஆராவேட்கையோடு ஏற்றுப் பயன்படுத்தத்
தக்கார்க்குமட்டும் மறைவாய் அறிவுறுத்தவனவே 'மறை
கள்' ஆகும்; அத் தருதிப்பாடு இல்லாதார்க்கு அந் தன்
பொருட் பெற்றிகளை அவை உணர்த்தவன அல்ல. ஆகவே,
மறைகள் எல்லார்க்கும் பாவி வழங்குவனவும் அல்ல.
தகுதியுடையார் இலக்குள் மட்டும் வழங்கி, அவர் இல்லி
யானவழி அவைதாமும் இல்லியாதலே மாபு. பண்டைத்
தமிழ்மையெழுமரிநாட்டில் உயிர்வாழ்த்த பண்டைத் தமிழ்
மக்கள், தமது நாட்டின் நிலவள நீர் வளத்தாறுத், தமக்
ருள் அறிவு அன்பு அருள் கடவுள்வழிபாடு முதலான
வல்களாலும் கருகிரித்தில் நான்குநூட் பிறைவனமுமாறு
போல் வளர்த்த வந்தனர். அந் நாளிற் கடவுளின் திரு
ருட் பேரின்பத்தைப் பெறத்தக்க பேரியரும் அவருட்
பார் மிகுத்திருத்தனர். அதனால் கடவுளின் பொருளும்
அவர்களிருந்து அவர்க்கு இம்மை மறுமைக்குரிய உதவி

கிரியைல்லாம் ஆற்றிவந்தது. அவ்வாறு இறைவனருள் அவர்க்கு உதவியாய் நின்றது, அவரீழ் சான்றோராயினுந்தான் உள்ளத்தை உத்திவந்தமையினாலேயே, அச் சான்றோர்பால் சிந்தைத் தமிழ்மறைகள் தோன்றித் தக்கார்க்குப் பயன்படலானன. இங்ஙனமெல்லாம் நாகரிக வாழ்க்கையிற் சிறந்தோர்க்கு வந்த பண்டைக் குமரிநாட்டுத் தமிழ்மக்களின் கால்வழியில் வந்தோர் காலஞ்செல்லச் செல்லத், தாம் பெற்ற பொருட் செல்வத்திலும் அதன்வாயிலாகவருஞ் சிற்றன்ப விளாபாட்டிலும் இறங்கித், தம் மூன்றோர்க்குரிய அன்பு அருள் கடவுள்வழியாடு எண்பவைகளில் வழங்கித், தீய ஒழுக்கத்தினராய் மாறவே, அவருட் சான்றோராயினார் நோக்கை எழுங்கிற்று; அவரைத் திருத்ததற்கு வழியாவது அவர் மயங்கிய இம்மைச் செல்வத்தை யழித்தலேயெனத் திருவுள்ளங்கொண்டு இறைவனுக்குஞ் சினம் மூண்டது. உடனே, தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கிலும் மேற்கிலும் கடல்களாய் இருந்த பகுதிகள் நிலங்களாய் மாறி, அக் கடல்கள் வந்திய கீர் ஆகியாய் மேலேழ்ந்த, கடவுளின் திருவருளானபாற் குமரிநாட்டிற் போழிந்து பெருக்கெடுத்த அதனைக் கடலாக்கி அழித்தது. அக் காலத்து அழிந்து மட்ட அந் நாட்டில் மூண்டே அருகி வழுங்கிவந்த தமிழ் மறைகளும், பெருகிய வழக்கில் இல்லா வண எண்ணிறந்த தமிழ்நூல்களும் அவ் வேள்வந்தே புக்கும்மைந்தன. மந்தித், தொல்காப்பியமே, அறம் பொருள் இன்ப விடேபெற் துறுதிப்பொருள் துட்பங்களைத் தக்கார்க்கு மட்டும் அவ்நளம் மறைவில் வைத்து விளக்குவதன்றும், எல்லார்க்கும் புலமுமது அவற்றை இலக்கண வகையால் எடுத்த விரித்த விளக்குவதொன்றும், தமிழ் கற்பார் எத்திறந்தவராயினும் அவர் எல்லார்க்கும் இன்றியமையாப் பெருதூலாய் இருந்தமையின், அதனைக் குமரிநாட்டில்

பழைய வேதங்களென்பன தமிழ்மறைகளெயாம் 409

இருந்தார் மட்டுமேயன்றி, அதற்கு வடக்கின் கண்ண தான இத் தமிழ்நாட்டினுத்தாரெல்லாரும் உடய் பகின்ற பாதுகாத்தவர்களை. அதனூர், குமரிநாட்டுபேருடையழியாது எடுதி விறந்த இத் தமிழ்நாட்டில் தொல்காப்பியம் இன்றாமல் வழங்கப்பெறுவதாயிற் பெருக.

பண்டைக் குமரிநாட்டில் இருந்தாசாப் போலவே, இவ் வுலக வாழ்வில் மயங்கி அருளொழுக்கத்தைபுக் கடவுள் வழிபாட்டையும் கைவிட்ட ஏடுபதவர், சாலடியர், அசிரியர், எடுபேயர், பெருவியர், மெக்கினர், கிரெக்கர், உரோமர் முதலான பழைய நாகரிக மக்களெல்லாரும், தம் நாகரிக வாழ்க்கையின் உச்சமையத் தொட்டுத் தலைநடு மரதீய நில பல ஊற்றாண்டுகளுக்குப் பின், உடவுவது சினத்தால் அழிக்கப்பட்டு மறைந்தமை அவர்தம் வானம களால் நன்கறிப்பும். வடநாட்டிற் குடிபுஞ்சுத் ஆரியரும் இங்ஙனமே தமது நாகரிக வாழ்வில் மயங்கத் தலையிட்டும், அலக்கார்தர் முதல் அடுத்தடுத்துப் படைபெடுத்த வந்த அயல்நாட் டாசரால் அழிக்கப்பட்டுத் தமதுரிமை யெல்லாம் இழந்துநிறல் காண்க. இத் தமிழ்நாட்டிற் தேவசோல் ஓச்சிய சோ சோழ பாண்டியர்கள் வேந்தாசரால் வெல்லப்படாத அத்தனை வகையுடையாய் ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்குமேல் அரசு புரிந்தும், பின்னர் ஆரியர் மாயத்தன் அகப்பட்டு உயிர்க்கொலை வேண்டிகள் வேட்டுச் சிவந்ததை மறந்தமையினாலேதான் அவர்களும் இப்பொது இல்லாதே போயினர். மாணிக்கவாசகருத் திருஞானசம்பந்தரும் புத்தர் சமணர்களென்று, கைய சமயத்தை உயிர்பெற்று எழச் செய்தபின், ஆரியப்பாப் பனர் அதுவே வானிலாகத் தமதுபயவை நாட்டவுஞ் சிவந்ததை மன்றக்கவும் மூய்ந்த தீய முயற்சிக்கு ஒத்த சிவ்வையரினாலேயே கைய மக்கள் தேவராய் பதிகங்கள்

எண்ணிநீர்தவந்தைஇழந்ததமது பெருமைமீறும் குன்றிப்
பொருள்கள்! இவ்வளமே தமிழைமுத் சிவத்தைபும் மறந்
தமைபால் தமிழர்கள் நாண்டையில் இழந்தபொருளாய்
களும் எண்ணிநீர்தனை! நலங்களும் எண்ணிநீர்தனை! இவ்
வளவுக்குந் தப்பிப் பிழைத்ததத் தொல்காப்பியமும் திருக்
குறளும் எனினத் தமிழ்துலகன் சிவவும் இன்னும் வாய்
காண்கிடெடத்திருப்பதை நீனைபுங்கால், இன்னும் தமிழ்
மக்களில் தக்கார் சிவர உளரேன்பதும், அதனால் எல்லாம்
உலவு சிவத்தினருந் தமிழர்க்குந் துன்பாய் இன்னும்
வந்தவுணர்ந்தென்பதும் புலனும். ஆகவே, தமிழிலக்கண
மறைபாடிய தொல்காப்பியர், தன்காலத்து உடன் வழங்கிய
தமிழ்மறைகள்போல் தக்கார்க்குள் அருமிய வழக்காயின்றி,
தமிழ் நாடெங்கணும் பெருமிய வழக்காய் இருந்தமைபி
னாலேதான், அஃது இன்றுகாலமும் வழங்குகின்றதென
ஓர்ந்து கொள்க. அதுகிடக்க.

'மறை' என்பது பகுப்பொருளறிவினார்க்கு விளங்காத
தன்னிய மறைபொருள்களை உணர்த்துதல் பற்றி அறிவு
தல்களுக்குப் பெயராக அமைக்கப் பட்டாற்போல,
'வேதம்' என்றுந் சொல்லுந் தமிழ்ச் சொல்லையின் அது
வும் அந்தகையதொரு பொருளைத் தருதல் வேண்டுமா
வேளினி; 'வேய்தல்' என்றுந் சொல் 'மூடுதல்' என்றும்
பொருளை புணர்த்துதல் பழைய துல்களிற் காணப்படு
கின்றது; இக் காலத்தும் வீடு உரைமூடுதலைக் 'உரை
வேய்தல்' என்ப. இய் வேய்தல் என்றுந் சொல்லுக்கு
முதலியை 'வே' என்பதே யாகையால் அதனடியாய்ப்
பிறந்த 'வேதம்' என்றுந் சொல் 'மூடுபொருள் உடையது'
அல்லது 'மறைபொருள் உடையது' என்றும் பொருள்பட்ட

1. புறப்பொருள்வேன்பாறணம், 40, 45.

வதெயாம்.' ஆகவே, 'மறை' 'வேதம்' என்னும் தமிழ்ச்
சொற்க விரண்டும் ஒரு பொருள்-குறித்த பல சொற்களா
மென்க. இவ்வாற்றும், 'வேதம்' என்பது பழைய தமிழ்ச்

1. 'வேதம்' என்பது 'வே' என்னும் முதலியியிற் பிறந்த
தமிழ்ச் சொல்லாயின், அதற்குப் பழைய இலக்கணம் யாது? என்
னொருவர் எம்மை வினாவினார். 'வே' என்பது பகுதி (முதலியி),
'அம்' என்பது விஞ்சி (இறுதியி), த் என்பது இடையே எழுத்
தப்பேற அல்லது விரித்தல். அத்தேய், 'வேய்தல்' என்பதில்
முதலியி 'வே' என சிற்றிப்போல் 'வேதம்' என்பதன் கண்ணும்
'வேய்தல்' என சிற்றிப்போலவேளினி; அறியாத உறியும்
ஒரு முதலியி ஒரு பொருளை புணர்த்துதல்கால் ஒரு வகையான
எழுத்திப் பேற பெற்றதும், அதவே வேறொரு பொருளை புணர்த்
தல்கால் வேறொரு வகையான எழுத்திப்பேற பெற்றதும் பல
வகையாத் திரிபெய்திப் பல்பல சொற்கள் பிறத்தற்கு இடமும்
சிற்றும், அவ்வளம் ஒரு முதலியி பலவேற பொருளுடைய பல
சொற்களைப் பிறப்பிக்கும்கால், தான் முதன்முதல் உணர்த்தும்
பொருளும், பின்னர் பல்பல சொற்களில் இணர்ந்து சிந்து
உணர்த்தும்பொருளும் உவம உருவ வகையால் ஒன்றொன்றை
தொடர்புடையனவாய் வீடுக்கும். இய் இயல்புகளை 'வேதம்'
என்றுந் சொல்லுக்கு முதலியியான 'வே' என்பதிலினித்தே
காட்டுதலும். 'வே' என்னும் முதலியிக்கு முதன்முதல் உள்
டான பொருள் 'நியிப்படுக அல்லது நியிற் சேர்க்கையால் ஒரு
பொருள் வேறுதலே' யாகும். இப் பொருளை புணர்த்துத் தமிழ்ச்
சொற்களில் 'வேதம்' 'வேக்காடு' என்பவற்றின் முதலியி 40
ஒற்றிப்பெற்ற 'வேச' என சிற்றும்; 'வேடைய' 'வேட்டி' என்ப
வற்றின் முதலியி 40 ஒற்றிப்பெற்ற 'வேட்' என சிற்றும்;
'வேதல்', 'வேதி', 'வேத' என்பவற்றின் முதலியி 40 ஒற்றிப்
பெற்ற 'வேத்' என சிற்றும்; 'வேவு' என்பதன் முதலியி 40
ஒற்றிப்பெற்ற 'வேவ்' என சிற்றும்; 'வேவ்' என்பதன் முதலியி
40 ஒற்றிப்பெற்ற 'வேவ்' என சிற்றும்; 'வேனல்'; 'வேனில்' என்
பவற்றின் முதலியி 40 ஒற்றிப்பெற்ற 'வேன்' என சிற்றும்.
இனி, 'வே' என்னும் முதலியி 'வே' எனக்குறி அப் பொருள்
படும் பல சொற்களைப் பிறப்பிக்குமிடத்தும் அங்ளளமே பல்வேறு

சொல்லே யாதலும், அது கேள்வர் ஆரியரால் எடுத்ததற்
தமது பழைய தூதுக்குப் பெயராக வழங்கப்பட்டமையுற்
தெளிந்துகொள்க. அஃது யாங்கனம்? வடசொற்களே
ஒற்றெழுத்தக்களென்பெற்று நிற்றலும், வேக்கை, வேச்சு, வெட்டை,
வேண்டல், வெதப்பு, வெற்றிப்பு, வேக்கை, வெப்பம், வெம்பல்,
வேயில், வெய்தல், வெய்விறு என்பவற்றின் முதலிலிருந்து முறையே
வேல், வேர், வெட்டி, வெயல், வேல், வேர், வெயல், வெயல், வெயல்,
வேல் என்ப பலவே தொற்றுக்கள் பெற்று நிற்றல் காண்க.

இனி, இங் 'வே' என்னும் முதலிலே வேறு பொருள்களை
புணர்த்துமாத காட்டலும், ஒரு பொருளை வேவுவிக்கும்பொழுது,
அதனை ஒரு பாண்டத்தின் உள்புறே கீழிடுபெய்து, அப் பாண்டத்
தின் காயை ஒரு தட்டிக்கு மூடித் திமேல் வைத்து வேவுவிக்கக்
காண்கின்றோம். அங் வேவுப்புணை பற்றி 'வே' என்னும் முதலிலே
முடிந்த அல்லது மறைக்கின்ற பொருள்களையும் இரண்டாவதாக
உணர்த்தும்; இப் பொருளில் 'வேடு' என்பது முடிநிலையினையும்,
'வேதல்' என்பது விடுகரை முடிநிலையும், 'வேதம்' என்பது முடி
பொருளையுடைய அலினையும், 'வேயுள்' என்பது மூடப்பட்ட
விட்டினையும், 'வேய்தல்' என்பது உணர்மேய்தலையும், 'வேலை, என்
பது நரிடத்தைச் சற்றிச் சாவலாய் மறைப்பதையும், 'வேவு' என்
பது மறைத்து நின்று செய்வியற்றிய ஒற்றையும் உணர்த்தாதிற்
தும்; இச் சொற்களின் முதலிலிருக்கும் மேற்காட்டியவைகளென்ப
போலவே 'வேட்டி', 'வேதல்', 'வேயல்', 'வேயல்', 'வேயல்' என்பவையே
ஒற்றைக்கள் பெற்று நிற்றல் காண்க; அவ்வாறு பலவேறு ஒற்றைக்கள்
பெற்றுநிற்றலும், அங் முதலிலென்ப பொருள் அவையெல்லாவற்றி
ன்னும் ஊடுகுவி நிற்றல் இனிது விளங்காதிற்றும். இங்மையாக,
'வேதம்' என்னுஞ் சொல்லின் முதலிலே தமிழ்ச்சொற்கள் பல
வற்றில் நின்று மூடுபொருளை புணர்த்திற்செய்க் காண்டலானும்,
அவ்வாறு வடமொழிக்கள் சிற்பக் காணாமையானும், அச் சொல்
தமிழ்ச்சொல்லே யாதல் தெளியப்படும். ஈண்டுக் காட்டிய இச்
சொல்லாராய்ச்சியை இன்னும் விரிப்பிற்செய்யுமாம். ஆதலால், யாம்
இப்பத்தரைத் தாண்டுகுமுன் ஞானாகர முதற்பதமும், தி
லேமுதிய 'தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா?' என்னும்
வட்டுரைப்பில் இங் வாராய்ச்சி முறைமைக் கண்டுகொள்க.

பழைய வேதங்களென்பது தமிழ்ப்புறையேயாம் என
தமிழில் வந்து வழங்கக் காண்மென்றித், தமிழ்ச் சொற்கள்
அவ்வாறு வடமொழிக்கட் கொண்டு வந்து வந்து வந்து வந்து
மாலேனின்று; இது யொழியாசெய்தி விளங்காந் உற்றும்
இருக்குவேத காலம் தொடர்பு பண்டிதர் தமிழ்ச் சொற்
கள் வடமொழிக்கட் புருந்து வழங்கலாயின அவற்றைத்
என்றும் எமது கட்டுரையில் ஞானாகர முதற்பதமும், தி
கேடுகாட்டு முன்னரே எடுத்துக் காட்டி விளக்குந்
நின்றோம். அதுவேயுமுள்ளிப், 'யொழியா கிவே' என
நிரியர் வடமொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் உண்டென்பதனை
உடன்பட்டு அவற்றைச் சில காட்டுதலானும், இன்னொரு
மொழியை வாராய்ச்சியில் மிகச் சிறந்த அறிவினாய்
விளங்கிய காமிட்டுவர் ஆசிரியர் வடமொழி இசைநிற்
நிரிச் முதலான பல மொழிகளிலும் புருந்து வழங்கு
பண்ணாது தமிழ்ச்சொற்களை எங்கென்றும் காட்டி
கிளக்குதலானும் எமதுவா புண்மையாதல் கண்டுகொள்க.
இதுகாறும் கூறியது கொண்டு, 'வேதம்' என்றுத் சொல்
அறம் பொருள் இன்பம் விடு என்னும் ஈற்பொருள்களைக்
கூறும் காண்கு தமிழ் வேதங்களையே உணர்த்தலும்,
அதனடியாகப் பிறந்த 'வேதியர்' என்னும் தமிழ்ச் சொல்
தும் அத் தமிழ்ச்சொற்களை புணர்த்த வேளாள அந்தண
களையே குறித்தலும் காண்கு பெறப்படுதலால், திருஞானசம்ப
பந்தப் பெருமான் தாம் அருளிச் செய்த திருவாக்கச்
தேவாரத் திருப்பதிகத்திற் குறிப்பிட்ட வேளாள
ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'வேதியர்' எனக் கூறியதில் எதம்
மாயுறா ழுல்லையென உணர்க; ஆண்டுக் குறிப்பிட்ட பட்ட
'வேதியர்' இங் காலத்துப் பொருத்த வகுக்குப் பற்றி
'ஆரியப் பார்ப்பனர்' என்று பொருள் பண்ணிக் கொண்டு
எநிரிப் பக்கத்தவர் கொள்ளையே பெரிதும் பிழையா

கடைத்தாய் என்க. ஆரியப் பார்ப்பனரை சககயிற் சிறந் தாராகக் கூறுந் தமிழ்தால் வடநாடுகள் யாண்டுந் காணப் படாமையின், சககயிற் சிறந்த மட்டியை வேளாளர்மேல் வைத்துப் பாடிய திருஞானசம்பந்தப் பேருள்ளுறு திரு வாக்கூர்ப் பதிகத்தை இரத்தற் றொழியியே கடனாக் கொண்ட ஆரியப் பார்ப்பனர்மேல் வைத்தவரத்தல் சேக் கிழார் திருவுள்ளக் கருத்தாகாதென் றொழிக.

அந்நேற், பழைய தமிழ்தாலையி 'திவாகரம்,' "ஆதி தாலென்பது வேததற் பெயரே" என்று ஒதிப், பின்னர் அதனை ஆரியவேதங்களாகிய இருக்கு முதலிய வற்றின்மேல் வைத்துக் கூறுதல் என்றையெனின்; 'திவாகரம்' மிகப் பழமையான தமிழ்தால் அன்று. அது கடைச்சங்ககாலத்த அல்க்கும், மண்ணிக்கவாசகப் பேருமாள் காலத்திற்கும், 'பிரகற்பதி,' 'காத்தியாயகம்,' 'பாரசாய்' முதலிய மிகுதிநூல்களின் காலத்திற்கும், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் உண்டான 'பிரமம்,' 'நாநீயம்,' 'வாமகம்,' 'வாககம்,' 'பாகவதம்,' 'வைணவம்' முதலான புராணங்களின் காலத்திற்கும் சிறபட்டதொன் றென்பதற்கு, அது பிற் சேரலையி நூல்களை இறுதித் தொகுதிபிற் குறிப்பிடுதலே சான்றும். அஃது அன்ன தாதலை 'மாணிக்கவாசகர்காலம்' என்னும் எழுது நூலின் விரிந்த விளக்குதும், ஆண்டுக் கண்டுக்கொள்க.

இனித், திவாகரமுளியவரற் சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட 'அம்பற்சேர்தன்' என்னும் மன்னன் கடைச்சங்க காலத் தவன் என்றும், அதனூல் திவாகரம் கடைச்சங்க காலத்தே இயற்றப்பட்ட தொன்றும் என்றும் கூறினும் உளர். அவர் கூற்றுப் போருந்தது. 'சேர்தன்' என்னும் அரசன் பெயர் கடைச்சங்ககாலத்த அல்களில் யாண்டுந் காணப்

புதிய வேதங்களென்பன தமிழ்மொழியினாம் கலை

படவிலி. 'அம்பற்சேர்தன்' அருவந்தை' என்றும் 'அரசன்- பெயரும், அவன்நேற் பாடப்பட்டவன். 'சேர்தன்' ஒன்றும் மட்டும் புறநானுற்றுத் 'சேர்தன்' 'அம்பற்சேர்தன்' அருவந்தை' என்றும் பெயரும் 'சேர்தன்' என்னும் பெயருட் சேர்த்த தொட்டுவரற் கடைச்சங்ககாலத்த அல்களில் 'அருவந்தை' என்னும் மன்னன் எனப்படவையின், சேர்தன் பெறப்படுமல்து, சேர்தன் அக் கன்னத்தவ ளென்பது பெறப்படமாட்டாது. அந்நேற், "அம்பற் சேர்தன்" என்று திவாகரம் கூறுதல் கண்ணபெயர்; அம்பல் நகரை அரசாண்ட அருவந்தை என்றும் அரசர் காலத்தியில் வந்தோன் சேர்தன் என்பதே அந்நேற் போருள்களின் 'அருவந்தைச் சேர்தன்' என வந்த அந் விருவந்தையும் ஒருகருசேர்த்து ஒதுவதற்குப் பெயர் எனவே, அம்பலநகரை ஆண்ட அருவந்தை என்பவர் வேத, அவன் வயியில் வந்து பின்னர் அதனை மூண்ட சேர்தன் என்பவன் வேறென்பதே தனிப்படுமாற்ற. சேர்தன் சங்ககாலத்தவன் அல்லென்பதற்கும், அஃ றுளவே அவன் காலத்ததாகிய 'திவாகரம்' உடையத் தது அன்றென்பது உடல் தனிப்படு பென்

அந்நேற், கடைச்சங்க காலத்தவரையி ஒளவையற் பாடப்பட்டவன் 'சேர்தன்' என்பது வேத "ஒளவையற் பாடிய அம்பற்சேர்தன், தேன்றூர்ச் சேர்தன்" என்ற திவாகரம் கூறுதல் என்றையெனின்; ஒளவையன்றும் பெயர் கொண்ட பெண்பாற் புலவர் பற் திருத்தவர். அவருட் சங்ககாலத்திருத்தவர் வேத, சேர்தன் பெருமான் காலத்திருத்தவர் வேத. சேர்தன் பெருமான் கலைக்கு

1. புறநானுறு, 4. 2. 10.

கலை

வேளாளர் காகிகம்

சென்ற காலையில் உடன்சென்ற ஓளவையார் பாடிய செய்யுள்
ளோன்ற தநிர்நலவர் சீர்தழிற் காணப்படுதலானும்,

“தேவர் குறையுந் திருநாள் மறைமுடிவும்
முவர் தமிழும் முளிமொழியும்—கோவை
நிஞவா சகலக் திருமுறை சொல்லும்
ஒரு வரசுகமென் துணர்.”

என்றும் ஓளவையார் செய்யுளில் சுந்தரமூர்த்தியாரை
அருளிச்செய்த தேவாரம் குறிப்பிடப்படுதலானும், கி. பி.
ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைப்பற்றி சுந்தரமூர்த்தி
நாயனரும் அவர் தோழரான சேமமான் பெருமான் நாயன
ரும் இருந்தமை மேலே காட்டப்பட்டமையின் அவர்
அருளிச்செய்த தேவாரத்தைக் குறிப்பிட்ட ஓளவையார்
அவ்வொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலன்றி அதற்கு
முன்னிருந்தவராதல் செல்லாமையானும், சங்ககாலத்து
ஓளவையர் பாட்டுக்களின் தமிழ்களையும் ஒன்பதாம்
நூற்றாண்டிலிருந்த ஓளவையர் பாட்டுக்களின் தமிழ்களையும்
பெரிதும் வேறுபட்டு நின்றலானும், முதல் ஓளவையார்
பாடப்பெற்ற அரசர்களின் காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்
டின் கண்ணதாசியுடைய இரண்டாம் ஓளவையார் பாடப்
பெற்றார் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் கட்டு
வரானும், அம்பர்மீதான் அருவர்கதைச் சேந்தனைப் பாடிய
ஓளவையார் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்த
வேறொருவரையாவென்று துணர்ந்துகொள்க. எனவே,
அம்பர் சேந்தனைப் பாட்டுடைத் தலைமகனாகக் கொண்ட
'திவாகம்' கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியி
லாதல் பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலாதல் இயற்றப்
பட்டதாகல் வேண்டுமென்க. ஆகவே, தமிழ் வேதங்கள்
மறைந்தபிற்பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்து, ஆரியரும் ஆரியப்
பாட்டுமும் மலிந்த பிள்ளைத்தே இயற்றப்பட்டதாகிய

பழைய வேதங்களென்பவ தமிழ்ப்பாறையெனும் கலை
'திவாகம்' ஆரிய வேதங்களை முதல்தாம் என்ற உயர்ந்த
உததல் ஒருவியப்பன்று; அதுபற்றி யாம் உயர்ந்த பிண
படுதலும் இல்லையெனத் தெளிக.

ஆகவே, பண்டைக் காலத்திற் தமிழின் வந்தலென
மறைமொ 'நால்வேதங்கள்' எனக் கூறப்பட்டனவென
தானும், அவ் வேதங்களைப் படித்துத்தருங்க உடைய ஒழி
தந்ததற்குமாக வேளாளரினின்றும் பிரிந்த ஒரு
வகுப்பினராக வைக்கப்பட்ட தமிழ் அந்தவகுப்பின
ளா ஆசிரியர் சேக்கிழாரார் கொண்ப்பட்டனர்.
அவர் ஆரியப் பார்ப்பனாராதல்பற்றி அப்பொழுது
பட்டனரென்பது பொருத்தாதொழிந்தாலும், இங்
கொன்னாக்கால் திருவாக்கூரிலிருந்த அர்வைய
வேளாளரையே வெளிப்படையாகக் கூறிய திரு
சம்பந்தப்பெருமான் திருமொழியொடு முனிச்செ
ய்த வழுவுடைத்தாய் முடிமென்பதானும் அங்கு
உயர்ந்த காலம். இவ்வாறென்றால் பெறப்பட
முடியாய், எவ்வாற்றானும் உயர்ந்த தமிழ் காகிகம்
ளாகிய வேளாளரைச் சூத்திரரென இழித்தும்
வேளாண்டிலையாகிய சேக்கிழார்க்கும் ஆசிரியர்
சாப்பியர் முதலான ஏனைத் தொன்றையார்க்கும்
நேன்ப்தானும் இனிது விளக்குமென்க.

உஉ. மக்கட் பிறவியின் இழிபும் ஒப்பும்

இனி, வேளாளர் அல்லாத வணிகப் பதினெண் வருப்பினுள்ள மக்களின் கொலை புலி தவிர்த்து கல்லியபிடிவு ஆற்றல் காரியம் நாகரிகத்தினும் உயர்ந்த வருவாயை வேளாள வருப்பினர் தம்பினைத்தீர் சேர்த்துக்கொள்ளாமோ? என்று சீகழும் வினாவினாபுஞ் சிறிது ஆராய்வும், மக்களின் தொற்றத்தையும் அவர்தம் நாகரிக வளர்ச்சியையும் ஆராய்ந்துகொள்ளும் உண்மை தூல்களை¹ நாம் பயின்றறியும் கால், சீகழும் பழையதாகிய காலத்தில் மக்கள் எல்லாரும் கிவங்கினைத்தொடொத்த அறிவுஞ் செயலும் உண்டாய்ந்த தினைத்துணையும் நாகரிகம் அற்ற நிலையில் இருந்து, பின்னர் அறிவு வளரவளர்ச்சி சிறிது சிறிதாக நாகரிகத்தினும் வளர்ந்த வரலானதென்றும் உண்மை நன்றி யின்க்கும். இப்போதும்மக்கடப் பிள்ளைப்பருவத்தில் இருக்கும்நாட்களில் எல்லா இனத்துப் பிள்ளைகளும் ஏறக்குறைய ஒத்த இயக்கையுடையதாகவே காணப்படுகின்றனர்; பின்னர் வளருந்தொழும் தார்தாஞ் சார்த்த முதுமக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பேச்சுகள் முதலியவற்றைத் தழுவி, அவற்றிற்கு ஏற்ற அறிவுஞ் செயலும் தன்மைகளும் உண்டாய் பல்வேறு இனங்களைப்பார் பரிபடுகின்றனர். மக்கள் எல்லாரும் புழைகள் ஒன்பதின் வாயிலாக வெளிவரும் மலங்களும் முடைநாற்றங்களும் உடையர்; பசிபும் நீர் விடையும் எல்லாரையும் வகுத்துகின்றனர்; எல்லார்க்கும் நோயும் துன்பமும் கவலையும் நாள தினை மூப்புச் சாக்காடுகளும் உள்ளன; சிலநேரங்களில் நல்ல இயல்புகளுஞ் சில நேரங்களில் தீய இயல்புகளும் எல்லாரிடத்தும் சீகழுகின்

1. See, for instance, Lord Avebury's Pre-historic Times or S. Leisig's Human Origins.

மக்கட் பிறவியின் இழிபும் ஒப்பும் ௧௭௭

றனர். காலம் வந்துழி எல்லாரும் இவ்வனுடம்பமிட்டுச் செல்பவர்களே யல்லாமல் சிலபாக இங்கிருப்பவர் எவருடும் இவர். எல்லாரும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளாற் படைக்கப் பட்டு, அவனருளிப் பெறுதற்காக, இர் சிலவுகளையெ கல்லிக்கழகத்தில் வந்து அத்தருரிய வயிலககளை ஆரய் பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனரே யல்லாமல், இந்த னனுடம்பின் பொருட்டாகவே வாய்ப்பாகக் காணப்படவில்லை. ஆகவே, மக்கள் எல்லாரும் பிறப்பளவில் ஒத்த இயல்பினரே யல்லாமல் வேறெவ்வகையான ஏற்றத் தாழ்வும் உடையவல்லர். இவ்வய்மை தெருட்டுதற்கே தேய்வப் புலமைத் திருவாறுவார்,

"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப்பொய்வா
செய்தொழில் வேற்றமை யாக்."

என்றும், நான்முயார் ஆசிரியர்,

"நல்ல குலமென்றுத் தீய குலமென்றுத்
சொல்லவன வல்லவாற் பொருளின்கு."

என்றும், திருமுநியாறு,

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்."

என்றும் அருளிச் செய்வாசிரியர்.

இங்ஙனமாக மக்கெல்லாரும் ஒத்த இயல்பினராய் விடுக்க, அவருள் முதன்முதல் அறிவானும் முயற்சியானும் இருந்து, கொலை புலி முதலான கொடிய செயல்களை ஒழித்து, உழவுதொழிலால் உலகத்தை வளம்படுத்திய சிலரே முதன்முதல் நாகரிகத்திற் சிறந்த வேளாளாசிரியர்; அங்ஙனம் அவர்போற் சிறவாமல் அய் அறிவின் எவல் வழிநின்ற ஏனையோர் அவ்வாற் தகுதிக்குற் தொழிநுக்கும் ஏற்பப் பதினெண்மராயினர். இதுவே மக்கள் பல்வேறு வகுப்பாய்ப் பிரிந்ததன் உண்மைவரலாகும்.

உக. துயரவார எல்லாம் வேளாளநற்கு உரியர்

இனி, வேளாளர் அல்லாத ஏனையோரில் ஆரிய ஆற்றல்களானும் கொலை புலி தவிர்த்த அருவொழுக்கத் தாறுஞ் சிறந்த வகுவார வேளாளர் தம்பினத்திற் சேர்த்த அவரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தல், அய் வாற்றல் அவர் தம்பினத்தையும் பெருக்கி, அருள்நல களையும் வளர்ச்செய்து, ஏனையோரையும் புனிதராக்குமாற லால், அஃது உலகத்திற்குப் பெருநன்மையைத் தந்து இறைவனது திருவுளக்குறிப்பை ஈடுபடுத்துஞ் செயற்கரிய செயலாகுமெய்லால், அது வேறு எத்தகைய நிற்கும் விளைவாகு. ஏனை வகுப்பினரிற் சிறந்தாராய் உன்னவரை வேளாளர் தம்பினத்திற் சேராமல் தாம் தனிநின்று கொண்டு 'நாய்கள் இருபது விட்டுக்குள்ளேதான் கொள் வது கொடுப்பது' என்று வேறுஞ் செருக்குரை பகர்வதால் அவர்க்குவரும் ஏற்றஞ் சிறிதுமில்லை; இங்மணர் தனிநின்ற எத்தனையோ வேளாள வகுப்புகள் பின்னகட்டுப் பெண் கள் கிடையாமையாலும், பெண்கட்டுப் பின்னகள் கிடையாமையாலும், இன்னும் பல பொருத்தாக் கட்டுப்பாடுகளானும் அகம் பழுத்தி னானகடையில் மாய்ந்து போயின; இன்னும் எத்தனையோ மாய்ந்துவகுவின்றன; பின்னும் பல மாயும் நிலைமையிலிருக்கின்றன. இத்தகைய போலிக் கட்டுப்பாடுகள் சிறிதும் இல்லாத சிறித்த சமயத்தவர் தோகை நான்குநாட்பெருகி உலகத்தைக் கவர்ந்துவரு கின்றது. இதற்கு ஏற்றபரிசாக வேளாளனார் தாம் வைத் திருக்கும் பொருத்தாக் கட்டுப்பாடுகளை யொழித்து, ஏனை வகுப்பாரிற் புனிதராய் வகுவாரைத் தம்முடன் சேர்த்துத் தம்பினத்தைப் பெருக்கி உலகில் அந்தத்தை வளர்த்தலே

ஆரியச்சேர்க்கை தமிழர்க்குத் தமிழ்க்கும் ஆகாது ககர

செயற்பலதாம். புனிதராய் வகுவார் எத்தகைய இழி குலத்திற் பிறந்தவாராகிப்பினும், அவரெல்லாருஞ் சைவ சமயத்தவரோடு கலக்கப்பெறுதற்கும், அவரால் வணக்கப் பெறுதற்கும் உரியவென்பதற்குப் பல்வேறு வகுப்பினரைய அதுபத்துமுன்று நாயன்மாளும் அவர்தம் உண்மை வரலாற் றினைக் கடவர் திருத்தொண்டர் புராணமுமே, உறுபெருகு சான்றமென்று தெளிக. பிறையெடுத்தது அன்பு அருள் அறங்களில் ஒங்கி ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாய் சின்று இறைவன் திருவுடிப் பேரின்பத்தைப் பெறுதற்கெயல் லாமல், நிலிபிலவ ஊன் பிறவிவின் உயர்வு தாழ்வுகளைச் செருக்குடன் பாடாட்டி அநியாமையில் மாய்த்தொழிதற்கு அன்று என்பதை வேளாளரும் பிறருக் தமது கருத்திற் பதித்து, எல்லாரும் ஒரு முழுமுதற் கடவுளாகிய தந்தைக்குப் புதல்வராகலை புணர்ந்து, அத்தக்கெற்றவறு இனிது ஒழுக்கி, அத் தந்தையின் விடுபெற்றின்பப் பெருஞ் செல்வத்தை எய்துதற்கு முயல்வேண்டும்.

உச. ஆரியச்சேர்க்கை தமிழர்க்கும் தமிழ்க்கும் ஆகாது

இதனோடு, தமிழ்மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குப் பல வகையினும் தடையாய் நிற்கும் ஆரியப் பார்ப்பனர் தம்மை யணுகுதற்குக், தாம் அவர் சொல்லிக் கேட்கு ஈடத்தற்குத் தமிழர் ஏவருஞ் சிறிதும் இடர் தகுதல் ஆகாது. தமிழ் நாட்டுத் திருமடங்களின் ஆசிரியர்களுக் குறுகில மன்னர் களும் (சமீர்தார்கள), செல்வர்களுக், கற்றவர்களும், பிற கும் இப்போது தம்முடைய சீருஞ் சிறப்பும் அறிவும் புகழும் இழந்து தமது மேனினை குலைந்து சிறுமை எய்தி அள்ளல் உழப்பதெல்லாம் ஆரியப் பார்ப்பனரைத் தம்

மூடல் சேர்த்த அவர் செல்வழி கடத்தலினாலேயும், தமிழர் செல்வமுஞ் சிறப்பும் உடையார் இவரென்று கண்டால் ஆரியப் பார்ப்பனர் உடனே அவர்பாற் சென்று சூழ்ந்து அவர்க்கு இனங்கிய படியாகவேல்லாம் நடந்து, அவர்பாற் றும் பேரவேண்டியவனவேல்லாம் கயமாகப் பேற்றுக்கொண்டு, அவர் அச்செல்வமுஞ் சிறப்பும் இழந்திருக்கின்றோம், வழியகவலையார் திறமைபுகச்செய்த, மூடியில் அவர் வயிறாரித் தாழ்வடைந்ததின் அவனாகிட்டு வீடுகுவர்; தம்மாற் சிறமைபடைந்த அவனாப் பின்னர் திரும்பியும் பாரர்; அவரைச் காண்பெருந்தால் அவரை அநியதார்போல் அகன்று ஒலித்துப் போயர். இக்களம், முன்னமே உயர்ந்து நீற்றுந் தமிழ்ப், பெரிபாய்ப்பும் காலாகக் கெடுத்தத் தாழ்த்தித், தாழ்த்துமிடக்குந் தமிழரையும் உயரவோட்டாமற் பேருந்தடைகளை விளைத்துத் தமிழ்மக்களெல்லார்க்குத் தொடர்பாகத் தீது புரிந்துவரும் பார்ப்பனரை கடுகினும் கொடியாக விளைந்து, அவர் எவ்வகையினர் தம்பால் அணுகுதற்கு இடந்தராத சிழிப்பாயிடுதல்வே தமிழர் ஒவ்வொருவரும் கருத்துன்றிக் கெட்டுள்ளனர் பாலதாயிய முதற்பெரும் கடமைபார்.

இன்னும், ஆரியப் பார்ப்பனர் தமக்குரியதாகக் கருதிப் பெருமை பாட்டிக்கொள்ளும் ஆரியமொழி பல்லாபிற் சூண்டுகளுக்கு முன்னரே உலகவழக்கில் இன்றி இறந்து ஒழிந்தமை கண்டு, அதனைத் திரும்ப உயிர்ப்பிக்க வாய்வாய்வு மூலம் பார்த்தும் அதுமூடியாகமையின், மெய்க்கமெல்லச் சமங்கிடுதமொழிச் சோற்களைத் தமிழிதற்கு தமிழோடு இனமாயிய மயிலாளம் தெறுங்கு கண்டும் முதலாயிய மொழிகளினும் அழைந்து, அவ்வாற்றும் அம் மொழிகளின் தனிச் சுவையினையும் ஆற்றலினையும் கெடுத்து, அவற்றை வடமொழியுருவாக்கப் பெரிது

முயன்று, அம் முயற்சியில் அகலாநெடுமியல் தீர்த் தீட்டாக்கல்; தமிழ்மக்கள்தம் மயிலாளத்தார்தேறுந்கருந் கண்டருமவயிற் தம், மயிலாளத்தார்தேறுந், ஆரியப் பார்ப்பனர் இவர்தம்மீட்டாக்கலால் மொழியுருவாக்கிமிட்டாக்கல், மயிலாளத்தார்தேறுந்கருந் கண்கரித்திற் சிறந்தார்தம் தம் தந்தியார்தேறுந் ஆராய்ந்து அதற்கு இவ்வகை தேர்ந்தெடுத்தும் அதனைப் போன்ற தனித்த யறமுருவின், ஆரியப் பார்ப்பனர் அதனை வடமொழியுருவாக்கல், ஆரிய முயன்றும் அது கடைபாய், அதனைக் கெட்டுக் கெட்டு எவ்வளவோ சூழ்ச்சிசெய்த வகுநெற்றுக்கள், அவர்க்கு காலையுந் சூழ்ச்சியையும் அநியதார்பு தமிழ்ப்புருவாக்கல் ஆவர்தம் வலையிற் சிக்கெட்டொண்டு, தமிழ்த் தனித் தமிழ்க்கல் இயலாதென்றும், மயிலாள உடொத்த அதன்கட்டு சேர்த்து வழங்கிவ ஆராத கடைபிட்டு, தாருமேன்றும் பேருந்தாவரை அநிய தார்தம் தமனத்ததைக் கெடுக்கப் பார்க்கின்றார்கள், தன்னிவையார்தும், தனிமுழுமுதலை 'மயிலாள' என்றும் உரை. 'ஆகாரம்' 'பொருளம்' என்றும், தனிமயம் 'மயிலாள' என்றும், சோற்றை 'அன்னம்' 'சாதம்' என்றும், மயி 'பிரயோஜனம்' என்றும், மயிபாட்டையப் 'புதுக' 'புது உளம்' என்றும் இன்னும் இவ்வயார்தம்மயிலாள சோற்களை இப்போதே தடைத்து விட்டமையால் கண்டு, முதலாள தமிழ்ச்சொல் வழக்கு வாய்க் குறைந்து வின்றது. இவ்வாறே தமிழ்ச்சொல் வழக்கு நடுவென் ஒழிந்துபோக, அவற்றிற்கு மாறுக வடமொழிகளை வழங்கும் அப்பறர் தனித் தமிழ்மொழி என்பதே தடுக்கெய்யப் விடுமன்றோ? தமிழர்க்குள்ள பெருமைபார் அவர் தொன்றுதொட்டுத் தயந்தா வழக்கி

தமிழ்மொழியினையே சார்ந்திருக்கின்றது. ஆனால், இப் போதுள்ள தமிழர்களோ அப் பேருகமையினை யறிவாராய்த், தன்னீரைத் 'தண்ணீர்' என்றுத் சொற்றைத் 'சோது' என்றுத் தமிழாற் சொல்வது தாழ்வென கிணந்து, அவற்றை 'ஓமம்,' 'சாதம்,' என்று வடசொல்லாற் கூறுதலே பேருகமையெனக் கருதுகின்றார்கள். இங்ஙனம் கருதுவது தம்மைத்தாமே இழிவுபடுத்திக் கொள்வதாய் முடியுமாத எண்ணிப் பார்ச்சின்றுக்களில்லை. தமக்குரிய 'தண்ணீர்,' 'சோது' எனத் தய தமிழ்ச்சொற்கள் இழிந்தவைவன்றாய் இருப்பினல்லவோ, அவற்றை மொழிந்த, வடசொற்களை யெடுத்த வழங்கல் வேண்டும். இங்ஙனமுறிகளாராய் பால், பருகிய காலந்தொட்டு நாம் வழங்குவந்த அத் தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் எங்ஙனம் இழிந்தவைகளாகக் கூடும்? அவைகளை வழங்கிய நாம் இழிந்தவர்களாய் இருப்பினல் லவோ அவையும் இழிந்தனவாயிருக்கும். உலகத்திலுள்ள மற்ற மக்களெல்லாம் உண்ணச்சொதும் உடுக்கக்கூறையும் இன்றி, விலங்கினங்களைக் கொன்று உண்டுந், தழைக்கிற் புடுத்தும், ஊர் ஊராய் அலைந்து திரிந்த அத்துணைப் பழையகாலத்திலும், அறிவு முதிர்ச்சியுற் தாளாண்மையும் உடையாராய் விலக்கைத் திருத்திப் பல்வகை வளவிய உணவுப் பண்டங்களை விரிவித்த, நாடு நகரங்கள் யருத்து, சாகிரித்திற் சிறந்து திகழ்ந்த தமிழ்ச்சான்றோர் நூலில் வந்த நாம் இழிந்தோராதும் நம் தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் இழிந்தவையாதும் பாங்கனம்? தாம் ஏதொரு நன் முயற்சியுஞ் செய்யாமலும், செய்த பொருள் சுட்டிய பிறரைப் பாதுகாவாமலும், முயற்சி யிக்காரை யெமாற்றி அவர்தரும் பொருளைக் கொண்டு வயிறு கழுவுவாரல்லவோ இழிநர்; அவர் பேசுஞ் சொற்களல்லவோ இழிந்தன வாகும். மேலும், வடமொழியானது எவரானும் பேசப்

ஆரியச்சொற்கை தமிழர்க்கும் தமிழ்க்கும் ஆகாத வடமொழியை எத்தனையோ ஆரிய ஆண்டுசொற்கு முன்னரே இறந்துபட்டதென்று. மது அருகமைச் சொந்தமிழ் மொழியோ பல்வாசிர ஆண்டுமொகா கடைபெற்றதற், தனது புத்தினமை குன்றாது இன்றும் உலகமும். இங்ஙனம் னாழ்நர் வரவாய் பெருநி வழங்குந் தமிழ்மொழி சிறந்ததோ? குறுகிய யாழ்க்கைத்தாய் முன்னரே இறந்தொழிந்த வடமொழி சிறந்ததோ? எடுகிலையுடைய 'ஆராய்' தனையினி' எவ்வாற்றும் சொக்கெனும், உயர்ந்ததாய் ஒளிரும் விழுமிய நம் சொந்தமிழ்மொழிச் சொற்களை வழங்காமல், இறந்துபட்ட வடமொழிச் சொற்களை உயர்ந்தன நாய்ப் பிழைபடக் கருதி வழங்கும் பேதைமைச் செய்கிற அறவே ஒழியின்கள்! உயர்ந்த பன கருத்துக்களையும், புது புதுப் பண்டங்களையும் வழங்குந்நெற்ற தமிழ்ச் சொற்கள் ஏராளமாய் இருப்பவும், அவைவிலையெனக் கவாயருகா கர்ப்புரையாகல்லவேண்டும், அல்லது அது பேதைமையே யாகல் வேண்டும். ஆதலால், தமிழ்மொழி கற்குந் தமிழ் இளைஞர் ஒவ்வொருவரும், அவர் தமக்குத் தமிழ் கற்பிக்குந் தமிழாசிரியர் ஒவ்வொருவரும் வடமொழி முதலான பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழின்கள் வந்த அழையாதபடி அறவே விலக்கி, இப்போது வழங்காமற் பழைய தமிழில் வழங்கிய சொற்களையே மீண்டும் எடுத்த வழங்கித் தமிழை வளம் படுத்துப் பாதுகாக்கக்கடவராக வடமொழி முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கவாமல் எத்தகைய பொருளை யுந் தனித்தமிழில் எழுதக்கூடும் என்பதற்கு, யம் தனித்தமிழ் கடைவில எழுதிடுக்கும் இந் தாயும், 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறு' காலமும், 'முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரை' 'பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை' முதலான ஏனை எம்முடைய தலைகருமே என்கும்.

கோவலி வழிபாட்டாற்றி வந்த இளிய முறையைக் கைவிட்டு, வடமொழியிலேயே எல்லா வழுத்தகாசனஞ் செய்கிற ஆவாசம் புரிவாராயினர். தமிழர்கள் வாயாக் கவிசென்றி களிற் குறந்த, ஆரியப் பார்ப்பனர் மயக்குகைகளின் விழ்த்துவிட்டமையின், தமிழர்களாயி தமக்குரிய திருக் கோயில்களில் ஆரியமும் அவரோடு நிறுவகொண்ட தமிழ்ந்த னஞ்சுச் செய்த இச் சூழ்ச்சிகளையும் புரட்டுகையுமின் ஒரு சிந்தம் அறிபாமல், அவற்றிச்செல்லம் இணங்கி உட்பா ராயினர்!

தொண்டு ஆரியர் தம்கொணர்ந்த சிறுதெய்வப் பாட்டுகளைய ஆரியவேதங்களைத் திருக்கோயில்களில் முதற்கண் ஒதல்வேண்டுமெனவும், அவை ஒதி முடிந்தபின் ஆரியப் பார்ப்பனாராயி தம்ம அனுப்பிவிட்டுப், பின்னர் த தான் தமிழ்வேதங்கள் ஒதல்வேண்டுமெனவும் ஒரு போருத்தாக் கட்டுப்பாடும் விரகாகச் செய்துவிட்டார்கள். பிறந்த இத்த உழுவது சிறு தேய்வங்கண்மேல் ஆரியர் பாடின ஆரியவேதப் பாட்டுகளை, எல்லாம் வல்ல முழு முதல் கடவுளாயி சிவபிரான் திருமால் முன்னிலையிற் பாடுதலைப்பொற் குற்றமாவது பிதிநிலை. ஊர்காவற் சேவகர்மேற் பாடிய புகழுகாசனை நாடாரும் அரசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய்ப் பாடினால், அவ் அரசன் அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்வனோ? அவ் அடாதசெய்குந் தன் முன்னிலையிற் செய்த குதம்பகாசச் சினந்து ஒதுத்தார் சிதைவிடுவனவனோ? அங்கனமே ஆரியச் சிறுதெய்வப் பாட்டுகளை, உலகங்களுக்கெல்லாக் தலைவாரிய அம்மை யுப்பர் முன்னிலையிற் பாடும் ஆரியகாரும் அவர்க்கு இணங்கி இப்பாடினும் தமிழ்காரும் இறைவன் ஒதுத்தல் திண்ணமா யென்க.

ஆரியச்செய்கை தமிழர்க்கும் தமிழ்க்கும் ஆவாசம் ௧௨௪

இப் பாதாபுட்களும் உண் சிவபிரான் திருமால் திருக்கோயில்களுக்கு வந்திருக்குந் திருக்கு நெப்பு மெல்லர், தேவாரத் திருவாசகம் ஆர்வாரி யுட்கள் என னார் தெய்வச் செந்தமிழ் மறைகளில் அவை பாடப்பெற்றிருப்ப தனும் வந்தனவே யாம். இச் செந்தமிழ் மறைகளிற் பாசாட்டப்பாத கோயில்களை எவரும் கொண்ட மாட்டார். இத் திருக்கோயில்களின் சிறப்புக்கு எதுவான இத் தமிழ்மறைகளோ சிவபிரான் திருமால் தன் வேறு தெய்வங்களைப் பாடுவனவும் அல்ல; இத் தமிழ்மறைச் செம்பாடல்களைக் கேட்டிலேதான் இறைவனுக்குப் பெரு விருப்பு. இந் கந்தமிழ்ப்பாடல்களில் தன் திருவுளம் சடுபட்டதனாலன்றே இறைவன் யானிக் கவாகச், திரு ஞானசம்பந்தர், அப்பர், கந்தர் என்னும் நாடவர்க்கும் எளியனாய்த் தொன்ற்த், தான் ஒருவன் உளன் என்பகா உலகம் எனிதில் அறிந்து உய்யச் செய்தகருஞ் செய்கை எனல்லாது செய்தருளினன்?

“தொண்டர் எதனைத் துணிட வந்ததும் முதல் உண்ட பாவனை அழைத்ததும் எழும்புபென் உருவாக் கண்டதும் மறைக்கதனைத் திறத்தும் கன்னித் தன்டமிழ்ச் சொல்லே மறுபுகச் சொற்களோ காந்தர்.”

என்று வினாபி பெரியார், தமிழாளர் வடமொழியைக் கொண்டு இறைவன் திருவடபெற்றிரு உரியானும், இறைவனெருவன் உளனைப்பகைப் பல புதுமைகளால் நாட்டினும் இல்லையென்பகைத் தெளிவாக அறிவுதந்த இன்றனர் அல்லனோ? தென்னுடு வடாடுகளில் உள்ள சிவபிரான் திருமால் திருக்கோயில்களில் ஒன்றையெனும் சூறிப்பிடாத வடமொழி வேதங்களை அந் திருக் கோயில்களில் ஒதுவது குற்றமன்றோ? முழுமுதல் கடவுளாயி அம்மையுட்பகா மட்டும் வழுத்தாமல் எண்ணித்த சிறு

தெய்வங்களாகிய பேய்களைக் கொண்டாடும் ஆரியவேதங்
களை அம் முழுமுதற் கடவுள் முன்னிலையில் ஒதுதலைவிடக்
குற்றமான பேதைமைச் செருக்குச் செயல் பிறிதுண்டோ?
இறைவன் திருவருளாளை கடவாத மெய் யன்பரான நம்
முததமிழ்ச் சான்றோரின் வழித்தோன்றிய தமிழ்மக்காள்!
விழித்தெழுமின்கள்! இதுகாறும் ஆரிய மாயத்திற்
சிக்ருண்டு அறிவு மயங்கித் தூங்கிய பெருந் தூக்கத்தி
னின்றும் விழித்தெழுமின்கள்! இனி ஆரியமொழியையும்
ஆரிய வேதங்களையும் நம் திருக்கோயில்களில் ஒதுதலை
அறவேயொழித்துத், தேவார திருவாசக நாலாயிரப் பாடல்
களையே ஒதி, அவற்றிலுள்ள, மந்திரங்களாலேயே அம்மை
யப்பர்க்கு எல்லா வழிபாடுகளும் ஆற்றி, இறைவன் திருவ
ருளால் இம்மை மறுமைப் பயன்களை ஒருங்கேய்துவீர்
களாக! ஒம்.

மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார்

எழுதிய

வேளாளர் நாகரிகம்

முற்றம்.